JOCELINE SLATER

împotriva curentului

Traducerea si adaptarea în limba română de CECILIAIONESCU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Şoferul de taxi, o persoană corpolentă de circa cincizeci de ani, îşi observa din când în când clienta prin oglinda retrovizoare. Oare de ce această tânără fată părea atât de nefericită? Din cauza unui bărbat, cu siguranţă, se gândi părăsind bulevardul pentru a se angaja pe o străduţă. Tată a trei fete care aveau aproximativ aceeaşi vârstă cu pasagera, ghicea cu uşurinţă ce ascundeau ochii pierduţi în gol, buzele strânse şi cuta care brăzda fruntea netedă. Oare cine îndrăznise să facă să sufere o fiinţă atât de fermecătoare? Nu era de o frumuseţe extraordinară, dar faţa frumoasă în formă de inimă nu te putea lăsa insensibil.

Continuându-şi examenul, şoferul notă că pasagera era îmbrăcată în rochie lungă de muselină strălucitoare. Fusese invitată la o recepţie, concluzionă. Chemat într-un cartier elegant al oraşului, bărbatul fusese surprins când

văzuse ieşind o tânără fată singură din casa mare albă, în fața căreia se oprise. Văzând-o alergând spre maşină cu o mică sacoşă încăpătoare, avusese deja presentimentul că fugea din cauza unei

durerі din dragoste. Simţi o anumită compasiune pentru ea. Acea sâmbătă seara nu-i purtase noroc.

Urmând indicaţiile pe care i le dăduse cu o voce tremurătoare, câteva minute mai târziu parcă în faţa unui grup de imobile aparent modeste. Răscoli o clipă în poşetă pentru a găsii bani si plăti preţul cursei.

-N-are rost, vă mulţumesc, murmură tânăra iată cu un zâmbet şters când şoferul îi propuse să-i ducă sacoşa până la uşa apartamentului. îşi însoţi cuvintele cu un uşor gest din mână, apoi ieşi din taxi şi se îndreptă rapid spre singurul imobil în care strălucea lumină.

Cu o imperceptibilă ridicare din umeri, bărbatul cumsecade se resemnă s-o lase pe tânăra fată sorţii sale şi vehiculul demară. îndepărtându-se, se gândea încă la ea. Cu siguranţă, iubitul o va suna chiar a doua zi dimineaţă şi totul se va aranja, presupuse. I-o dorea din toată inima tulburătoarei sale pasagere.

Dar Nicole Lockwood ştia că lucrurile nu se vor petrece astfel. în timp ce urca cele două etaje care duceau la apartamentul în care trăia cu tatăl şi cu sora sa mai mare, lacrimile îndelung reţinute în veniră în ochi. De un an, ieşea cu Julian Schafer. Familiile lor şi toţi prietenii erau convinşi că se vor căsători. însăşi Nicole nu se îndoise niciodată că va fi soţia lui Julian îndată ce acesta îşi va realiza ambiţiile profesionale. Tânărul bărbat lucra pentru societatea "Rothwell şi Smedley", un cabinet de avocaţi foarte cunoscut la Sydney. Nimeni n-ar fi putut fi mai mândru şi mai fericit decât Nicole în ajun, când Julian îi telefonase pentru a o anunţa că în sfârşit primise promovarea atât de mult dorită, în cadrul acelei societăţi. în acelaşi timp, o invitase la recepţia pe care o dădeau părinţii săi, pentru a sărbători acest mare eveniment.

Nimic din cuvintele sale şi nici în timpul drumului când venise ca de obicei s-o ia pe Nicole, nu-i permisese acesteia să prevadă îngrozitoarea decepţie care o aştepta. Nu spusese nimic nici văzându-i sacoşa. Nicole lua întotdeauna nişte lucruri pentru a dormi la familia Schafer, când dădeau o serată. Astfel, îl scutea pe Julian de plictiseala de a efectua un drum lung în plină noapte, pentru a o conduce. Nu, laşul nu spusese nimic. Cea care-i deschisese ochii Nicolei fusese Diana Rothwell în persoană, fiica marelui patron al societăţii, o blondă superbă cu silueta graţioasă şi suplă. Tânăra fată nefericită descoperise brutal până unde îl împingea ambiţia pe Julian. In timpul acestui ultim an, nu încetase să-i repete cât de mult o iubea... dar se va căsători cu Diana. Evident, nu se mulţumise să facă o muncă remarcabilă pentru a-şi obţine strălucita promovare. Se folosise de asemenea de farmecul său.

Nicole fusese cu adevărat picată din nori. La începutul seratei, simţise doar o uşoară agitaţie în timp ce cealaltă fată îl acaparase pe Julian. Apoi surprinsese frânturi de conversaţie. Cea mai mare parte dintre invitaţi vorbeau despre viitoarea căsătorie a lui Julian cu Diana ca de un lucru absolut sigur. Nicole se înfuriase. Profitând de rarele clipe în care Diana se îndepărtase de Julian, pentru a discuta cu prietenii, provocase o explicaţie. Cu obrajii îmbujoraţi de mânie şi de indignare, se aruncase asupra tânărului bărbat:

- Dat fiind tot timpul pe care-l consacri Dianei, nu sunt mirată de reacţia oamenilor. Toată lumea crede că vă veţi căsători.

Izbucnise într-un râs fals degajat, sperând să primească o dezminţire.

- Ştiu, este fiica patronului.

Dar chiar eşti obligat să dansezi cu ea toată seara? adăugase pe un

ton glumeț.

In loc să se apere, Julian plecase capul, neîndrăznind s-o privească în ochi pe Nicole.

-Imi pare rău, dar... având în vedere circumstanțele, trebuie... să-i țin companie.

-Asta face parte din atribuțiile noului asociat al domnului Rotwell? îl întrebase pe un ton ironic.

-Nu, eu...

Julian tuşise pentru a-şi drege glasul și fața i se îmbujorase într-un mod foarte elocvent.

- Nu, trebuie să te informez despre intențiile mele. I-am cerut Dianei să devină... soția mea. Iți voi vorbi despre asta şi...

-Soția ta! exclamase Nicole, complet năucită de această veste. Dar cum ai putut... în timp ce tu şi cu mine....?

- Noi n-am decis nimic amândoi, Nicky, nu-i aşa? se grăbise să-i şoptească.

Căutase cu stângăcie scuze pentru comportarea sa de neiertat!

- Nu ne-am luat angajamente unul față de celălalt. N-am discutat niciodată serios despre viitorul nostru, recunoaşte-o.

Nicole rămăsese iară glas. Işi amintea că îşi scuturase capul cu neîncredere. Nu era posibil! Intr-o secundă, viața îşi pierduse orice sens pentru ea. Fusese trădată, ridiculizată, înşelată! Julian dăduse dovadă de o rea-credință incalificabilă, pretinzând că nu se angajaseră unul față de celălalt. Şi nemulțumit că se arătase atât de necinstit, mai găsise îndrăzneala să se despartă în public, într-un mod incredibil de impertinent.

-îți repet că vom vorbi...

Demnitatea venind în ajutorul Nicolei, aceasta îl întrerupsese cu fermitate, fără să-i arate în ce măsură fusese rănită şi umilită.

-De ce ai aşteptat atât de mult? De ce m-ai pus atât de brutal în fața faptului împlinit?

-Pentru că nu te-am văzut de când am luat această decizie şi n-am vrut să te anunț la telefon.

- Consideri că tocmai am aflat în cele mai bune împrejurări? îi strigase.

Chipul său exprimase în acea clipă un profund dispreț pentru bărbatul pe care până atunci îl iubise atât de mult.

- Cel puțin am avut posibilitatea să încerc să mă explic. Aş vrea să te fac să înțelegi...

Nicole îl întrerupsese din nou:

-Ar fi trebuit să-mi vorbeşti când ai venit să mă iei! Ți-a fost teamă că voi pretinde dovezi, că nu te voi crede pe cuvânt? Trebuia să mă conduci până aici?

Ochii ei mari albaştri se umpluseră brusc de lacrimi.

-Ți-ai imaginat că voi petrece noaptea la voi, ca de obicei, după ce am descoperit că te vei căsători cu Diana? Dumnezeule, Julian, oare ce fel de bărbat eşti? Nu te-aş fi crezut niciodată capabil de o asemenea comportare!

-Ascultă, îmi pare cu adevărat rău, n-am prevăzut că evenimentele vor lua această întorsătură, declarase Julian, vizibil în lipsă de argumente. Credeam că...

-Ai face mai bine să crezi că eşti un laș! N-ai avut curajul să-mi spui adevărul la timp.

Ai amânat mereu clipa în care să-mi vorbeşti şi n-o făceai nici

acum, dacă nu erai obligat şi forţat!

- Nu, cum mă poţi judeca atât de rău?

- Cum?

Izbucnind într-un râs amar, nu catadicsise nici măcar să-i răspundă. Apoi Julian se pierduse în explicaţii puţin convingătoare, cărora Nicole nu le acordase prea multă atenţie. Nu se mai gândise decât să fugă, să dispară departe de toţi acei oameni. Julian o părăsise pentru alta, în cel mai odios mod pe care-l putea concepe. Comportamentul său fusese sub orice critică. Nicole trebuise să privească faptele în faţă, aşa dureroase cum fuseseră pentru ea. In situaţia sa, singura soluţie fusese să-şi arate cât mai puţin posibil durerea şi consternarea.

Ajungând pe palierul apartamentului, Nicole îşi şterse ochii şi, înainte de a introduce cheia în broască, aruncă o privire la micul ceas de aur. Din fericire, era trecut de miezul nopţii şi scoase un oftat de uşurare. Tatăl şi sora sa cu siguranţă dormeau şi nu va fi supusă unei avalanşe de întrebări. Asta îi dădea un scurt răgaz. Din păcate, mâine va trebui să povestească de ce nu-şi petrecuse, ca de obicei, noaptea la familia Schafer. Până atunci, spera să găsească puţină linişte.

Inchizând foarte uşor după ea uşa de la intrare, se furişă în linişte pe culoar. Apartamentul nu avea decât două camere şi tatăl Nicolei dormea în salon pe o canapea extensibilă, în timp ce ea împărţea singurul dormitor cu sora sa Cynthia. Se instalaseră în acest apartament cu o lună mai înainte şi acest aranjament penibil, din fericire nu era făcut pentru a dura. Cynthia se va căsători în opt zile şi, o săptămână mai târziu, domnul Lockwood trebuia să plece din Sydney pentru a începe o nouă slujbă.

Era născut la ţară şi acolo trăise până la moartea soţiei sale. Când se produsese tristul eveniment, Nicole avea şase ani şi Cynthia zece. Bryce Lockwood se hotărâse să vină să locuiască în oraş, pentru a se apropia de soacra sa. Işi dorise într-adevăr o prezență feminină pe lângă copilele sale. Pentru Nicole şi Cynthia, trecerea de la țară la oraş nu pusese nici o problemă. In schimb, pentru Bryce Lockwood reprezentase un imens sacrificiu. In interesul fiicelor sale, consimțise de bunăvoie să renunțe la stilul de viață care-i plăcea. Bryce era făcut să trăiască în natură, în spații largi şi de când fetele ajunseseră la vârsta adultă, se gândise să se întoarcă acolo unde se simțea bine.

Cynthia şi Nicole înțelegeau perfect dorința tatălui lor. In consecință, îl încurajaseră să răspundă imediat la un anunț apărut într-un ziar. Se cerea un intendent pentru o proprietate vastă în nord-vestul Australiei. Bryce considerase nule şansele sale de succes, după toți anii petrecuți la oraş. Se dusese fără convingere la întrevederile fixate de societatea însărcinată cu recrutarea. Surpriza fusese cu atât mai plăcută când aflase că-i fusese acceptată candidatura.

Gândindu-se la evenimentele din acele ultime zile şi mai ales la cele din ultimele ore, Nicole se dezbrăcă în baia mică, îşi făcu rapid toaleta şi îmbrăcă o cămaşă de noapte scurtă, în carouri roşii şi albe, pe care o luase la familia Schafer. Nu-i mai rămânea decât să se strecoare în cameră şi se rugă să n-o trezească pe Cynthia. Inainte de a intra în încăpere, se opri în fața oglinzii mari de pe culoar şi se privi cu deznădejde.

Oare cum putea să rivalizeze cu Diana Rothwell, frumoasa blondă cu trup zvelt, fiica patronului de la "Rothwell şi Smedley?" Situația tatălui său nu era nici pe departe atât de importantă şi în plus, Nicole se

îndoia brusc de propriul farmec. Părul întins şi şaten îi păru foarte comun. Găsea expresia ochilor săi albaștri prea copilărească. Pistruii de pe nas o contrariară şi fu dezamăgită de conturul buzelor, după ea neinteresant. Se gândi cu gelozie la fizicul rafinat al Dianei. Desigur, Nicole se putea lăuda că avea un trup cu proporții perfecte, dar era insuficient. Cea care i-l furase pe Julian era mai înaltă decât ea şi de mii de ori mai elegantă.

în schimb, sora sa Cynthia ar fi putut susține comparația cu frumoasa sa rivală. Silueta ei înaltă şi delicată, cu trăsăturile regulate ale feței, minunatul păr castaniu-roşcat şi ochii mari de culoare închisă şi foarte expresivi îi permiseseră de altfel să se lanseze într-o carieră de manechin. De şase ani, fotografii şi-o disputau şi nu se temea de concurența nici unei femei, nici măcar a celei mai seducătoare blonde! Din nefericire, nu era şi cazul micuței Nicky, pe care mulți oameni o considerau încă o copilă. O luau atât de puțin în serios, încât nici nu se hotărâseră să-i spună Nicole. Oare când o vor trata ca pe o femeie? Poate nu era nimic uimitor că Julian o preferase pe Diana.

îşi muşcă buzele care tremurau. Pe ascuns, lacrimile îi umplură din nou ochii. înainte de a deschide uşa camerei stinse lumina de pe culoar şi intră în vârful picioarelor. Oh, cum blestema ambiția care i-l răpise pe Julian! De ce nu se mulțumise acesta cu funcția pe care o ocupase până acum? L-ar fi iubit la fel de mult dacă rămânea pe un post mai puțin important. Ieri, era încă atât de fericită şi acum, era complet disperată. O durere care zvâcnea îi chinuia pieptul. Ce se va întâmpla cu ea? Speriată, văzu trecându-i prin imaginație, zilele goale ale viitorului său. De ce, de ce îi jucase destinul o festă atât de urâtă?

Obloanele închise cufundaseră camera într-un întuneric deplin.

Doar zgomotul regulat al unei respirații trăda prezența Cynthiei. Nicole se strecură uşor în pat, având grijă să rămână pe partea sa. Când îşi simți sora mişcându-se, se sperie. Din fericire, aceasta rămase aproape imediat nemişcată şi-şi reluă respirația ritmică. Nicole lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Inchise ochii şi strânse foarte puternic pleoapele în speranța de a alunga imaginile care o chinuiau. Nu, nu trebuia să se mai gândească nici la Julian, nici la Diana. Trebuia să-şi golească mintea. Nereuşind, adormi până la urmă doar când o învinse oboseala. In visul pe care-l avu, Julian n-o mai părăsise. Nicole plângea şi tânărul bărbat venea spre ea pentru a o lua în brațe. Se cuibări lângă el, căutând confortul şi siguranța la pieptul său, oferindu-şi buzele sărutărilor lui. Era din nou fericită.

Dimineață, părăsi cu greu lumea fermecată în care Julian o iubea încă. Nu voia să se trezească. Ochii refuzau să se deschidă şi trupul se întinse languros. Pe jumătate adormită, mai simțea brațele lui Julian în jurul taliei şi umărul său sub obrazul ei. De ce nu putea rămâne astfel la nesfârşit? Iluzia era atât de persistentă.

Dacă n-ar fi ştiut că visa, ar fi jurat că se afla în brațele lui Julian. Avea realmente impresia că-i atinge pielea caldă cu vârful degetelor. Da, îl atingea... Dar!... Nu-şi împărțea mângâielile în gol! Işi dădu brusc seama de prezența unui trup solid lângă al său, un trup mai musculos decât al lui Julian!

Ca şi când ar fi primit un duş rece, se trezi brusc într-o secundă şi vru să se îndrepte într-o mişcare de panică. O mână mare îi înăbuşi cu brutalitate strigătul care era gata să-i iasă din gură. Ochii refuzau să creadă ce vedeau. Nicole era culcată alături de un bărbat lat în spate... care-i era complet necunoscut!

- înainte de a striga după ajutor, permite-mi să mă prezint, declară acesta adresându-i un zâmbet amuzat, care-i dezveli dinții de un alb strălucitor pe fața bronzată. Sunt Lang Jemieson, noul patron al tatălui dumitale... Presupun că ești Nicole, cea mai mică dintre fetele Bryce? Cum tatăl dumitale credea că nici una dintre voi nu va dormi aici, aseară mi-a oferit cu amabilitate camera, pentru a mă scuti să mă întorc la hotel, în cealaltă parte a oraşului. înțelegi acum motivul prezenței mele?

Nicole dădu din cap. Era încă uluită, dar acele explicații o liniştiseră. O puternică nemulțumire o incită totuşi să se zbată cu furie pentru a îndepărta mâna interlocutorului său. Apoi se îndepărtă repede de acel bărbat a cărui atingere reuşise s-o tulbure până şi în somn. Jenată la ideea că era îmbrăcată într-o cămașă de noapte transparentă, îşi ridică cearşaful sub bărbie.

-Domnule Jamieson, exclamă Nicole pe un ton ofensat, ați fi putut avea decența să mă preveniți când m-am culcat.

Nu se putu stăpâni să se înfioare la amintirea a ceea ce simțise strângându-se lângă el.

- Puteați să bănuiți, continuă tânăra fată cu un aer demn, că mă gândeam să mă întind alături de sora mea.

Bărbatul îşi înnodă liniştit mâinile sub ceafa şi se aruncă pe spate pe pernă. Părea perfect în largul său şi îndrăznea chiar să-şi ațintească o privire zeflemitoare asupra Nicolei.

- Serios? Iartă-mă dacă mă înşel, dar am avut impresia că nu m-ai luat drept Cynthia... ci drept un anume Julian!

O expresie îngrozită trecu peste fața tinerei fete, în timp ce înțelese în sfârşit:

- Vrei să spui că... n-am visat! Dumneata erai cel care... dumneata erai... !

Incapabilă să ajungă la capătul frazei, îşi măsură interlocutorul cu dispreț.

- Ca toți bărbații, desigur te-ai grăbit să profiți de ocazie!

- In nici un caz, iubito, replică bărbatul pe un ton ironic. Mi se pare că dumneata nu reuşeai să dormi. Dacă nu te ajutam să adormi, ai fi petrecut o noapte foarte neplăcută şi ai fi stricat-o şi pe a mea!

- Poate trebuie să-ți mulțumesc! îl ironiză Nicole. Află că în aceste împrejurări, aş fi preferat de departe să nu închid ochii o secundă!

- Mărturisesc că m-am gândit la asta, dar chiar te arătai dornică să mă iei drept un altul. Nu sunt bărbatul care să decepționeze femeile, să ştii.

Zâmbetul uşor, intenționat încărcat de aluzii la comportamentul Nicolei din timpul nopții, o aruncă pe tânăra fată într-o furie nebună.

- Infumuratule... îți imaginezi că-l poți înlocui pe Julian! replică aceasta cu o voce alterată de mânie.

Respira greu şi cearşaful se ridica neregulat pe pieptul său.

- El n-ar fi recurs niciodată la mijloace atât de josnice de a ține o femeie în patul său! adăugă.

O mână frumoasă i se înfipse imediat în păr şi-i trase capul pe spate. Inainte de a avea timp să înțeleagă, era din nou întinsă orizontal pe pat şi o față amenințătoare se aplecă asupra ei.

- Obraznică mică, bombăni bărbatul, înainte de a profera acuzații atât de stupide la adresa mea, ai face mai bine să-ți aminteşti starea în care te-ai culcat! Aveai nevoie de tandrețe şi consolare şi ți le-am dat, punct!

Crede-mă, n-am visat niciodată să dorm lângă o femeie care plânge. Este foarte captivant!

în sfârşit, îi dădu drumul Nicolei şi aceasta găsi puterea de a exclama:

-în acest caz, ieşi din patul meu!

Bărbatul îşi înclină capul brunet în semn de acceptare:

-Cu plăcere.

în timp ce se ridica, tânăra fată îi întoarse spatele.

Un reflex nestăpânit de politețe o îndemnă să-i indice pe un ton tăios, împotriva voinței ei:

- Vei găsi în dulap halatul pluşat de baie al tatălui meu. Dacă ai nevoie, pune-l.

-Mulțumesc.

Bărbatul răspunse pe un ton la fel de puțin amabil ca al său. Câteva clipe mai târziu, se îndreptă spre uşă, îmbrăcat cum îi oferise Nicole, cu halatul de baie bleumarin. Cu mâna pe clanță, se întoarse spre tânăra fată pentru a o întreba ironic:

- Trebuie să-i spun tatălui dumitale că am dormit împreună sau preferi să-i anunți singură vestea?

Nicole nu mai dorea să rivalizeze în ironie cu acest bărbat. Se gândi la Julian şi, în timp ce suferința care-i dăduse răgaz pe timpul nopții renăştea în ea, îşi privi interlocutorul cu o oboseală amestecată cu amărăciune:

- Fă ce găseşti cu cale, domnule Jamieson. Eşti bărbat, dumneata hotărăşti!

Acesta avu îndrăzneala să izbucnească în râs. Era un râs grav şi melodios, plăcut de auzit, trebui să recunoască Nicole.

- Curaj, Nicky, te vei descurca! Durerile din dragoste nu durează toată viața, afirmă el.

-Oh, du-te naibii! replică tânăra fată, exasperată de lipsa sa de tact.

Se vârî sub cearşafuri, nemaiarătându-i interlocutorului său decât creştetul capului blond.

-Crezi că sunt dispusă să ascult lecții de morală? mormăi Nicole.

-Nu, de altfel ți-ar trebui un leac mai eficace pentru a te împiedica să-ți plângi de milă, răspunse bărbatul fără să se tulbure. Dacă nu-ți vii în fire, tatăl dumitale va fi foarte uşurat să plece departe peste cincisprezece zile.

Nicole se ridică încă o dată, în intenția de a-l pune la locul său pe acest personaj odios, dar părăsise deja camera. Căzu apoi pe pernă, cu un oftat. Julian o părăsise. Oare asta nu-i dădea dreptul să-şi plângă puțin de milă? De obicei se arăta curajoasă şi nu făcea mofturi. Dar de data aceasta considera că avea toate motivele să plângă şi să se lamenteze. Bărbatul pe care-l iubea, se va căsători cu altă femeie. Acest fapt constituia el însuşi o crudă încercare. Si în plus, Julian o trădase în modul cel mai laş şi mai ruşinos posibil.

Cât despre tatăl său, spera că-i va înțelege durerea, că se va arăta mai omenos şi mai răbdător decât acest domn Lang Jamieson. După câte înțelesese, o luase în brațe cu singurul scop de a-i permite să adoarmă... şi cu aceeaşi ocazie să poată dormi şi el. Ce monstru fără inimă! Ar fi plătit scump pentru a-l vedea suferind într-o zi cum suferea ea. Dar prefera să renunțe la această plăcere şi să nu-l mai întâlnească niciodată. Iată cel puțin un bărbat care nu-i va lipsi. Absența sa nu risca să-i alunge somnul. Si totuși, admise fără tragere de inimă, o ființă ca el trebuia să repurteze multe succese pe lângă femei. Revăzându-l în gând,

Nicole recunoscu că era frumos şi avea farmec. Era un bărbat frumos, bine clădit şi viguros. îi dădea aproximativ treizeci de ani şi se miră că patronul tatălui său era atât de tânăr. în timp ce se gândea, îi apăru în imaginaţie cu părul negru, uşor ondulat şi ochii căprui cu puncte aurii. Nasul drept şi bărbia pătrată, indicând dinamism şi voinţă, compuneau o faţă cu trăsături ferme şi distincte. Gura bine conturată ştia să zâmbească într-un mod care făcea să bată inimile femeilor, iar Nicole tocmai avusese această experienţă.

Tânăra fată gemu şi închise ochii. Analizând fizicul acestui bărbat, nu încetase să-l compare cu al lui Julian. Nu se puteau imagina două fiinţe mai deosebite. Aspectul bărbătesc şi pielea bronzată ale lui Lang Jamieson erau în opoziţie frapantă cu Julian, cu silueta sa foarte delicată, ochii albaştri şi părul blond.

Când Nicole consideră că invitatul tatălui său dispusese de timp suficient pentru a-şi face toaleta, se ridică şi îndrăzni să iasă din cameră. Tatăl său va fi uimit văzând-o.

Spera să-i poată explica motivele întoarcerii sale premature, după plecarea lui Lang Jamieson. N-avea nici cea mai mică intenţie să se umilească mai mult povestind în faţa lui, în amănunt, trista poveste a trădării lui Julian.

La familia Lockwood, micul dejun era lăsat duminica la iniţiativa fiecăruia. Bryce Lockwood şi fiicele sale mâncau ce le plăcea, la ora pe care o alegeau. Dar în onoarea invitatului său, Bryce pusese masa în acea zi. O văzu pe Nicole trecând prin faţa uşii de la bucătărie şi o interpelă:

- Lang tocmai mi-a spus că aţi dormit împreună, fără să ştiţi, făcu el încruntându-se. N-ai aprins lampa de pe noptieră, înainte de a te culca?

Nicole îşi aruncă părul pe spate şi ridică din umeri. Un zâmbet silit i se contura pe buze.

- Dacă aş fi aprins-o, n-am fi fost pe cale să discutăm acest subiect! replică, încercând să dea dovadă de umor. Dar era foarte târziu când m-am întors şi nu voiam s-o trezesc pe Cynthia. Cum aş fi putut să ghicesc că persoana care dormea în cameră nu era sora mea?

Curiozitatea îi animă chipul.

-Apropo, unde este?

- Clark i-a telefonat exact după plecarea ta, răspunse Bryce Lockwood. I s-a stabilit în ultimul moment o şedinţă de luat vederi la mare şi i-a propus surorii tale să-l însoţească pentru a profita de plajă în timpul weekendului.

- Este o idee bună, făcu Nicole.

De trei ani, Clark Rutherford era fotograful atras de Cynthia. Si sâmbăta următoare îi va deveni soţ. Fără să-i lase tatălui său timpul de a reveni la ea, Nicole se eschivă şi se duse în baie. Indată ce trase zăvorul, scoase un oftat de uşurare. Reuşise să mai câştige puţin timp.

Totuşi, fu ultimul său răgaz. Când ieşi, după ce făcuse un duş şi îmbrăcase o rochie roz uşoară, tatăl îi puse întrebarea fatidică:

- De ce te-ai întors noaptea trecută, Nicky? Credeam că trebuia să rămâi la familia Schafer, ca de obicei.

- Aveam într-adevăr intenţia asta, răspunse Nicole, teribil de stânjenită, aşezându-se pentru micul dejun.

Işi ţinea ochii aţintiţi asupra tatălui său pentru a nu întâlni privirea lui Lang Jamieson, care era aşezat la masă în faţa sa şi o supraveghea cu atenţie.

-A fost... o schimbare de program şi... m-am întors.

-Presupun că Julian vine să te vadă astăzi?

în încurcătura sa, Nicole se ridică pentru a căuta în dulap un bol de care nu avea deloc nevoie.

-Nu, nu va veni astăzi, spuse ea cu o voce şovăitoare.

"Nu va mai veni niciodată", îi strigă cu cruzime o voce în sinea sa.

-De ce? adăugă tânăra fată. Aveai nevoie să-l vezi?

- Aş fi vrut să-i vorbesc despre contractul de închiriere al apartamentului, explică Bryce Lockwood. Ştii că nu sunt de acord cu anumite clauze, în special cu cea referitoare la termenii în care proprietarul poate să ceară părăsirea locului. Sora ta se căsătoreşte şi eu plec, la rândul meu.

Nu vreau ca proprietarul să te poată da afară, avertizându-te numai cu câteva zile înainte. Nu este aşa uşor să găseşti o locuinţă decentă în vremea noastră.

Nicole îşi începu baconul şi-i zâmbi cu un aer liniştit tatălui.

- Haide, tată, am douăzeci şi unu de ani, nu mai trebuie să te îngrijorezi pentru mine. Oricum, date fiind mijloacele mele, nu ne putem permite să-l necăjim pe proprietar. N-am cu ce să plătesc un apartament în care termenele să fie mai lungi.

-Crezi că-i risipeşti tatălui dumitale temerile cu asemenea cuvinte? strecură Lang Jamieson pe un ton de reproş.

Nicole îl fulgeră cu privirea, deoarece se amesteca într-o problemă care nu-l privea. în schimb, Bryce îi fu recunoscător că-i ţinuse partea.

- Dacă n-aş fi ştiut că Julian şi cu tine vă veţi anunţa curând logodna, ţi-aş fi cerut să laşi totul şi să pleci cu mine.

-Şi ce să fac la ţară? replică tânăra fată.

Izbucni în râs, ca şi când găsea ideea foarte comică.

- Un profesor de natație ca mine n-ar fi câtuşi de puțin la locul său în mijlocul câmpiilor! adăugă, încercând să-l conducă pe tatăl său spre un subiect mai puțin personal.

- Sunt oraşe nu departe de casa mea, declară Lang Jamieson cu o amabilitate încărcată de ironie. De altfel, tocmai îi spuneam tatălui dumitale aseară, că de-abia s-a construit o piscină foarte modernă la Nullegai şi se caută o persoană care să aibă calificarea dumitale.

- Va fi foarte uşor să găseşti una, oameni care au aceeaşi diplomă ca mine sunt pe toate drumurile, răspunse Nicole foarte repede, pe un ton suav, pentru a pune capăt unei eventuale reacții din partea tatălui său.

Din păcate, Lang Jamieson rosti cuvintele de care se temea.

- Oamenii aceia despre care vorbeşti n-au un motiv atât de bun ca dumneata să plece din Sydney.

Se întrerupse şi se prefăcu că-şi aminteşte ceva:

- Oh, dar uitasem! Dimpotrivă, ai un motiv excelent să rămâi în acest oraş. Din câte mi-a povestit tatăl dumitale, am înțeles că ai intenția să-ți urmezi sora la biserică de acum... în cât timp?

Pusese întrebarea pe un ton atât de prefăcut nevinovat, încât Nicole i-ar fi aruncat cu plăcere ouăle fierbinți în față.

Blestemat indiscret! Stia bine că toate planurile sale erau nimicite, sau cel puțin bănuia! Lăsă capul în jos şi părul îi căzu pe față, protejând-o ca o perdea.

- Bărbatul este cel care hotărăşte! exclamă cu răceală, repetând cuvintele ironice pe care i le adresase deja lui Lang Jamieson. Sunt sigură că eşti conştient de prerogativele dumitale masculine, ca şi ceilalți, domnule Jamieson!

- Ce ți se întâmplă, Nicky? Nu-mi recunosc fetița!

Bryce Lockwood îşi trecu un braţ musculos în jurul umerilor săi şi o strânse lângă el.

- Ce nu este în ordine, draga mea? Te-ai certat aseară cu Julian?

Cât de fericită ar fi fost Nicole dacă ar fi fost o simplă ceartă!

- Nu, nu, nu chiar.... murmură, evitând să întâlnească privirea tatălui său.

Lacrimile trădătoare începură totuşi să-i curgă pe obraji.

- Dar plângi! exclamă Bryce Lockwood.

- Cu siguranţă are praf în ochi, afirmă Lang Jamieson.

"Dar mai taci, pisălog blestemat!" strigă în sinea sa Nicole. îşi aţinti asupra sa o privire furibundă, care-i dădea exact acelaşi ordin. Apoi tatăl său îi luă faţa în mâini cu mare blândeţe şi ochii săi de culoare închisă, atât de asemănători cu ai Cynthiei, îi cercetară mina răvăşită.

- Ai încredere în tatăl tău. Cu siguranţă te pot ajuta, oricare ar fi problema, îi propuse cu o voce tandră.

Nicole îşi şterse ochii şi obrajii şi-şi privi tatăl cu profundă afecţiune. Sărmanul bărbat drag! De la moartea soacrei sale, fusese deseori descumpănit. încă nu ştia cum să reacţioneze când fiicele sale veneau acasă cu dureri şi dificultăţi. De data aceasta, Nicole era convinsă dinainte că nu putea face nimic pentru ea.

-Nu este mare lucru de spus, făcu ea cu un zâmbet jalnic. Julian şi cu mine ne-am... despărţit, atâta tot.

-Atâta tot!

Bryce Lockwood rămase cu respiraţia tăiată.

- Dar credeam... De ce? Totul părea să meargă atât de bine când a venit aseară să te ia!

- Ei da, uneori viaţa ne rezervă surprize! exclamă Nicole pe un ton

cât mai detaşat posibil.

Ridică neglijent din umeri şi continuă să mănânce ca şi când conversaţia n-o tulbura deloc. Tatăl său aştepta explicaţii mai amănunţite. Işi dădu brusc seama că să facă atâta mister era stupid. Lang Jamieson ştia deja, sau cel puţin bănuia, festa urâtă pe care i-o jucase destinul. Respiră profund, apoi declară dintr-o suflare:

-Julian se va căsători cu Diana Rothwell.

- Rothwell! Este vorba de Rothwell de la societatea "Rothwell şi Smedley?"

- Exact.

-Ah, înţeleg! Astfel a obţinut atât de rapid strălucita sa promovare! Oh, ipocritul, mincinosul, imoralul!

Expresia lui Bryce Lockwood se întunecase.

- De ce nu te-a anunţat când a telefonat săptămâna asta, sau înainte de a te lua cu el?

- Nu ştia cum să facă să-mi anunţe vestea, explică Nicole punând nişte felii de pâine la prăjit.

Bryce Lockwood avu o mişcare de mânie atât de brutală, încât scaunul scârţâi pe dalele din bucătărie.

- Aşadar, în timp ce ieşea cu tine, mormăi acesta pe un ton dezgustat şi dispreţuitor, îi făcea curte fiicei patronului, pentru a-şi realiza mai repede ambiţiile! I-aş suci cu plăcere gâtul!

- In aceste împrejurări, văd cel puţin o compensaţie. Grijile dumitale, Bryce, nu mai au nici o raţiune, declară Lang Jamieson.

Două priviri intrigate se aţintiră asupra lui.

- Ce vrei să spui? îl întrebă Bryce Lockwood.

- Ei bine, tocmai ţi-ai exprimat teama de a o lăsa pe Nicole singură

la Sydney. Nu mai trebuie să rămână aici.

Cu un zâmbet, la expuse ideea sa strălucită:

- Poate pleca împreună cu dumneata, cu atât mai mult cu cât la Nullegai o aşteaptă o slujbă pe măsură.

Nicole tuna şi fulgera în sinea sa. Acum înțelegea de ce Lang Jamieson o obligase să vorbească în fața lui despre despărțirea de Julian. Nu, nu-i era milă de ea şi nici nu căuta să-i facă un serviciu tatălui său! Avea nevoie de un instructor de înot la Nullegai, şi Nicole era pur şi simplu o afacere. Lui Lang Jamieson nu-i lipsea abilitatea pentru a ajunge acolo unde dorea, dar se ostenea în zadar. Nicole nu va intra în jocul său.

- Crede-mă, domnule Jamieson, apreciez la justa lor valoare generoasele dumitale eforturi de a-mi organiza viitorul. îmi pare rău să te dezamăgesc, făcu tânăra fată lăsând să se vadă ironia sub amabilitatea sa, dar n-am nici cea mai mică intenție să demisionez din postul excelent pe care-l ocup aici... şi mai ales pentru a mă îngropa în orăşelul dumitale, Nullegai!

O licărire de mânie şi de dispreț apăru în ochii lui Lang Jamieson.

- Fără îndoială, nutreşti în taină speranța de a-l recuceri pe don Juanul dumitale!

- Oh nu, în nici un caz, să nu crezi asta!

îi făcu plăcere să-l anunțe cu dispreț:

- Acum, nu mai am nici o iluzie referitoare la bărbați. Am înțeles. Să meargă să-şi spună minciunile altor sărmane victime, eu nu mă voi mai lăsa niciodată înşelată.

Bryce Lockwood îşi privi dezolat fiica.

- Ascultă, draga mea, nu trebuie să te înăcreşti din cauza unei

experiențe nefericite.

Ii dădu o palmă uşoară de încurajare pe spate şi continuă pe un ton convingător:

-Nu toți bărbații sunt ca Julian şi să ştii că Lang tocmai a avut o idee bună! Pentru moralul tău, o schimbare radicală ar fi salutară.

Nicole scoase feliile bine aurite din aparat.

-Ah, să văd locuri şi fețe noi! îl luă peste picior.

-Ar fi putut să fie mai rău! replică Lang Jamieson cu ironie egală.

Tânăra fată ridică bărbia într-un gest de sfidare. Dacă acest bărbat se
încăpățâna să se amestece în treburile sale, nu va întârzia să-l pună la locul său.

-Nullegai nu este centrul pământului pentru că trăieşti dumneata acolo! replică prompt.

-Ajunge, Nicole, nu înțeleg de ce eşti atât de nesuferită cu invitatul nostru.

Bryce Lockwood scutură contrariat din cap.

-Lang are absolută dreptate. Ar putea fi mai rău decât să pleci cu mine. De altfel, am fost întotdeauna ostil ideii să trăieşti singură în acest apartament. A fost intenția ta, dar n-am aprobat-o niciodată.

-Dar la Nullegai, nu va trebui să trăiesc de asemenea singură? Este acelaşi lucru... Doar dacă domnul Jamieson nu împinge generozitatea până la a-mi propune să mă stabilesc cu tine, la el? exclamă Nicole, intenționat provocatoare.

-Cred că ai găsi drumul prea lung pentru a-l face în fiecare zi. Dar vei putea sta la mine atât de des cât vei dori. Locuința tatălui este şi a dumitale, eşti binevenită, afirmă Lang Jamieson cu un zâmbet ironic.

-Mulțumesc... dar nu.

Nicole îi întoarse un zâmbet asemănător.

-Am pus această întrebare în mod teoretic. Nu se pune problema să plec din Sydney.

Brusc, Lockwood îşi turnă a doua ceaşcă de ceai şi oftă.

- Greşeşti că te încăpățânezi, fata mea. Găsesc soluția într-adevăr excelentă. Am putea să-ți căutăm un apartament convenabil în Nullegai şi ai veni să-ți petreci zilele libere cu mine.

Fără să-i lase Nicolei timp să-şi contrazică tatăl, Lang Jamieson interveni încă o dată:

- Chestiunea cu locuința nu va pune nici o problemă. Domnişoarele Guthrie nu cer altceva mai bun decât să aibă o locatară. Il găzduiesc deja pe noul învățător care, după câte mi s-a spus, îşi petrece timpul liber la piscină. Nicole şi cu el vor fi cu siguranță prieteni buni.

- Uiți un lucru, făcu Nicole cu o voce stridentă. Nu voi merge la Nullegai.

-In acest caz, nu voi mai pleca nici eu, anunță cu brutalitate Bryce Lockwood.

Fața sa întoarsă spre Lang Jamieson exprima regret şi scuze.

- Cână mă hotărâsem să mă întorc să trăiesc la țară, credeam că Cynthia şi cu tine nu veți mai avea nevoie de mine, având amândouă planuri de căsătorie. Dar pentru că evenimentele nu s-au desfăşurat cum am prevăzut, nu te pot lăsa aici singură.

Nicole se simți brusc deznădăjduită. Stia cât de mult ținuse tatăl său să părăsească oraşul, ştia cât se bucurase la perspectiva de a relua o muncă ce-i făcea plăcere.

-Nu poţi să renunţi la noua ta slujbă din cauza mea, este... ridicol! Şi dacă nu mă căsătoresc niciodată? Totuşi, n-ai intenţia să veghezi asupra mea până la vârsta de treizeci de ani!

- Vom examina problema din nou, în acel moment, dacă se mai pune încă, replică Bryce cu un aer încăpăţânat.

Nicole cunoştea acest ton hotărât şi sec. Arăta că tatăl său nu-şi va mai schimba părerea.

- Nu-l poţi lăsa pe domnul Jamieson! spuse ea încercând să-l convingă, făcând apel la simţul datoriei.

în realitate, nu se gândea câtuşi de puţin la dificultăţile în care schimbarea bruscă a tatălui său puteau să-l vâre pe acel bărbat. Dimpotrivă! O fiinţă atât de arogantă şi sigură pe ea, merita din când în când o lecţie!

-Evident, admise Bryce Lockwood, încruntat, este foarte supărător, dar am făcut să treacă întotdeauna familia înainte de toate. De altfel, ştii că m-am stabilit la Sydney în interesul tău şi al surorii tale. Nu, nu voi reveni asupra deciziei decât în cazul în care accepţi să pleci cu mine. Totul depinde acum de tine.

Oare era vorba de o formă de şantaj? Nu, nimic nu era mai străin de demnitatea lui Bryce Lockwood. îi prezentase pur şi simplu situaţia în termeni limpezi fiicei sale. Dacă nu dorea să plece la Nullegai, va renunţa la noua lui slujbă şi nu-i va adresa niciodată vreun reproş. îşi iubea fetele - de altfel, ele răspundeau dragostei lui - şi una dintre ele având încă nevoie de el, nu ezita nici o clipă să-şi sacrifice proiectele sale.

Da, astfel era tatăl Nicolei, bun, generos şi devotat. Până acum, făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru fericirea fetelor, dar acestea ce

făcuseră pentru el? Oare Nicole nu se dovedise foarte egoistă şi ingrată? Refuzase să plece fără măcar să-şi dea osteneala să se gândească serios la această posibilitate. Totuşi, nu mai avea un motiv real să rămână la Sydney şi, schimbând mediul de viață, îşi va reveni mai uşor din decepția crudă pe care i-o produsese Julian. In acest caz, de ce respingea cu atâta încăpățânare sugestia tatălui său?

In loc să se întrebe "de ce", ar fi făcut mai bine să spună "din cauza cui". Când privirea sa o întâlni pe cea a lui Lang, sentimentele de ostilitate pe care le simțise încă de la prima şi surprinzătoarea lor întâlnire, o copleşiră din nou. Se degaja din acest bărbat o forță atât de mare şi o atât de mare îndrăzneală, încât Nicole se plasa din instinct pe o poziție de apărare față de el. Totuşi, nu era vorba de un motiv suficient pentru a-şi condamna tatăl să rămână la Sydney.

- Bun, vin cu tine, acceptă ea hotărându-se brusc. Sezonul de-abia a început, nu le va fi greu să mă înlocuiască la piscină.

Bryce Lockwood îşi puse mâna mare peste cea a fiicei sale.

- Serios, Nicole, eşti de acord să vii la Nullegai?

- Da, sunt de acord, făcu aceasta aruncându-i lui Lang Jamieson o privire ucigătoare. Evident, cu condiția să fie într-adevăr nevoie de mine la piscină!

Privirii sale, Lang îi răspunse printr-un zâmbet lent, provocator, care-i produse tinerei fete fiori ciudați.

- Postul este vacant, afirmă bărbatul. Când doreşti să începi munca? In acelaşi timp cu tatăl dumitale?

Nicole se strădui să-şi exprime obiecțiile pe un ton amabil:

- Mai întâi va trebui să am o întrevedere cu directorul piscinei. In mod normal, astfel se procedează.

- în acest caz special, putem evita toate aceste formalităţi. Directorul te va aştepta la data aleasă de dumneata, garantez pentru asta.

- Ai oare atât de multă influenţă asupra lui, domnule Jamieson?

Acesta încuviinţă cu un semn din cap, fără să catadicsească să explice mai mult. Preferă să ia din nou un aer maliţios.

- îţi propun ca pe viitor să-mi spui Lang. Nici măcar angajaţii mei nu-mi spun domnule Jamieson.

- Evident, preferi să-ţi spun "patroane", nu-i aşa? replică Nicole, aproape cu agresivitate.

- Dacă doresc, o fac, dar nu ţin la asta.

Privirea lui Lang se înăsprise şi conţinea acum un avertisment mut. Neglijându-l, Nicolei i-ar fi plăcut să continue acel mic război verbal. Tatăl său o împiedică, luând cuvântul:

- Domnişoarele despre care ai vorbit ar putea-o găzdui pe Nicole? îl întrebă pe Lang.

- Da, şi cu ele vei putea fi perfect liniştit. Fiica dumitale va încăpea pe mâini bune, crede-mă. La peste şaizeci de ani, Ido şi Uvy Guthrie sunt cele mai dinamice femei pe care ţi le poţi închipui. Adoră să se consacre locatarilor lor. Anul trecut, au găzduit doi funcţionari de bancă, necăsătoriţi. Povesteau că domnişoarele i-au răsfăţat atât de mult, încât au devenit foarte pretenţioşi. în ziua în care se vor căsători, le vor trebui soţii cu mici atenţii pentru ei.

- Cu siguranţă, concepţia lor despre căsătorie se rezumă la un stomac bine umplut şi haine spălate şi călcate impecabil! exclamă Nicole cu dispreţ.

- Nu ştiu nimic despre asta, răspunse Lang străpungând-o cu o privire rece şi dură, dar mă întreb dacă toţi bărbaţii n-ar aprecia mai mult aceste calităţi decât o limbă de viperă!

Această replică promptă, lipsită de indulgenţă, îşi atinse scopul. Nicole era jignită, dar nu lăsă să se vadă nimic. De altfel, nu pierduse partida. Nu se abţinuse să-i arate lui Lang ce impresie proastă avea despre el şi cei asemenea lui. Asta îl va învăţa minte să se mai amestece în treburile sale. Nicole nu mai era tânăra fată naivă şi încrezătoare de care-şi puteau bate joc bărbaţii. Socul produs de trădarea lui Julian era dur, dar folositor. Pe viitor, era hotărâtă să se apere. Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte. "Ducă-se naibii Lang Jamieson, Julian Schafer şi toţi bărbaţii de pe pământ!" se gândi tânăra fată.

Capitolul 2

Lang părăsi apartamentul familiei Lockwood imediat după micul dejun.

- Ce a venit să facă aici? îl întrebă îndată Nicole pe tatăl său. Oare curiozitatea l-a adus în modesta noastră locuinţă?

- Nu, mi-a făcut o vizită de politeţe. Politeţe, cunoaşti această calitate? Spre marele meu regret, am constatat că ţi-a lipsit complet astăzi. Cum se afla la Sydney pentru weekend, Lang a profitat pentru a discuta cu mine despre viitoarea muncă.

- Presupun că voia să ştie dacă eşti într-adevăr bărbatul care-i trebuie pentru domeniul său iubit!

- Dacă ai avea o proprietate atât de vastă şi de importantă ca a sa, cu siguranţă n-ai încredinţa-o oricui.

Nicole strânse buzele frumoase şi acceptă de nevoie.

- Şi de ce te răzbuni pentru Julian, pe un bărbat care nu este deloc

răspunzător de durerea ta? De altfel, să nu uiţi că Lang este patronul meu. în această calitate, are dreptul la un minimum de politeţe. Dacă n-ar fi fost atât de înţelegător şi n-ar fi avut vederi largi, cu siguranţă comportamentul tău mi-ar fi dăunat faţă de el.

- Iartă-mă, tată, făcu Nicole pe un ton sincer pocăit.

Regreta să-şi contrazică tatăl. In acelaşi timp, era încântată că fusese atât de nesuferită faţă de arogantul său patron.

- Stiu, m-am comportat urât, adăugă, dar cu şocul pe care l-am primit aseară... şi în această dimineaţă când am descoperit un străin alături de mine, în locul Cynthiei...

- Tocmai, voiam să-ţi vorbesc despre asta, o întrerupse Bryce. Am fost stupefiat aflând că patronul şi-a petrecut noaptea cu fiica mea, chiar dacă era vorba de pură întâmplare.

- Nu te nelinişti, şi eu am fost stupefiată, dar mai bine să râdem de asta.

Bryce îşi strânse cu afecţiune fiica lângă el.

- Biata mea micuţă, datorezi această păţanie blestematului ăsta de apartament îngust.

Străbătu încăperea cu o privire dezgustată.

- Nu mi-a plăcut niciodată.

-Am ştiut de la început că nu vom rămâne aici mult timp, îi aminti Nicole şi expresia i se întunecă brusc.

Dacă evenimentele s-ar fi desfăşurat cum prevăzuse, ar fi părăsit apartamentul pentru a deveni soţia lui Julian.

- Nu mai pot să suport acest loc, declară tatăl său. Ce-ai spune să plecăm imediat, pentru o plimbare călare?

La această perspectivă, Nicole nu-şi putu stăpâni lacrimile. In mod

normal, în acest sezon, petrecea toate duminicile cu Julian, la plajă. Se întâlneau cu prietenii, leneveau la soare pe nisipul auriu, făceau surf, apoi încheiau ziua cu o masă bună la restaurant. Tânăra fată se strădui să-şi alunge din minte amintirile dureroase. Acel timp trecuse, trebuia să se gândească la viitor.

-Este o idee bună, îi spuse tatălui său, zâmbindu-i curajoasă.

Nicole nu mai călărise de luni de zile, de când tatăl său practicase regulat acest sport. După un timp, Nicole se bucură de-a binelea că urcase pe cal. întotdeauna simțise o senzație amețitoare de libertate galopând şi, pe un cal, se simțea mai aproape de natură decât când se plimba cu maşina. Da, această duminică tristă, nu putea fi folosită mai bine. Ascultând pământul răsunând sub copitele calului, simțind vântul în părul transformat în stindard de mătase care flutura, poate va uita câteva ore de durerea sa.

Echitația se dovedi într-adevăr un bun remediu şi, în timpul săptămânii care urmă, Nicole nu mai avu timp să se gândească la nefericirea sa. în afară de orele normale de predare la piscină, trebui să asiste la diverse campionate de natație, iar timpul liber fu absorbit de pregătirile de nuntă ale Cynthiei.

Ceremonia se desfăşură la perfecție. Radioasă, Cynthia mersese la altar la brațul tatălui său într-un nor de organdi şi dantelă. Numeroasele buchete de flori aşezate în biserică, împrăştiau un parfum delicat. Apoi, asistența însoți fericitul cuplu până la maşină. După tradiție, se aruncă orez şi confeti, apoi plecară în călătorie de nuntă. în onoarea lor avu loc o recepție mare, care se termină foarte târziu. La întoarcerea acasă, Nicole şi tatăl său se prăbuşiră frânți de oboseală pe paturile lor, dar erau mulțumiți. Ziua fusese o reuşită pe care n-o

tulburase nici o notă falsă.

încă de a doua zi, Nicole trebui să se consacre propriei ei plecări şi celei a tatălui său, stabilite pentru joia următoare. în timp ce împacheta lucrurile şi punea la punct numeroasele detalii referitoare la o mutare, nu mai găsi posibilitatea de a se gândi şi de a fi nefericită. In două zile, ea şi tatăl său vor ajunge la destinație, fără să se grăbească. Bryce prevăzuse să se oprească pentru o noapte la jumătatea drumului, la un prieten. Avea intenția să cumpere de la el doi cai buni şi nişte câini ciobăneşti. Pleca să lucreze la țară cu un imens entuziasm.

Cât despre Nicole, evident nu se gândea cu aceeaşi plăcere la viitor. Marți, avusese un şoc penibil întâlnindu-l pe Julian din întâmplare, în timp ce făcea cumpărături. Fuseseră la fel de încurcați amândoi, dat fiind maniera deplorabilă în care se despărțiseră, zece zile mai înainte. Singurul eveniment marcant al acestui început de săptămână fu un apel telefonic de la Lang Jamieson. Când Nicole îi recunoscu vocea gravă şi melodioasă, bătăile inimii i se accelerară fără voia ei. O anunță că era aşteptată cu nerăbdare la piscină, şi că surorile Guthrie îi pregătiseră deja camera. După această conversație, Nicole se află într-o extremă stare de nervozitate. Nu ştia cărui fapt s-o atribuie. Fără îndoială, chiar la telefon, Lang reuşea să-i retrezească antipatia pe care i-o inspirase. In timpul călătoriei, tânăra fată nu încetă să se teamă de clipa în care va trebui să-l înfrunte din nou pe acel bărbat.

Nullegai era un ansamblu urban de locuințe foarte animat, situat la poalele munților, acolo unde începeau imensele câmpii. Nicole şi tatăl său ajunseră acolo sâmbătă după-amiază. Străzile largi, mărginite de arbori, erau pline de culoare. Roşul-închis al arbuştilor de India se îmbina cu auriul salcâmilor şi roşul-aprins al plantelor ornamentale

agățătoare.

Bryce încetini pentru a întreba un trecător despre drum. Exact în acea clipă, Nicole observă numele străzii surorilor Guthrie, de cealaltă parte a răspântiei.

- Este în față, spuse ea şi tatăl său urmă direcția pe care i-o indică.

- Strada aceasta îşi merită numele, făcu Bryce admirând şirul dublu de salcâmi în floare. Strada Salcâmilor, este fermecător!

Nicole îi răspunse printr-un zâmbet. Pândea numărul casei domnişoarelor Guthrie.

Maşina se opri în fața unei locuințe vaste, vechi, din cărămidă, înconjurată de peluze bine întreținute. Azalee strălucitoare înfloreau din abundență de-a lungul gardurilor.

- Ce schimbare în raport cu apartamentul pe care l-am părăsit! exclamă Bryce.

- Oh, da! recunoscu Nicole.

Si ea suferise în locuința aceea mică, la fel de tristă ca un dormitor comun.

- Sper că proprietarele sunt după chipul şi asemănarea casei şi grădinii, adăugă tânăra fată.

Cu un semn din cap, tatăl său îi arătă o femeie înaltă, cu părul cărunt, îmbrăcată într-o rochie de bumbac, coborând aleea în întâmpinarea lor.

- Ne vom lămuri curând, spuse. Iată pe cineva.

- Domnul Lockwood? Nicole?

Femeia le adresă un zâmbet larg, în timp ce ei ieşeau din maşină.

- Bine ați venit la Nullegai! Sunt Ivy Guthrie. M-am gândit că dumneavoastră sunteți, văzând remorca.

Privirea îi întârzie o clipă asupra furgonului şi a celor doi cai, apoi anunță:

- Ida tocmai prepară ceaiul. Sunt sigură că după o călătorie lungă veți bea cu plăcere. Intrați aşadar!

Bryce scutură din cap.

- Nu, vă mulțumesc foarte mult, domnişoară Guthrie, dar o las doar pe Nicole. Iertați-mă, trebuie să plec imediat.

- Este un drum lung până la Yallambee. Aşa că odihniți-vă o clipă acceptând o ceaşcă de ceai, insistă femeia, fără să se descurajeze. Dacă vă temeți pentru caii dumneavoastră, puneți-i la umbră.

Arătă cu degetul spre doi pini enormi care se înălțau în fața garajului. Cum Bryce refuzase invitația domnişoarei din cauza celor două animale, acceptă cu recunoştință propunerea şi conduse furgonul la adăpost de soare. Amabila persoană îi propuse să elibereze câinii, care nu puteau să fugă de pe proprietatea bine împrejmuită. Aceştia săriră din maşină fără să se lase rugați şi începură să alerge prin iarbă.

Interiorul casei semăna cu peştera lui Ali Baba prin grămada de obiecte pe care cele două domnişoare le îndrăgeau cu siguranță ca pe nişte comori. Fotografii şi o mulțime de vechituri ocupau cel mai mic spațiu disponibil. Cu toate acestea, încăperea era perfect curată şi aranjată. Cu siguranță, domnişoarele îşi întrețineau de ani mulți căminul cu dragoste. Mobilierul vechi, având desigur o mare valoare, părea ca nou.

Datorită a două persoane atât de vioaie şi vorbărețe ca Ida şi Ivy Guthrie, conversația se desfăşura în voie. Interlocutorii nu întârziară să se hotărască să-şi spună pe nume. Puțin mai scundă şi mai tânără decât sora sa, Ida se dovedi la fel de simpatică. Doar o jumătate de oră

petrecută în compania lor, îl linişti pe Bryce. Avusese dreptate să-şi convingă fiica să plece cu el. Işi va reveni mult mai uşor aici după trădarea lui Julian decât în apartamentul trist din Sydney.

Refuzând a treia felie de prăjitură pe care i-o oferi Ida, Bryce se ridică în sfârşit, cu un oftat.

- Ei bine, draga mea, acum trebuie să te părăsesc. dacă nu plec imediat, nu voi ajunge la Lang înainte de a se înnopta.

- Te voi vedea în weekendul următor? întrebă Nicole, în timp ce Bryce îi scotea lucrurile din portbagajul maşinii.

- Evident, făcu acesta surprins de întrebare, apoi îi adresă fiicei sale un zâmbet larg. Doar dacă până atunci n-ai să-ţi găseşti o altă companie!

- Dacă faci aluzie la o companie masculină este de preferat să te avertizez imediat. In viaţa mea nu vor mai exista bărbaţi.

Bryce remarcase de cincisprezece zile această atitudine de refuz, dar nu considerase înţelept să-şi bruscheze fiica. De data aceasta, preferă încă să glumească.

- Ei bine, şi eu?

Nicole schiţă un zâmbet uşor, jumătate amuzat, jumătate agasat.

- Tu eşti singurul în care am încredere.

- Poţi s-o faci, draga mea.

Ivy îi aştepta în hol şi-i conduse în camera destinată tinerei fete. Era o încăpere mare, cu tavanul înalt, amenajată cu mult gust şi rafinament. Domina acolo rozul deschis. Nicole nu avu timp s-o examineze în amănunt, deoarece tatăl său aşeză valizele la picioarele patului cu coloane şi ieşi imediat. Işi luă rămas-bun de la surorile Guthrie, sui câinii în spatele vehiculului şi, după ce-şi sărută tandru

fiica pe frunte, se aşeză la volan. Acum, se grăbea să ajungă la capătul călătoriei.

- îți voi telefona, promise Bryce. Dacă ai vreo problemă, mă poți găsi şi tu seara. Ai numărul meu, nu-i aşa?

- Da,îl am, răspunse tânăra fată. Presupun că ne vom petrece weekendul la Nullegai?

- Ei bine, nu asta este ideea mea, mărturisi Bryce. Tocmai am trăit ani lungi în oraş şi nu doresc deloc să-mi petrec aici zilele libere. în schimb mă gândesc că ne vom întâlni la mine, la Yallambee.

Nicole îşi aținti privirea peste grădină, fără s-o vadă. N-avea în minte decât un gând. Dacă Yallambee n-ar fi aparținut lui Lang Jamieson, fără îndoială s-ar fi dus acolo cu plăcere la fiecare sfârşit de săptămână. Dar proprietarul acelui domeniu îi inspira o asemenea neîncredere, încât dorea să rămână la distanță. Bryce îi observă ezitarea.

- Oare nu eşti curioasă să cunoşti locul în care voi trăi şi voi munci?

Tonul dezamăgit al tatălui său o făcu să-şi întoarcă privirea spre el şi să râdă uşor:

- Ba da, bineînțeles! Mă întrebam doar prin ce mijloace voi putea merge acolo.

Mințise de bunăvoie, afecțiunea pe care i-o purta tatălui său depăşindu-i reticențele.

- Voi veni să te iau şi să te duc acolo.

- Drumul este mult prea lung, protestă Nicole.

Bryce o privi cu profundă afecțiune.

- Pentru tine, voi face cu plăcere toți aceşti kilometri.

- Linguşitorule! exclamă tânăra fată cu un râs mai relaxat şi natural

de data aceasta.

Ar trebui să-ți fie ruşine să foloseşti astfel de argumente pentru a mă convinge!

- Mi-e ruşine, spuse tatăl său facându-i ştrengăreşte cu ochiul, dar am câştigat, asta este esențial! Acum, chiar trebuie să plec la drum. Pe sâmbăta viitoare, Nicky!

- De acord, tată.

Tânăra fată se apleca şi-l mai sărută o dată. Apoi Bryce trânti portiera şi porni cu regret motorul.

-Ai grijă de tine, adăugă Nicole în timp ce el demară.

Insoți maşina până la portal şi făcu cu mâna. Când vehiculul dispăru la capătul străzii, se întoarse lent spre casă. Era gânditoare. Ar fi preferat să se țină la o parte de Yallambee şi de proprietarul său. Chiar dacă întâlnirile lor nu vor fi probabil decât rare şi scurte, se îndoia că putea să-i arate acelui bărbat amabilitatea pe care o aştepta tatăl său de la ea. Doar faptul că se gândea în acea clipă la Lang era suficient pentru a o arunca într-o ciudată stare de nervozitate.

Se opri din mers şi se strădui să respire profund, pentru a-şi recăpăta calmul. Dacă-şi pierdea atât de repede controlul asupra ei însăşi, cum va reuşi să-i țină piept arogantului Lang Jamieson? Nu, va opune o indiferență glacială îndrăznelii şi orgoliului său meschin. De fapt, de ce oare se nelinişte atât de mult dinainte? Tatăl său avea propria casă pe proprietate. In aceste condiții, mai ales dacă îşi lua nişte precauții, îi va fi uşor să-l evite pe Lang.

Un zgomot de paşi în spatele ei o smulse din gânduri. Intorcându-se, se află în fața unui bărbat tânăr de aproximativ douăzeci şi cinci de ani, care înainta cu un zâmbet prietenos.

-Bună ziua! Presupun că sunteți Nicole Lockwood.

Eu sunt Eric Nicholls, celălalt locatar al domnişoarelor Guthrie.

- încântată să vă cunosc, Eric, răspunse imediat tânăra fată, zâmbindu-i la rândul său. Am sosit acum o oră cu tatăl meu şi el tocmai a plecat.

O licărire de interes apăru în ochii albaştri dominați de sprâncene şatene, de aceeaşi culoare cu părul lui Eric.

- Tatăl dumneavoastră este noul intendent al lui Lang Jamieson, nu-i aşa? Ivy şi Ida mi-au spus în această dimineață, la micul dejun.

-Este exact, răspunse Nicole.

Eric deschise uşa şi se dădu deoparte pentru a o lăsa să pătrundă prima în interiorul casei.

-Nu cunoaşteți pe nimeni aici!

Era vorba mai mult de o afirmație decât de o întrebare, iar tânărul bărbat părea în acelaşi timp dezolat pentru Nicole şi încântat pentru el. Putea să-i propună compania sa şi de altfel nu întârzie s-o facă.

- Dacă nu aveți nimic prevăzut, veniți cu mine la piscină! îl veți întâlni imediat şi pe director, Rod Barker. Sunt învățător şi înot în fiecare zi după ore.

Se întrerupse o clipă, ca şi când o bănuială îi trecuse prin minte şi reluă cu umor:

- Dar poate faceți parte dintre acei oameni care nu vor accepta pentru nimic în lume să se afle la locul de muncă în afara programului?

Eric ştia deja multe lucruri despre ea şi Nicole nu se miră. Surorile Guthrie erau vorberțe, cum tocmai îşi dăduse seama. înlătură bănuiala interlocutorului său cu un hohot de râs:

-Nu, îmi place prea mult natația pentru a nu mă întoarce la piscină

în afara orelor de muncă. Mulțumesc pentru invitație, dar astăzi nu vă pot urma. Trebuie să-mi despachetez bagajele şi mi-ar plăcea ca toate lucrurile să fie aranjate chiar în această după-amiază, deoarece de mâine dimineață încep serviciul.

- Aveți seara pentru a aranja, obiectă Eric.

Tânăra fată admise, dând din cap.

- Dar nu este lume multă, astăzi, la piscină? îl întrebă. Intr-o duminică după-amiază atât de călduroasă, piscina din Sydney ar fi fost plină, făcând înotul practic imposibil.

- Nu mai sunteți la Sydney, îi aminti Eric, amuzat de această observație. Primăvara, zilele poate sunt mai călduroase aici, dar nopțile sunt reci, iar temperatura apei rămâne relativ scăzută. In afara persoanelor curajoase, ca mine, populația din Nullegai va mai aştepta câteva săptămâni pentru a folosi frumoasa piscină complet nouă.

- Vă înțeleg, deocamdată se îngheață acolo.

- Nu, să nu exagerăm, făcu tânărul bărbat, râzând de grimasa sa. Primul contact cu apa este puțin dur, atâta tot.

Nicole îl privi totuşi cu un aer suspicios, apoi zâmbi.

- Nu sunt rezonabilă, dar cu atât mai rău. Vin cu dumneavoastră. Niciodată n-am putut rezista dorinței de a înota.

- Bravo! Ne întâlnim aici îndată ce veți fi gata, de acord?

- De acord. Piscina este departe de aici?

- La doi paşi. Inconjurăm casa, ieşim pe portița din spatele grădinii şi apoi nu mai este decât de traversat strada şi de făcut câțiva metri la dreapta.

- Este perfect! exclamă Nicole. Nu voi cheltui averi pe drum pentru a mă duce la serviciu!

Izbucniră amândoi în râs, apoi tânăra fată urcă repede în camera sa. Dintr-una din valize, scoase mai multe costume de baie şi alegerea i se îndreptă spre o piesă frumoasă cu dungi galbene şi negre. îşi strânse părul în coadă de cal şi vârî o cască de cauciuc şi un prosop pluşat într-o geantă de pânză.

Când coborî, Eric o întâmpină cu un compliment.

-Te-ai pregătit într-un timp record.

în timp ce traversară grădina, Nicole îi explică:

-Pentru a merge la piscină, mă mulțumesc să îmbrac un costum de baie şi nu mă fac frumoasă. Merg acolo pentru a înota, nu pentru a mă distra, să ştii!

Ochii albaştri măsurară silueta grațioasă a tinerei fete cu o anumită dezamăgire.

-Am impresia că aceste cuvinte conțin un avertisment.

Nicole era gata să strige:

"N-o lua aşa, nu asta voiam să spun!"

în cele din urmă se hotărî să-l lase pe Eric să creadă ce voia şi-i zâmbi. La urma urmei, mai bine să-i risipească imediat iluziile. Nicole era decisă să nu mai depăşească niciodată stadiul de prietenie cu un bărbat. Eric îi părea fermecător, dar ea rămânea de marmură. Şi Julian fusese fermecător, dar nu va uita niciodată durerea şi umilința la care o supusese.

Părăsind grădina prin poarta din spate, ajunseră la o stradă largă şi liniştită. Nicole rămase cu respirația tăiată în fața unei case - mai curând trebuia spus palat? - pe care o descoperise chiar în față. Era o construcție vastă cu două etaje, precedată de o imensă verandă al cărui acoperiş uşor înclinat era susținut de coloane fine ornate cu caneluri. Se

degaja un farmec special din acea locuință maiestuoasă, înconjurată de peluze netede precum catifeaua şi de arbori cu frunzişul des.

- Ce casă minunată! exclamă Nicole.

Nu se putu stăpâni să se oprească pentru a o admira.

- Este locuința Eunicei Blanchard, din înalta societate din Nullegai. Doar câteva persoane pe care catadicseşte să le frecventeze au dreptul să-i spună aşa. Pentru noi, muritorii de rând, este doamna Blanchard, explică Eric pe un ton tăios. Am avut ocazia s-o întâlnesc o dată, deoarece fiul ei este în clasa mea şi crede-mă, mi-a ajuns!

Strânse din buze într-un mod ironic.

- Oamenii de soiul ei mă enervează la culme.

După o ultimă privire spre locuința strălucitoare, Nicole începu din nou să meargă.

- Poate se va arăta mai amabilă la a doua întâlnire! exclamă spre însoțitorul său.

- M-ar mira, şi vei înțelege repede singură. Din câte am auzit spunându-se, doamna Blanchard are intenția să-l înscrie pe fiul său Gervais la cursul dumitale de natație. Mai ales să nu îndrăzneşti să-l numeşti prieteneşte Gerry, pentru că orgolioasa mamă te va ataca imediat!

Un zâmbet amuzat apăru pe buzele Nicolei.

- Din acest motiv a venit să te vadă, ghici aceasta.

- Foarte exact, aprobă Eric rostogolindu-şi ochii în mod comic. Mi-a reproşat această mică familiaritate ca şi când aş fi comis o crimă.

- In acest caz, voi fi atentă, declară tânăra fată. Iți mulțumesc că m-ai avertizat.

Ajunsă la piscină, Nicole petrecu prima oră în compania lui Rod

Barker. Acesta o făcu să viziteze temeinic instalaţiile. Era un bărbat puţin bondoc şi în primul rând plăcut. Nu întârziară să discute cu pasiune despre nataţie şi despre diferite tipuri de piscine pe care le cunoşteau.

Absorbiţi de conversaţie, nu simţiră cum trecuse timpul. în cele din urmă, Eric ieşi din apă şi o strigă pe Nicole:

- Ei bine, credeam că ai venit să înoţi!

Tânăra fată îşi privi ceasul şi scoase o exclamaţie stupefiată:

- Dumnezeule, trebuie să mă alătur lui Eric! Rod, ai spus că prima lecţie o voi avea mâine dimineaţă la ora zece?

- Aşa este, făcu Rod. Le vei avea pe cele două fete ale lui Pat Wheeler. Nu-ţi vor pune probleme, pentru că nu cer mai mult decât să înveţe.

Nicole îl lăsă pe Rod şi alergă să se schimbe într-o cabină. I se alătură lui Eric pe marginea piscinei, în timp ce-şi punea casca.

- Presupun că apa este şi mai rece decât acum o oră, spuse. N-ar fi trebuit să stau de vorbă atât de mult timp, este vina mea.

Privi strâmbându-se umbra care se întinsese sub arbori. Temerile îi erau justificate. Când plonjă, apa era chiar rece. Dar în timp ce începea, fără să se lase descurajată, o primă lungime de bazin într-un stil voit relaxat, se obişnui cu temperatura.

Eric o însoţi un timp, apoi se mulţumi s-o privească. Când Nicole reveni spre el, chipul său exprima o sinceră admiraţie.

- Eşti frumoasă şi în plus, interesant de văzut la lucru! glumi Eric. Sunt sigur că nu risipeşti nici o fărâmă de energie.

Nicole râse uşor, mulţumită.

- Sper că nu. Nataţia constă tocmai în a-ţi canaliza toate forţele

pentru a te propulsa. Asta încerc să-i învăţ pe elevii mei. Să ştii că cei mai buni înotători nu sunt întotdeauna cei mai buni profesori.

- Este excepţia care confirmă regula! replică maliţios Eric.

- Evident! spuse Nicole pe acelaşi ton.

Se înnoptase şi nu se putu stăpâni să se înfioare.

- Cred că acum ar trebui să ne întoarcem, declară tânăra fată, altfel copiii din Nullegai s-ar putea să fie privaţi mâine de inestimabila lor profesoară din cauza unei pneumonii! Să mai facem câteva lungimi de bazin şi să plecăm, dacă vrei.

- De acord. Se înoată liber?

- Nu, îţi propun stilul fluture, pentru a ne încălzi!

La sfârşit, de comun acord, înotară alături, fără să se întreacă la viteză, concentrându-se asupra armoniei mişcărilor.

- A fost foarte plăcut, afirmă Nicole pe drumul de întoarcere. Este o plăcere să înoţi într-un bazin când nu este nimeni acolo.

- Trebuie profitat, deoarece curând piscina va fi ocupată.

- Te cred fără greutate. Ai idee de numărul copiilor care practică deja nataţia la Nullegai?

Eric dădu din umeri în semn de neştiinţă.

- Sunt incapabil să-ţi dau o cifră, dar nataţia a fost întotdeauna în vogă aici. Unii au urmat perioade de pregătire în exterior pe timpul vacanţelor, şi mulţi au înotat în râurile şi lacurile din împrejurimi. Patronul tatălui dumitale te va informa cu siguranţă mai bine decât mine. Nu uita că n-am sosit decât de cincisprezece zile.

O cută de contrarietate brăzdă brusc fruntea Nicolei. Totuşi, nu-şi reproşa că uitase că Eric era un nou-venit ca şi ea la Nullegai. Nu, se încordase auzind vorbindu-se despre proprietarul de la Yallambee.

- Oare Lang Jamieson cunoaşte răspunsurile la toate întrebările? exclamă ea pe un ton sarcastic. Poate este cel mai bogat bărbat din regiune - înțelesese asta discutând cu surorile Guthrie în cursul după-amiezii - dar să nu-mi spui că este şi cel mai erudit!

Eric fu poate surprins de brusca vehemență manifestată de tânăra fată, dar n-o arătă. Se mulțumi să râdă şi să-i explice:

- Cu siguranță, nu ştie totul, dar în calitate de principal inițiator al proiectului de construcție al piscinei şi de preşedinte al Clubului de natație, este normal să fie informat asupra acestui subiect.

- Cum? El este preşedintele Clubului de natație!

Nicole nu-şi credea urechilor. Cu siguranță, Lang omisese în mod intenționat să-i dezvăluie acest amănunt. De data aceasta, Eric o privi pe tânăra fată cu uimire.

- Nu ştiai? Credeam că ți-a spus asta în timpul întrevederii pe care a avut-o cu dumneata.

Ce întrevedere! Nicole nu era pregătită să uite conversația furtunoasă din acea duminică dimineața. Fără îndoială, Eric îşi imagina că fusese angajată la piscină în condiții normale de recrutare. Nu ştia că Lang Jamieson aranjase totul după planul său, ferindu-se să-şi dezvăluie rolul în club. Dacă ar fi ştiut, Nicole n-ar fi venit pentru nimic în lume la Nullegai. Ah, frumos îşi bătuse joc de ea! Nicole descoperea că Long Jamieson nu era numai patronul tatălui său. Era de asemenea bărbatul cu care va avea de-a face în propria meserie.

Ascunzându-şi mânia şi temerile, declară pe cel mai indiferent ton posibil:

- Nu, nu mi-a spus nimic. De altfel, nu mi-a vorbit despre Clubul de natație.

Şi acum ştia de ce rămăsese atât de discret referitor la acest subiect.

Capitolul 3

Zilele deveneau tot mai călduroase şi, în consecinţă, crescu şi temperatura apei. Oamenii se obişnuiau s-o vadă pe Nicole la piscină. Uneori, mergea de-a lungul marginii dând sfaturi înotătorilor confirmaţi, uneori se alătura în apă începătorilor pentru a le exemplifica şi a-i încuraja.

Era evident că părinţii din Nullegai aşteptaseră cu nerăbdare un profesor. Vestea sosirii tinerei fete se răspândise repede şi nu-i lipseau elevii. In unele zile, trebuia să amâne plăcerea de a înota pentru ea însăşi până la ora când piscina se închidea publicului.

Eric continua să vină în fiecare după-amiază, după ore. Deseori nu făcuse decât s-o observe pe Nicole, deoarece era ora din zi în care munca o acapara cel mai mult. Schimbau câteva vorbe între două lecţii. De altfel, Nicole era mai degrabă încântată de această situaţie, pentru că îi impunea compania sa mai mult decât şi-ar fi dorit. Desigur, era fermecător şi atenţia sa se justifica în măsura în care amândoi erau străini în acest oraş. Era normal să se apropie. Dar atâta asiduitate o deranja mai degrabă pe Nicole. Eric o urma pretutindeni, chiar seara când făcea o scurtă plimbare, sau se ducea să expedieze o scrisoare pentru sora sa, după cină. Fu încântată să aibă un pretext de a-l refuza în seara în care o invită la o petrecere dată de colegii din învăţământ. Tatăl său venea s-o ia după ultimul curs de sâmbătă dimineaţă, pentru a o duce să-şi petreacă weekendul la Yallombee.

I-ar fi putut spune deschis că-şi dorea să păstreze cu el relaţii de simplă camaraderie. După toate aparenţele, nu luase în serios observaţia pe care i-o făcuse în timpul primei lor întâlniri. Tânăra fată preferă totuşi să păstreze tăcerea, deoarece trăiau sub acelaşi acoperiş şi nu

dorea să rişte să tulbure atmosfera veselă care domnea acolo prin cuvinte oarecum dure. Conta mai curând pe munca sa. In timpul sezonului de vară, va avea programul încărcat, potrivit să descurajeze şi cel mai încăpăţânat bărbat.

Sâmbătă dimineaţa, Nicole ajunse la piscină înaintea lui Rod Barker. Grupul de copii era deja postat în faţa portalului. Tânăra fată deschise cu cheia sa şi micii înotători alergară spre vestiare.

- Mă pot duce să aduc plutele, domnişoară Lockwood? întrebă o fetiţă care ieşi prima din cabină.

Nicole tocmai nota prezenţa pe un registru. Inălţă capul şi încuviinţă cu un zâmbet.

- Da, mulţumesc, Rhonda, spuse punând cheia de la sala de materiale în mâna încântătoarei micuţe blonde, al cărui păr era ascuns acum de o cască.

- Spune-le celorlalţi că vom lucra mişcări de picioare.

- Da, domnişoară Lockwood, răspunse fetiţa, mândră să poată anunţa celorlalţi această decizie.

Câteva minute mai târziu, Rhonda înapoia cheia profesoarei sale şi străbatea peluza în fugă pentru a se alătura colegilor, pe marginea piscinei. Nicole o privi înaintând în salturi mici, entuziasmate. Ah, Rhonda era într-adevăr eleva ideală! Făcea eforturi temeinice, se gândi Nicole, ea...

- Iertaţi-mă...

O voce tânără o îndepărtă pe Nicole de Rhonda. Lângă ea se afla un băiat de aproximativ zece ani, cu trupul destul de colţuros. O privea fără nici cea mai mică jenă prin ghişeul cu geam de la intrarea în piscină. Treningul de excelentă calitate şi ornat cu iniţialele sale îl

deosebea de ceilalți copii. De asemenea, Nicole nu văzuse niciodată o privire atât de plină de siguranță la cineva de această vârstă.

- Sunt Gervais Blanchard, declară pe un ton important. M-a trimis mama pentru cursuri particulare de perfecționare.

Blanchard! Nicole încruntă imperceptibil sprâncenele, în timp ce căuta ce-i amintea acel nume. Da, desigur, era vorba despre familia Blanchard, care locuia în splendida casă din spatele grădinii surorilor Guthrie.

- îmi pare rău, Gervais, dar nu dau ore particulare sâmbăta, îi replică zâmbind amabil. Dar dacă dorești, te poți alătura grupului care mă așteaptă acolo.

Cum băiatul nu răspundea, Nicole se întrebă dacă sub aerul distant şi mândru nu se ascundea timiditate şi adăugă:

- îi cunoşti pe cei mai mulți dintre copii, nu-i aşa?

Privirea lui Gervais parcurse rapid cei aproximativ zece fete şi băieți care se amuzau pe marginea bazinului în aşteptarea permisiunii de a intra în apă.

- Da, îi cunosc, admise cu o uşoară ridicare dispreţuitoare din umeri. Dar vreau ore particulare. Mama spune că pentru a avea ce este mai bun, trebuie să plăteşti foarte scump.

- Da... da, în anumite cazuri poate fi adevărat, cedă cu amabilitate Nicole, care totuşi nu aprecia deloc acest gen de teorie. Dar copiii pe care-i învăța să înoate beneficiau totuşi de cursuri, fie că veneau singuri sau în grup.

- Dar mama spune că... reluă Gervais cu un aer încăpățânat.

Nicole puse capăt discuției, cu un râs uşor. Evident, doamna Blanchard îşi convinsese fiul de superioritatea orelor particulare.

Tânăra fată ridică mâna în semn de liniştire.

- Bun, dacă doreşti ore particulare, îți propun ziua de luni, după şcoală. Iți convine?

In loc de răspuns, copilul puse la rândul său o întrebare:

- De ce nu în această după-amiază, sau mâine?

- Pentru că după ora acestor copii, îi explică Nicole făcând un semn cu mâna spre grupul care începuse să dea semne de nerăbdare, nu mai lucrez în weekend.

- Presupun că ați putea face o excepție pentru mine?

Gervais exprimase această idee pe un ton atât de hotărât, încât Nicole nu-şi putu stăpâni o exclamație de surpriză.

- Nu, îmi pare rău, este imposibil.

Considerând că se arătase cam autoritară, adăugă:

- înțelege, nici măcar nu voi fi la Nullegai. Mă duc să-mi văd tatăl la Yallambee.

- Ah da, noul om pe care-l plăteşte Lang Jamieson pentru a-i supraveghea proprietatea!

- Dacă vrei, aprobă tânăra fată cu răceală.

Copilul acesta vorbea într-o manieră intolerant de dispreţuitoare. Dacă nu s-ar fi stăpânit, i-ar fi dat o mică lecție de politețe.

- îl cunoşti pe Lang? o întrebă copilul, pândindu-i răspunsul cu un interes cu totul special.

- L-am întâlnit o dată sau de două ori până acum, răspunse Nicole, cu prefăcută dezinvoltură.

Nu avea intenția să se lanseze într-o discuție asupra acestui personaj şi mai ales cu acest mic înfumurat de zece ani.

-Acum trebuie să te las, îl anunță. Mă aşteaptă copiii.

Făcu doi paşi, apoi se întoarse:

-Ei bine, te înscriu pentru luni?

Gervais oftă îndelung, ca şi când accepta să-i facă o adevărată favoare şi dădu din cap.

- Da, înscrieţi-mă, dar... mama nu va fi mulţumită. Voia să încep încă de astăzi.

Cu siguranţă, băiatul se mai folosise de acest gen de observaţie pentru a-şi intimida interlocutorii şi reuşise să-i facă să-şi schimbe părerea. Nicole observă imediat manevra şi se îndepărtă fără remuşcări. Dacă Eunice Blanchard nu se considera mulţumită, nimic n-o împiedica să caute un alt profesor pentru fiul său preţios. De altfel, la prima vedere, acesta nu avea nimic dintr-o fiinţă excepţională. Era vorba despre un copil ca ceilalţi, cu singura deosebire că era prea răsfăţat.

în acea dimineaţă, cursul se desfăşură perfect. Cea mai mare parte dintre copii făceau progrese. O dată în plus, Rhonda se distinse din grup şi, în pasiunea sa pentru natație, părăsi ultima bazinul.

- V-am văzut vorbind cu Gervais Blanchard spuse aceasta ajutându-o pe Nicole să aranjeze materialul. Va veni să înoate cu noi?

Nicole făcu nu din cap şi explică:

-Mama sa vrea să ia ore particulare. Va veni luni, după şcoală.

-Cu atât mai bine.

-De ce? Nu-l placi?

-Nu prea, mărturisi Rhonda şi brusc, renunţă la reticenţă pentru a dezvălui: nimeni nu-l place. Toată clasa aşteaptă cu nerăbdare anul viitor. Trebuie să plece la internat.

Din curiozitate, Nicole ar fi întrebat-o cu plăcere mai multe pe

fetiță. De ce oare se arăta ostilă față de Gervais? Preferă să tacă, dar tânăra sa interlocutoare continuă spontan:

- Se crede superior nouă, explică aceasta cu o mină dezaprobatoare. Nu merită să aibă un tată ca domnul Jamieson.

-Lang Jamieson! exclamă Nicole.

Rhonda îi confirmă cu un semn din cap, apoi își acoperi fața cu mâinile şi izbucni într-un râs copilăresc.

- Oh nu, nu este adevăratul său tată. Se va căsători cu doamna Blanchard. Aşa că va deveni noul tată al lui Gervais... știți...

-Tatăl vitreg? şopti Nicole.

- Da, făcu Rhonda. In tot cazul, aşa spune Gervais, dar deseori povesteşte minciuni.

-Nu despre un subiect atât de important!

Rhonda ridică din umerii ei plăpânzi.

-Este în stare.

Nicole nu îndrăzni să ceară alte explicații elevei sale. Inceputul acestei conversații îi deschisese orizonturile.

Tânăra fată se gândea încă la ce aflase când părăsi piscina şi porni încet spre casa surorilor Guthrie. Patronul tatălui său se va căsători cu doamna Blanchard. Această problemă n-o privea deloc şi totuşi se gândi la ea până în clipa în care o întâlni pe Ivy şi începu să-i vorbească.

-Tata n-a sosit încă? o întrebă, pătrunzând în interiorul locuinței.

Nu-i văzuse maşina pe stradă.

-Nu, nu încă, răspunse Ivy cu un zâmbet.

Tocmai ieşea din spălătorie cu un vraf de lenjerie frumos împăturită pe brațe.

-Dar nu va întârzia. Ai doar timp să te schimbi şi să-ți împachetezi

nişte lucruri pentru weekend. Nu uita să-mi dai treningul să ți-l curăț până luni.

Cu aceste cuvinte amabile, domnişoara se îndepărtă.

-Nu, n-am să uit, mulțumesc, Ivy.

Ajunsă în cameră, Nicole îşi scoase repede treningul albastru cu alb şi costumul de baie roşu. îmbrăcă o rochie scurtă de bumbac roz, care-i punea în evidență silueta suplă. Răscroiala în formă de V îi descoperea pielea frumos bronzată. Drept orice machiaj, îşi dădu cu puțin ruş pe buze. Apoi îşi perie părul şi-l dădu pe spate cu ajutorul unei legături de acelaşi roz ca rochia. Şuvițele blonde lungi şi mătăsoase căzură în cascadă pe umeri. îşi puse în sfârşit câteva lucruri într-o valiză mică, o închise şi coborî, într-o mână cu bagajul uşor şi în cealaltă cu lenjeria pentru Ivy.

întorcându-se de la spălătorie, auzi o voce de bărbat în bucătărie, unde se afla Ida. Crezu că nu observase sosirea tatălui său şi împinse uşa pentru a alerga veselă spre el.

Era gata să se arunce în brațele sale, când rămase brusc nemişcată.

Nu tatăl său era rezemat într-o poziție relaxată de dulapul din bucătărie. Era un bărbat mai înalt, cu trup mai musculos. Nişte ochi căprui cu puncte aurii se ațintiră asupra ei.

-Oh! exclamă Nicole.

Nu se aşteptase să-l înfrunte atât de brutal pe Lang Jamieson. Contase pe puțin timp pentru a-şi pregăti a doua întâlnire. Avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi reveni din surpriză şi bâigui:

-Bună.... ziua.

Vocea tremurătoare îi trăda prea mult, după gustul ei, emoția pe care o simțea. Se strădui să şi-o justifice ridicând din umeri cu prefăcută

dezinvoltură:

-Am auzit o voce şi am crezut că tata este aici. Il aştept dintr-un minut în altul.

- Regret, dar a fost reținut la Yallambee, replică Lang adresându-i un zâmbet din pură politețe, în spatele căruia Nicole sesiză fără greutate o mare răceală. Cum am avut treabă la Nullegai în această dimineață, i-am propus să trec să te iau.

- Este într-adevăr foarte amabil din partea dumitale, admise tânăra fată lăsând să se perceapă o subtilă ironie, pe care Lang o observă cu siguranță. Si de ce a fost reținut? adăugă afectând cuvintele.

- De o vacă, explică Long. Se pare că s-a hotărât să fete în această dimineață şi ne pune probleme.

Intr-adevăr, tatăl său trebuia să vegheze asupra animalelor, asta făcea parte din responsabilitățile sale. Tânăra fată se mulțumi să murmure:

- Bun, sunt gata. Putem pleca, fireşte, dacă ți-ai rezolvat toate problemele.

Cu cât va pleca mai repede, se gândi Nicole, cu atât mai repede se va termina corvoada acestei călătorii cu Lang.

-Am terminat, făcu acesta cu o voce dură, care-i trezi curiozitatea Nicolei.

Dădea impresia că venise la Nullegai să ia repede pe cineva pentru a rezolva o problemă. Nicole poate îşi făcea iluzii, dar i se părea că o persoană din Nullegai regreta în acea clipă până şi faptul că-l întâlnise pe Lang Jamieson.

- Unde îți sunt bagajele? o întrebă acesta pe Nicole, pe un ton redevenit calm.

Tânăra fată îi indică antreul, cu un gest al mâinii.

-Acolo, îi spuse.

Ida scoase o prăjitură cu migdale din cuptor şi-i întrebă cu amabilitate:

-Aţi vrea să beţi o ceaşcă de ceai înaintea plecării?

- Nu, mulţumesc, Ida, răspunse Lang, iar Nicole respinse de asemenea propunerea cu un zâmbet amabil.

Pentru a-şi face refuzul mai puţin aspru, Lang adăugă:

-Prefer să mă întorc cât mai repede.

-Ah da, înţeleg, din cauza vacii, răspunse Ida.

Schiţă o mină gânditoare.

-Trebuie să fi avut un motiv foarte important pentru a-ţi lăsa unul din animale într-un moment critic.

-Foarte important, fu de acord Lang.

Observase perfect curiozitatea din spatele remarcei în aparenţă nevinovate a domnişoarei, dar se prefăcu că nu-i dă atenţie.

Ida se resemnă de bunăvoie să nu afle mai mult şi le ură cu foarte multă amabilitate drum bun lui Lang şi Nicolei. îi însoţi până la portalul grădinii şi le făcu cu mâna până când dispărură la colţul străzii.

- Ei bine, ce crezi despre surorile Guthrie? o întrebă Lang pe însoţitoarea sa, în timp ce maşina se angajă pe strada principală din Nullegai.

- Sunt fermecătoare, răspunse Nicole.

în căutarea unui banal subiect de conversaţie, aceasta reluă:

- Le cunoşti de mult timp?

- Dintotdeauna. Tatăl lor avea domeniul învecinat cu al meu. Când

a murit, acum cinci ani, Ida şi Ivy au venit să se stabilească în oraş.

- N-au fost căsătorite niciodată?

Lang scutură din cap.

- Al doilea război mondial le-a luat logodnicii. Cel al lui Ivy a murit în Africa de Nord şi cel al Idei a dispărut în Noua Guinee.

- Ce trist! exclamă Nicole. Văzându-le, s-ar spune că viaţa nu le-a fost niciodată tulburată de asemenea tragedii.

- Aceste lucruri s-au întâmplat cu mulţi ani în urmă şi, cum ţi-am explicat la Sydney, cu trecerea timpului, durerea se estompează.

Long îi aruncă o privire piezişă Nicolei şi fulgerul auriu din ochii săi o surprinse o clipă.

- De acum în câteva luni, cu siguranţă îl vei uita pe... Cum se numeşte? Ah da, faimosul Julian!

Acest amestec în viaţa sa personală îi displăcu în cel mai înalt grad tinerei. Ridică bărbia într-un mod agresiv.

- Te înşeli, spuse tăios. Dimpotrivă, am ferma intenţie să nu-l uit pe Julian.

Astfel, nu voi mai comite niciodată greşeala de a acorda încredere unui bărbat.

- Exagerezi! Pentru că un bărbat te-a dezamăgit, îi condamni dinainte pe toţi ceilalţi! Nu vrei să-ţi mai asumi nici un risc, nu-i aşa?

Tonul îi era uşor ironic şi adăugă:

- Cine ar fi crezut că mica domnişoară Lockwood este în asemenea măsură lipsită de curaj?

Nicole aproape sări în scaunul său şi se întoarse spre interlocutor:

- Nu sunt "mica" domnişoară Lockwood şi nu-mi lipseşte curajul! replică violent. Să ştii doar că nu mai vreau să cad în capcana cuvintelor

tandre care nu înseamnă nimic. Mi-am pierdut iluziile şi crede-mă, nimeni nu-şi va mai bate joc vreodată de mine.

Din ce în ce mai ironic, Lang ridică din nou obiecţii la cuvintele tinerei fete:

- Ce reacţie exagerată! Eşti prea orgolioasă pentru a admite că ai trecut de la o extremă la alta. Bărbaţii nu sunt nişte mincinoşi, şi o ştii foarte bine. Te sfătuiesc să nu-ţi strigi în gura mare, peste tot, marile hotărâri... deoarece s-ar putea să întâlneşti un bărbat dornic să accepte provocarea.

- Ce provocare?

Buzele lui Lang schiţară un zâmbet.

- Aceea pe care o lansezi cu atâta imprudenţă pretinzându-te de acum inaccesibilă. Nu-ţi dai seama că orice bărbat puţin combativ, va vrea să-ţi înfrângă reticenţele?

Nicole lăsă să-i scape o exclamaţie dispreţuitoare.

- Nu mă tem de nimeni.

- Ce siguranţă! Poate te supraestimezi?

Lang îi aruncă o privire atât de plină de îndrăzneală şi de provocare, încât Nicole roşi. Oare de ce îşi amintea tocmai în această clipă de atingerea trupului său cald, de mâinile ferme asupra ei, de pielea sa caldă şi bronzată lângă obrazul ei, din noaptea în care crezuse că-l visează pe Julian? Scutură din cap, ca pentru a alunga acele amintiri stânjenitoare.

- Sunt absolut sigură de mine, susţinu Nicole.

- Şi cum reacţionează Eric Nicholls?

- Eric? repetă surprinsă tânăra fată.

- Oare nu ţi-a ţinut permanent companie în timpul acestei prime

săptămâni?

De unde ştia Lang ce se întâmplase la Nullegai, de vreme ce trăia afară din oraş? se întrebă Nicole.

- într-adevăr, şi-a petrecut foarte mult timp cu mine, dar nu eu l-am invitat.

- Presupun că te-ai folosit totuşi de el, făcu Lang pe un ton destul de dispreţuitor. Prezenţa sa alături de dumneata îi face pe ceilalţi bărbaţi să creadă că nu eşti liberă. Va fi flatat când va afla că a jucat rolul de paravan.

- Oh, ce idee ridicolă! strigă Nicole, furioasă că fusese atât de uşor ghicită. N-am nevoie să mă ascund în spatele cuiva! Nu mă interesează bărbaţii. N-am spus că mă sperie!

- Poate, dar te temi să te angajezi faţă de unul dintre ei, nu-i aşa?

Nicole strânse buzele exasperată, şi în loc să răspundă, privi peisajul

care defila rapid în spatele geamului. Descoperi câmpii imense unde se coceau lanuri de grâu, de ovăz şi de orez. în iarba renăscută în urma ploilor de primăvară păşteau vaci cu pielea lucind şi oi cu lâna groasă. Drumul gudronat pe care rulau străbatea câmpia în linie dreaptă. Se întindea astfel până la orizontul strălucitor. Ca şi Lang, se gândi tânăra fată, nu devia, nu cotea, îşi urma sigur direcţia fixată.

La acest gând, se întoarse din nou pentru a-şi înfrunta redutabilul însoţitor. Cu un zâmbet provocator pe buze, exclamă:

- Si chiar dacă mă tem să mă angajez, asta nu te priveşte câtuşi de puţin! Dar orgoliul de bărbat te împiedică poate să accepţi că o femeie poate rămâne insensibilă avansurilor masculine?

Lang întâmpină această supoziţie cu un zâmbet ciudat, foarte lent,

şi inima Nicolei începu să bată, inexplicabil, mai puternic.

- Asta depinde poate de bărbatul care face avansuri, nu crezi? o întrebă.

Nicole lăsă ochii în jos peste pumnii strânşi. Ii fusese suficient un zâmbet pentru a-i demonstra cât de slabă îi era rezistența la farmecul masculin. Dacă Lang n-ar fi încetat s-o observe, pentru a-şi îndrepta atenția asupra drumului, cu siguranță n-ar fi găsit îndrăzneala să replice cu prefăcută convingere:

-Toți bărbații seamănă, să ştii! Toți sunt în stare să mintă, fie şi prin omisiune, când asta le convine.

Lang înțelese imediat despre ce omisiune vorbea, dar nu se fâstâci. Dimpotrivă, spre marea sa nemulțumire, Nicole îl găsi mai mult amuzat, decât stânjenit.

-N-aş fi crezut niciodată că dai atâta importanță unui simplu nume, facu Lang râzând.

-Oh, nu este vorba de orice nume! replică Nicole. Este vorba de al dumitale, de al preşedintelui Clubului de natație. Bănuiai că n-aş fi acceptat acest post dacă aş fi cunoscut acest amănunt!

Bărbatul ridică sprâncenele, ironic.

- Şi când te gândeşti că faci toate aceste nazuri din cauza împrejurărilor în care ne-am cunoscut! Oare eşti încă ofensată?

O nouă roşeață cuprinse obrajii Nicolei şi aceasta se grăbi să nege pe un ton indignat:

-Nu sunt ofensată!

Lang îi aruncă o privire atât de sceptică şi sarcastică, încât îşi corectă uşor cuvintele fără să-şi poată ascundă confuzia pe care i-o produceau amintirile:

-Am... am fost puțin şocată... desigur, dar nu pentru acest motiv aş fi refuzat.

-în acest caz, pentru ce motiv? o întrebă cu o blândețe persuasivă.

- Oare... nu este evident? bâigui Nicole, în timp ce în minte i se făcuse un mare gol.

Nici ea nu mai ştia de ce ar fi refuzat acest post dacă ar fi ştiut că Lang prezida Clubul de natație. Ce motiv să inventeze? Putea să se pretindă nemulțumită pentru că Lang ştia de trădarea lui Julian? Putea să-i spună de asemenea că nu aprecia modul în care profitase de deznădejdea sa, pentru a o atrage la Nullegai, unde avea nevoie de un profesor de natație? Sau să-i fi mărturisit că fusese teribil de tulburată trezindu-se în brațele lui şi că era încă la fel de tulburată şi în acea clipă?

în cele din urmă, se mulțumi să declare.

-Să presupunem că preşedintele unui club de natație şi profesorul lucrează mână în mână, iar noi... Se întâmplă că ne este greu să ne înțelegem...

Lang depăşi liniştit un camion şi aşteptă să micşoreze viteza pentru a exclama pe un ton degajat:

- Ce propui, în aceste condiții? Dacă vei fi în stare să separi sentimentele personale de meseria dumitale, după părerea mea nu vor exista probleme.

Oare ce insinua? O considera pe Nicole singura vinovată de atmosfera ostilă care domnea între ei? Această idee o contrarie imediat.

- Nu propun absolut nimic, îi replică rece. Mă mulțumesc să fac observația că dacă mi-ai fi spus imediat adevărul, n-am fi fost nici unul, nici celălalt în această situație penibilă. N-am fi fost obligați să ne

întâlnim în timp ce avem mai degrabă interesul să ne evităm.

-Si dacă nu te-ai fi decis să arunci asupra tuturor bărbaţilor greşeala unuia singur, nu te-ai fi formalizat atât de mult de omisiunea mea, contraatacă Lang cu brutalitate. Stiu de ce eşti nesuferită cu mine. Nu admiţi că nu-ţi plâng de milă. Mica dumitale mândrie este rănită.

- Greşit! exclamă Nicole, fulgerându-l cu privirea. Dacă există o persoană pe lume de la care nu aştept şi nu vreau nici o milă, aceea eşti dumneata!

- Sunt încântat să aflu asta, declară Lang pe un ton sarcastic. Ai o bună ocazie s-o dovedeşti. Comportă-te în maniera în care putem lucra împreună pentru dezvoltarea clubului.

In acea clipă, Nicole ar fi acceptat să treacă prin foc dacă aceasta i-ar fi permis să-şi convingă interlocutorul că nu-şi dorea nici mila, nici înţelegerea sa.

- Poţi să contezi pe mine, se grăbi să promită. Imi va face plăcere să-ţi demonstrez că-ţi faci idei.

Ah da, îi va demonstra că se înşelase, chiar dacă asta ar costa-o ultima fărâmă de energie.

Un timp, în maşină se instală tăcerea.

Nicole contempla din nou peisajul prin geam. îi trezea imagini ascunse foarte adânc în memorie, imagini datând din copilărie, când trăia încă la ţară. Totuşi, peisajul nu era acelaşi. Tatăl său lucrase pe un domeniu apropiat de mare, într-o regiune stâncoasă, cu vegetaţie foarte deasă. Mirosul pe care briza îl aducea în interiorul vehiculului se potrivea mai mult cu amintirile sale şi acestea făceau să vibreze emoţionant coarda memoriei.

Brusc, Lang părăsi şoseaua pentru a se angaja pe un drum secundar.

Nişte păsări zburară la apropierea maşinii, câmpurile care se întindeau cât vedeai cu ochii anunțau o recoltă superbă. Privind spicele de grâu încă puțin verzi, Nicole nu rezistă tentației de a face o glumă.

-Sunt multe prăjituri în creştere aici!

Prin această remarcă, spera să destindă atmosfera care se instalase între Lang şi ea pe drumul spre Yallombee.

-Nu cred, făcu bărbatul, tăios.

-Ah! De ce? întrebă Nicole, uimită şi în acelaşi timp dezamăgită de acest răspuns, şi că nu reuşise să-şi amuze interlocutorul.

Cum pe acel drum nu era circulație, Lang putu să întoarcă fața spre ea şi s-o privească pe îndelete.

Acest examen atent o cufundă într-o tulburare pe care şi-o ascunse cum putu mai bine.

- Pentru că acest grâu nu are o astfel de întrebuințare, îi explică. Există mai multe soiuri, deosebindu-se după regiuni.

- Este necesar pentru a face pâine? întrebă Nicole, hotărâtă să se instruiască, deşi, în schimb, Lang se amuza probabil pe seama sa.

De data aceasta, bărbatul dădu din cap în semn de aprobare.

-Da, pâine de înaltă calitate, ca şi paste şi griş.

Conversația mai rămase câteva minute axată asupra grâului şi cunoştințele Nicolei se îmbogățiră considerabil referitor la această cereală. Puțin ruşinată de ignoranța sa, se lăsă în cele din urmă pe spătarul scaunului şi întrebă pentru a schimba subiectul.

-Suntem încă departe?

-Nu, răspunse Lang.

Ii arătă cu mâna culturile care ocupau spații largi la dreapta lor:

-Pământurile acelea fac deja parte din Yallambee.

Nicole se stăpâni exact la timp să-şi manifeste curiozitatea şi nu reacţionă. Nu voia să-i arate lui Lang cât de mult o interesa domeniul de care se vorbea cu atâta admiraţie la Nullegai. Nu, nu-i va face această plăcere. Totuşi, nu reuşi să-şi ascundă strălucirea din privire în timp ce descoperea Yallambee. Spre marea sa nemulţumire, era foarte impresionată.

Domeniul părea nemărginit. Nici o casă nu apărea la orizont şi păşunile de animale nici nu se vedeau. Curiozitatea Nicolei spori neîncetat şi-i era tot mai greu să se stăpânească în timpul următorului sfert de oră.

In sfârşit, casa se înălţa în faţa ei în clipa în care tocmai trecuseră peste un pod umbrit de eucalipţi, şi care se întindea peste un râu cu ape cristaline. Nicole se consideră pe deplin recompensată pentru aşteptarea sa, dar se feri să-şi arate uimirea. Locuinţa cu două etaje, construită mai mult în stil mediteranean decât colonial, se ridica în mijlocul copacilor, într-o grădină strălucind de culori. Faţada parterului forma arcade sub terasa cu coloane de la primul etaj.

In loc să urmeze aleea care ducea la intrarea casei sale, Lang o luă pe un mic drum la dreapta, care traversa grădina şi se îndrepta spre o construcţie cochetă din lemn, înconjurată de peluze şi de o împrejmuire albă. în ciuda distanţei scurte, casa lui Lang dispăruse în spatele arborilor şi a desişurilor, iar Nicole nu-şi putu stăpâni o exclamaţie:

- Cu siguranţă, nu trăieşti complet singur acolo!

îi era imposibil să-şi imagineze o persoană solitară într-o locuinţă atât de mare.

- Nu complet, recunoscu Lang cu o expresie maliţioasă şi lăsă să

planeze o scurtă tăcere înainte de a explica: menajera şi soţul său ocupă un apartament în spatele casei. Unii servitori necăsătoriţi iau masa la mine şi au numeroşi fraţi şi surori care invadează cu regularitate Yallambee cu urmaşii lor.

- S-ar spune că nu-ţi plac copiii, observă Nicole pe un uşor ton de reproş.

- Oh, îmi plac.... când sunt cuminţi! replică Lang oprind în faţa căsuţei. Dar sunt dintr-o familie de nouă copii, din care trei perechi de gemeni, iar numărul nepoţilor şi nepoatelor mele trebuie să ajungă acum în jur de şaptesprezece. Şi n-au ajuns încă la vârsta de a se cuminţi. Când debarcă toţi împreună, îţi imaginezi rezultatul!

Un zâmbet provocator i se contură pe buze şi adăugă:

- Aşteaptă Crăciunul şi vei judeca singură!

- N-are rost, declară Nicole.

Obişnuită să lucreze cu copiii, îşi reprezenta perfect scena. Când Lang îi deschise portiera, îi scăpă o întrebare:

- N-ai un frate geamăn, nu-i aşa?

Coborî din maşină cu o expresie preocupată. Mirat, Lang răspunse puţin tăios:

- Ce te face să spui asta?

- Nu mi te imaginez în dublu exemplar! exclamă Nicole.

Fără să-i lase lui Lang timp să reacţioneze, alergă spre tatăl său care stătea în uşa casei. S-ar fi putut arăta mai puţin provocatoare, dar Lang se înşela dacă se gândea la o schimbare de comportament din partea ei, în particular. Pentru a uşura numai raporturile lor profesionale, Nicole va consimţi în timp util să-şi înfrâneze ostilitatea. Si totuşi, aceasta rămăsese la fel de vie ca şi în prima zi!

Capitolul 4

- Bună ziua, draga mea! exclamă Bryce luându-şi fiica în braţe şi sărutând-o cu afecţiune. Imi pare rău că n-am putut veni să te iau, dar animalele dau uneori peste cap planurile oamenilor. Ţi-a explicat Lang?

- Mi-a spus că o vacă avea dificultăţi la fătat, răspunse Nicole. Operaţiunea s-a desfăşurat bine? Viţeluşul s-a născut?

-Până la urmă s-a desfăşurat fără să mai existe piedici, spuse Bryce cu un zâmbet de uşurare. Se prezenta cu spatele, dar din fericire l-am putut redresa. Totul este bine când se termină cu bine.

Privirea lui Bryce se aţinti asupra lui Lang, care sosea în spatele Nicolei cu valiza.

-Am plăcerea să te anunţ că la numai o oră după plecarea ta, Sable a adus pe lume un frumos mascul, îi spuse.

Lang manifestă o evidentă satisfacţie.

-Felicitările mele, Bryce, ai făcut o treabă bună. Imi pare rău că a trebuit să te las cu această problemă, deoarece nu este vorba de o treabă atât de uşoară cum încerci s-o faci să creadă pe fiica ta.

Mă voi duce imediat să-i văd pe mamă şi pe micuţul său.

- Te însoţesc, declară Bryce. Dar tu, Nicole, doreşti să-i vezi?

Dorinţa de a scăpa de Lang, a cărei prezenţă îi punea nervii la grea încercare, era mult mai mare. în consecinţă, profită de ocazie şi scutură din cap, simulând regretul:

- Poate voi merge să-i văd mai târziu. Deocamdată, prefer să mă instalez şi să beau o răcoritoare.

- Cum vrei, acceptă cu amabilitate Bryce.

Se dădu într-o parte pentru a-şi lăsa fiica să pătrundă în casă şi luă valizele pe care Lang le lăsase la intrare.

- Nu voi întârzia să mă întorc, adăugă.

- Nu te grăbi. Aşteptându-te, voi începe să pregătesc prânzul, afirmă Nicole cu un zâmbet.

Lang nici măcar nu-şi dăduse osteneala să înainteze în antreu. Aştepta afară, după toate aparenţele nedorindu-şi mai mult decât Nicole să prelungească întrevederea lor.

- Pe mai târziu! exclamă bărbatul cu dezinvoltură, mulţumindu-se să încline uşor capul în loc de salut.

- Pe mai târziu, răspunse tânăra fată pe acelaşi ton. Şi.... mulţumesc pentru că m-ai condus până aici.

- N-ai pentru ce, răspunse Lang.

Nicole înţelese că nu i-ar fi făcut niciodată acest serviciu tatălui său dacă ar fi trebuit să se îndepărteze fie şi doar un kilometru din drum, pentru a veni s-o ia. Dacă n-ar fi depins decât de el, Nicole ar fi putut rămâne la Nullegai până când Bryce ar fi fost în măsură s-o aducă el însuşi.

îndată ce cei doi bărbaţi plecară, tânăra fată îşi agăţă cele câteva haine pe care le luase cu ea, în dulap. Camera care-i era destinată era mică, dar confortabilă, şi nu-i lipsea nimic. Apoi cercetă restul casei, terminând cu bucătăria, unde îşi turnă ceva de băut.

Savurând limonada rece scoasă din frigider, trase concluzia că locul era plăcut de locuit, în ciuda simplităţii sale. Cu siguranţă, tatăl său se simţea confortabil acolo. In ceea ce o privea, aprecia în mod special bucătăria, o încăpere luminoasă şi mare, vopsită în galben şi alb, dotată cu mobile rânduite şi cu cel mai modern material. Ferestrele imense de deasupra chiuvetei sau a mesei de lucru permiteau persoanei care mânca acolo, sau spăla vasele, să contemple o vedere splendidă a

proprietății.

Cercetând dulăpiorul pentru păstrarea alimentelor, Nicole schiță o grimasă îngrijorată. Rezervele de conserve pe care le făcuse pentru tatăl său înaintea plecării lor din Sydney erau intacte. Bryce nici nu le atinsese. Si legumele pe care-l provocase să le cumpere ajungând la Nullegai rămăseseră de asemenea în frigider.

Tot mai îngrijorată, Nicole își aminti că la Sydney, Cynthia sau ea se însărcinaseră de mult timp să gătească. Acum, singur, tatăl său nu-şi dădea osteneala să se hrănească în mod corect. Tânăra fată se hotărî să abordeze problema cu el.

Din fericire, cea mai mare parte a legumelor se păstraseră bine şi, pentru început, Nicole se strădui să pregătească o masă foarte apetisantă. Spre marea sa surpriză, găsi pâinea foarte proaspătă şi presupusese că servitoarea lui Lang o cocea probabil ea însăşi. Tocmai tăia nişte felii crocante când se întoarse tatăl său.

- Mmm, ai făcut o treabă bună! aprobă pătrunzând în bucătărie unde îl aştepta o delicioasă salată asortată şi o masă frumos aranjată. Credeai că Lang va lua prânzul cu noi?

Nicole făcu ochii mari şi protestă energic împotriva acestei idei:

- Nu, pentru tine am făcut asta! Dat fiind tot ce am găsit în frigider şi în dulăpiorul pentru alimente, pariez că ai murit de foame în toată această săptămână.

- Să mor de foame!

O clipă, Bryce păru descumpănit de această observație, apoi izbucni în râs.

- Nu, fata mea, nu trebuie să te iei după aparențe. în aceste ultime zile, am mâncat foarte bine la masa lui Lang. N-am avut nevoie câtuşi

de puțin să-mi încep proviziile.

Nicole oftă uşurată, apoi un sentiment mai puțin paşnic o cuprinse în secunda următoare:

- Sunt încântată că ai mâncat bine, dar chiar era necesar să te duci la Lang? Oare nu este puțin cam mult? Nu se mulțumeşte doar să te găzduiască, te şi hrăneşte! Ştiu că domnul Jamieson are cel mai mare domeniu din regiune! făcu ironic.

Mergând de-a lungul proprietății Yallambee cu maşina, trebuise să admită că oamenii din Nullegai nu-i exageraseră importanța.

- Dar Lang nu este decât patronul tău! continuă Nicole pe un ton furios. Nu este un senior din Evul Mediu care domneşte ca stăpân absolut peste terenurile sale!

- în tot cazul, replică Bryce, continui să arunci asupra lui toată ranchiuna pe care ți-a inspirat-o Julian.

Părea contrariat, aproape supărat. Nicole nu-l văzuse niciodată atât de nemulțumit din cauza ei.

- Mănânc acasă la Lang, după o practică obişnuită în această regiune. Angajații, indiferent de gradul lor, iau masa la proprietarul domeniului. Contrar a ceea ce pari să insinuezi, Lang nu exercită nici o presiune asupra nici unei persoane de aici şi sunt complet liber în actele mele.

Dornică să îndrepte situația, Nicole exclamă:

- Oh tată, m-am lăsat pradă mâniei! Eu....

- Oare ce ai dori? exclamă Bryce, deloc mai calm. Pentru a-ți face plăcere, cu siguranță n-ar trebui nici să primesc ordine de la patronul meu!

- Ba nu, n-am pretins deloc aşa ceva, eu...

Ridicând din umeri, renunță să-şi termine fraza. Conversația asta nu avea nici un sens.

- Tată, te rog, să nu ne certăm! Imi pare rău că m-am înfuriat fără motiv, să ne oprim aici, te rog.

-Aveai un motiv: nu ratezi nici o ocazie să ai cuvinte neplăcute față de Lang.

- Recunosc, făcu tânăra fată cu un râs uşor, plin de malitie.

- Dar de ce, Nicky?

- Chiar nu ştiu de ce. Poate pentru că-mi aminteşte de Julian.

- Iți aminteşte de Julian! Dar nu-i seamănă deloc! exclamă Bryce.

- Nu în acest sens am spus-o.

-Ah bun! exclamă Bryce puțin ironic. M-ai liniştit!

- Nu, explică Nicole, nu-i seamănă, dar era la noi la Sydney în ziua în care tocmai aflasem de trădarea lui Julian.

- Dar şi eu eram acolo, declară Bryce, vizibil surprins de această remarcă. Totuşi, vederea mea nu-ți aminteşte acel trist eveniment.

- Nu este acelaşi lucru. Era normal ca tu să cunoşti toate detaliile întâmplării mele neplăcute.

In schimb, mi-e greu să accept ca un străin să fie la curent cu ceea ce mi s-a întâmplat.

O expresie tristă îi trecu peste chip. In loc s-o compătimească, tatăl său nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

- Oare chiar este un motiv suficient să te răzvrăteşti în asemenea măsură împotriva lui Lang?

Cu siguranță, se îndoia de asta, şi Nicole recunoscu în sinea sa că această explicație nu era pe deplin satisfăcătoare. Totuşi, n-avea intenția să-i dezvăluie tatălui său sentimentele care o animau,

sentimente de altfel confuze, amestecate, de neînțeles. In loc de răspuns, ridică din umeri în mod evaziv, ceea ce nu însemna nici da nici nu şi, pentru a încheia subiectul, propuse:

- Dacă eşti gata, ne vom aşeza la masă.

In timpul mesei, vorbiră despre orice. Bryce o întrebă multe pe fiica sa despre viața pe care o ducea la Nullegai. Când Nicole se ridică pentru a face cafeaua, Bryce începu să strângă masa.

- Este practic pentru tine să mănânci acolo, făcu tânăra fată schițând un semn în direcția casei lui Lang.

Nu se putuse împiedica să revină asupra acestui subiect şi tatăl său replică pe un ton uşor amuzat:

- Ți-am spus că aşa se obişnuieşte în exploatările din această regiune. Angajații care trăiesc singuri au un loc rezervat la masa proprietarului.

- Ce amabil din partea sa! exclamă Nicole cu ironie.

Cum tatăl său nu părea să guste noua sclipire de umor îmbinată cu agresivitate, reveni:

- Sunt mulțumită să ştiu că n-ai nevoie să te preocupi de pregătirea meselor.

- Cu atât mai bine, aprobă Bryce cu un aer ciudat. Acum, trebuie să-ți dau o veste proastă.

- Ce veste proastă?

- L-am invitat pe Lang să cineze cu noi diseară.

- Oh, tată, exclamă tânăra fată, îngrozită, de ce ai avut o astfel de idee?

-Jessie Verdon, bucătăreasa sa, nefiind acolo diseară, m-am gândit că este cel mai mic lucru. în plus, am crezut că ostilitatea ridicolă care

domneşte între voi, va dispărea.

Nicole nu descoperi critica implicită pe care o conţineau cuvintele sale. Probleme mai urgente îi atrăseseră atenţia:

- Ceilalţi oameni care iau masa la el, vor cina undeva. De ce nu s-a dus cu ei? Sau, în afară de el şi de noi, nu mai este nimeni la Yallambee diseară? îl întrebă cu o bruscă ironie. M-ar mira!

- Nu, Alan şi Sandy, doi angajaţi căsătoriţi vor fi acolo şi sunt sigur că soţiile lor n-ar cere mai mult decât să-l invite pe Lang să cineze la ele.

- în acest caz, de ce n-o fac?

- înainte de a-mi propune să te aducă la Yallambee, toată lumea credea că-şi va petrece sâmbăta seara la Nullegai, ca toţi celibatarii, explică Bryce. De obicei, nu se întoarce.

Evident, îşi petrecea weekendurile cu bogata Eunice Blanchard, se gândi Nicole, încercând fără voia ei o urmă de gelozie. Totuşi, regreta că Lang îşi schimbase obiceiurile. Dacă măcar cineva ar fi devansat invitaţia tatălui său! Servi cafeaua fără să-şi ascundă proasta dispoziţie.

- Ei bine, sper că nu se aşteaptă la un festin! declară după o lungă tăcere. N-am intenţia să-mi petrec după-amiaza în bucătărie, în onoarea domnului Lang Jamieson.

- Nicky!

Tonul conţinea o ameninţare.

- N-are rost să te înfurii, nimeni nu-ţi cere acest lucru. M-am gândit că cel mai simplu ar fi să faci o friptură şi Jessie mi-a scos carnea din frigider înainte de a pleca.

Nicole primi această veste cu uşurare. In aceste condiţii, nu va trudi foarte mult. Va pregăti nişte legume pentru a însoţi friptura şi

garnitura va fi gata fără efort.

Bryce îşi drese glasul înainte de a rosti nişte cuvinte care, presimțea, vor provoca o reacție vie fiicei sale:

- Jessie mi-a mai spus că dacă ai nevoie de orice, te poți servi nestânjenită din bucătăria sa.

-Cum? Din bucătăria lui Lang? exclamă Nicole. Cu siguranță, nu! Dacă acea încăpere este de dimensiunile casei, s-ar putea să mă pierd acolo!

- Glumeşti!

Nicole ridică ochii strălucitori peste ceaşcă şi după câteva clipe, izbucni într-un râs uşor nervos.

-Ai un comportament foarte curios, fata mea. Fii atentă să nu cazi în propria capcană. Dacă Lang se hotărăşte să te facă să plăteşti pentru toate obrăzniciile tale, cred că vei petrece un sfert de oră neplăcut... şi o vei merita!

Nicole îşi îndreptă bărbia în semn de sfidare.

-Voi şti să mă apăr, crede-mă!

- Poate eşti încăpățânată, Nicky, dar până acum nu te consideram stupidă. Mă dezamăgeşti, îi reproşă Bryce fiicei sale.

- Nu trebuie să transformi această treabă în dramă, spuse aceasta, străduindu-se să pară foarte sigură de ea.

îşi duse ceaşca goală în chiuvetă.

-în timp ce spăl vasele, ai vrea să te duci pentru mine să cauți nişte fructe în bucătăria lui Jessie?

Bryce îşi aduse şi ceaşca sa şi-i dădu în trecere o palmă afectuoasă:

- După tot ce mi-ai spus, nu îndrăznesc să te îndemn să te duci tu însăți! Poate ar fi mai bine ca Lang şi cu tine să vă vedeți cât mai puțin

posibil.

- în sfârşit, ai înţeles! exclamă Nicole lăsând să-i scape un oftat teatral. Ştiam că vei îmbrăţişa punctul meu de vedere, până la urmă!

- Nu în întregime, o corectă Bryce ferm. Nu uita că Lang îmi este patron. Contrar a ceea ce pari să crezi, voi avea grijă să-i arăţi un anumit respect.

Nicole schiţă o grimasă, pentru a se preface decepţionată.

-Nu mă aşteptam câtuşi de puţin la asta de la tine, mărturisi tânăra fată.

Terminase de spălat vasele când Bryce se întoarse de la casa lui Lang. Văzând toate fructele pe care i le aduse, îşi promise să-i mulţumească generoasei Jessie imediat ce o va întâlni. în afară de fructe, pregătise deja carnea, ca şi legumele destinate ca garnitură. Nu mai rămânea decât să pună totul la fript. Cartofii, morcovii tineri, mazărea şi fasolea verde erau deja gata.

Nicole puse imediat carnea în cuptor şi se duse să se schimbe. Plăcându-i ţinutele uşoare, îmbrăcă nişte blugi şi o bluză roşu intens, fără mâneci. încălţă apoi nişte espadrile şi i se alătură tatălui său în salon. Se înarmase de asemenea cu o pălărie şi ochelari de soare, pentru a se putea plimba pe proprietate.

Cum dispuneau de un timp destul de limitat, Bryce îi propuse fiicei sale să plece cu motocicleta. Tânăra fată urcă în spatele tatălui său. Clark Rutherford, soţul Cynthiei, avea de asemenea o motocicletă şi o luase deseori cu el pentru plimbări din care păstrase amintiri excelente.

Prima oprire avu loc nu departe de casa lui Bryce, într-o mică împrejmuire unde fusese instalată Sable cu viţelul său. Tânărul animal moţăia în iarbă, încălzindu-şi pielea neagră cu păr ondulat la soare! Una

dintre urechi nu înceta să se mişte, pentru a alunga o muscă încăpățânată.

-Oh tată, ce delicat este! exclamă Nicole, lăsându-se în genunchi în fața corpului mic, pe care începu să-l mângâie.

-Cum se numeşte? I-ați dat un nume?

In timp ce o privea pe Sable care le urmărea acțiunile şi gesturile cu ochii săi mari bruni, Bryce se chirci lângă fiica sa.

-Va primi un nume, pentru că este de rasă, declară. Fără îndoială, se va numi Yallambee Jupiter, ca tatăl său.

- Dumnezeule! Si eu care-l credeam un simplu vițeluș! glumi Nicole. Nu mă gândeam la un nume atât de pompos. Mă gândeam că va avea unul mai modest.

-Când va fi adult, vei vedea că acesta i se potriveşte perfect. Nu va rămâne mult timp atât de mic. Nu uita, într-o zi va cântări mai mult de o tonă!

Nicole dădu din cap privind cu o nouă admirație corpul întins liniştit în iarbă. In doi ani, cu siguranță va fi mai puternic decât mama sa. Aceasta se apropiase de el pentru a-l linge, fără să bănuiască faptul că într-o zi va părea o pitică lângă el.

Nicole se ridică în picioare cu suplețe şi, ştergându-şi blugii, îşi întrebă tatăl:

-Unde mergem acum?

-în direcția aceea, răspunse Bryce.

în timp ce se întorceau la motocicletă, îi arătă pământurile care se unduiau uşor până la linia colinelor.

-Voi profita pentru a controla nivelul apei în adăpătoare.

-Credeam că ți-ai terminat munca pentru astăzi! exclamă Nicole pe

un ton şocat.

-Termin dacă vreau. îngrijirile pretinse de animale nu-mi permit să am program de birou, draga mea.

Nicole nu se gândise la asta şi înclină capul pentru a arăta că înţelesese.

-Totuşi, nu credeam că din munca ta face parte controlul apei.

-Nu este chiar treaba mea, dar sunt răspunzător dacă adăpătoarele sunt goale. Nu le umplu, le supraveghez, sesizezi diferenţa?

Tânăra fată tocmai se urcase pe motocicletă în spatele său şi Bryce îi aruncă un zâmbet peste umăr.

- La drept vorbind, controlez adăpătoarele în fiecare dimineaţă. Dar cum trecem pe acolo, m-am gândit că puteam să arunc o privire în mod suplimentar.

Nicole îşi recunoştea în asta tatăl. Nu exista om mai conştiincios decât el, puteai să-i acorzi încredere. Şi dacă în plus, îşi iubea munca aşa cum era cazul de când se întorsese la ţară, nu se temea să i se consacre chiar şi în timpul weekendului.

Bryce fusese inspirat şi inspecţia se dovedi utilă. O vacă se împotmolise în noroiul care era în jurul rezervoarelor de apă săpate în pământ. Era atât de epuizată de cât se zbătuse, încât de-abia fu în stare să se ţină pe picioare când o eliberă Bryce. Dacă ar fi rămas acolo până a doua zi dimineaţă, ar fi fost probabil găsită moartă.

Terenurile pe care le vizita acum Nicole erau complet diferite de cele pe care le văzuse din maşină, când sosise. Coline împădurite înlocuiseră câmpiile de cereale. In depresiuni, canguri şi emu trăiau în bună înţelegere cu oile şi vacile.

Până ajunseră la una din marginile imensului domeniu şi revenită

spre câmpia plată, venise timpul să se întoarcă pentru a fierbe legumele pentru cină. Ajunseră acasă pe cel mai scurt drum. Bryce îşi lăsă fiica şi plecă din nou să inspecteze silozurile de grâne. Când reveni, Nicole îl întâmpină cu un aer mulţumit.

- Mâncarea se prezintă bine, îl anunţă observând friptura prin geamul cuptorului. Acum, nu-mi mai rămâne decât să adaug mazărea şi fasolea verde, după ce voi face un duş şi să pregătesc...

Expresia i se schimbă brusc şi-şi încheie fraza pe un ton consternat:

- ... un desert. Nu m-am gândit la desert! Nu mă pot mulţumi să ofer fructele pe care le-ai adus.

Ii aruncă o privire rugătoare tatălui său.

-Oare ai ceva în dulăpiorul de alimente? N-am timp să fac o reţetă complicată.

Bryce ridică din umeri cu un gest neputincios.

-Te las să te uiţi, cunoşti mai bine decât mine. Dar dacă nu găseşti nimic, nu te nelinişti. Cu siguranţă, Lang se va considera mulţumit doar cu fructe.

Nicole nu fu de acord câtuşi de puţin. Ce credea tatăl său? N-avea intenţia să-i dea acelui bărbat nici cea mai mică ocazie s-o critice. Nici nu se punea problema.

Scutură din cap cu încăpăţânare şi, nemulţumită, deschise hotărâtă uşa dulapului pentru alimente şi începu să răscolească pe rafturi cu o mână agitată, răsturnând cutiile. în sfârşit, scoase un oftat de uşurare descoperind o conservă de piersici în sirop, cu lichior. Le cumpărase pentru aniversarea tatălui său şi în agitaţia sa uitase complet de existenţa lor. Se hotărî să le folosească pentru această cină care ieşea din obişnuit. Dar cu ce le putea oare servi? Trebuia să le agrementeze cu

ceva...

- După părerea ta, Jessie are nişte frişcă în frigider? îşi întrebă tatăl. Mi-ar prinde foarte bine să împrumutăm puţină.

De data aceasta, tatăl său reacţionă într-un mod mai înţelegător.

- Dacă nu-ţi lipseşte decât asta, nici o problemă! Probabil Sandy tocmai mulge vacile. îi voi cere fiicei sale mai mari să-ţi pregătească. Mă ocup de asta cât timp faci un duş, de acord?

- Oh, mulţumesc! exclamă Nicole, încântată să vadă treaba terminându-se atât de bine.

Bryce dispăru cu un ultim zâmbet şi tânăra fată se îndreptă, cu sufletul împăcat, spre baie. Era cald şi venise acoperită de praf din plimbarea pe motocicletă. Era nerăbdătoare să se răcorească.

După ce făcu duşul, se simţi mult mai în largul ei şi se duse în camera sa să se îmbrace. Acolo, apărură alte probleme. Cum prevăzuse să-şi petreacă weekendul doar în compania tatălui, nu-şi dăduse osteneala să-şi ia o rochie. O avea doar pe cea cu care venise şi i se păru prea şifonată pentru a o pune în acea seară. Oftând şi strâmbându-se, privi o clipă conţinutul subţire al dulapului de haine. în cele din urmă, ridică din umeri în faţa unei alegeri atât de limitate şi se resemnă să îmbrace nişte pantaloni bleumarin şi un corsaj alb. Cu atât mai rău dacă nu avea nimic altceva aici! La drept vorbind, ţinuta nu era elegantă, dar nu putea face mai mult în condiţiile în care se afla.

Işi corectă machiajul, dând cu grijă strălucire ochilor datorită unei umbre pe pleoape şi a rimelului. Apoi trecu un ruj roz deschis peste buze şi puţin fard pe obraji. După aceea se consacră coafurii, despărţind părul printr-o cărare pe mijloc şi trecându-l după urechi. Ii cădea în şuviţe suple şi mătăsoase pe umeri. Pocnetul uşii de la intrare o

surprinse în timp ce făcea o ultimă inspecție a înfățișării sale.

Ieşi din cameră şi se opri brusc în uşa sufrageriei. Lang se afla acolo, cu tatăl său. Nu se aştepta să-l vadă atât de curând. Vederea sa îi produse acelaşi şoc ca la precedentele două întâlniri. Intr-o clipă, mintea Nicolei înregistra o mulțime de detalii. Lang purta nişte pantaloni de culoare verde-gălbui şi o cămaşă de mătase bej care-i punea în evidență pielea bronzată. Notă de asemenea părul uşor ondulat, discretul parfum aromat al soluției după ras, privirea aurie foarte energică şi expresia fermă a gurii bine conturate.

Nicole era incapabilă să-şi ia ochii de la silueta impunătoare a proprietarului de la Yallambee. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi o ciudată slăbiciune îi muie picioarele. "Dumnezeule, se gândi cu disperare, iar voi petrece o seară îngrozitoare!"

Când reuşi în sfârşit să murmure un bună ziua, vocea îi tremura într-un mod ridicol. Lang îi răspunse pe un ton mai curând înțepat, care nu contribuia deloc la o încurajare şi Nicole înaintă împotriva voinței sale în încăpere. Ar fi preferat de mii de ori s-o ia la fugă.

- Ah, foarte bine, eşti gata! exclamă tatăl său auzind-o venind în spatele lui.

Tocmai scosese nişte pahare dintr-un bar situat lângă o uşă care dădea direct în bucătărie, uşurând serviciul. Se întoarse spre fiica sa şi declară:

- Vei fi amabilă să-i ții companie lui Lang în timp ce fac un duş. L-am întâlnit la Sandy şi i-am propus să vină direct aici, cu mine.

Vorbind, luă cuburi de gheață şi le puse în pahare.

- Frişca ta este în bucătărie, adăugă cu un zâmbet.

Nicole aproape făcu un ocol pentru a evita să treacă prea aproape

de Lang, ca şi când i-ar fi fost teamă de el şi bâigui:

- Oh... mulţumesc, tată.

Apoi alergă spre chiuveta din bucătărie unde se agită cu zel, pentru a-şi ascunde stânjeneala.

- Voi pune mazărea şi fasolea la fiert. Când te vei întoarce de la duş, totul va fi gata, explică tânăra fată cu nervozitate.

- Perfect, îi răspunse foarte în largul său tatăl ei.

După toate aparenţele, nu-şi dădea seama de nervozitatea neobişnuită a fiicei sale şi, foarte liniştit, turnă o cantitate bună de whisky peste gheaţă, înainte de a întinde paharul invitatului lor.

- Şi tu, draga mea, ce vrei? Vei bea cu Lang, nu-i aşa?

- Dă-mi vin de Madera, te rog, îi ceru Nicole cât mai firesc posibil.

Urmat de Lang, Bryce i se alătură în bucătărie şi-i întinse paharul. îndată ce primi băutura, tânăra fată bău repede o înghiţitură. Rezultatul nu fu dintre cele mai fericite. Simţi imediat aceeaşi senzaţie de căldură în stomac şi pe obrajii în flăcări.

Când tatăl său ieşi din încăpere, nu încetă să-şi facă de lucru, supraveghind cuptorul, pregătind platourile şi mai ales evitând să-l privească pe Lang.

Totuşi, în cele din urmă se hotărî să se întoarcă spre el şi spuse cu o voce nesigură:

- Te rog să mă scuzi, până aştepţi, ia un loc.

Ii arătă cu mâna scaunele care înconjurau masa.

- Dar poate preferi să te uiţi la televizor în salon?

In timp ce-i arăta încăperea din cealaltă parte a antreului, îşi dădu seama de intimitatea gestului. Casa îi aparţinea lui Lang şi cu siguranţă ştia unde se afla salonul.

Lang îşi goli încet paharul, îl puse pe masă, apoi se adresă tinerei fete pe un ton sever:

-Ascultă, ştiu că această invitaţie nu vine din partea dumitale. Dacă asta te poate consola, n-am fost extraordinar de entuziasmat acceptând-o, dar n-am putut să refuz, din stimă pentru tatăl dumitale. Dar dacă ai de gând să te comporţi ca o isterică toată seara, ar fi mai bine să plec imediat, ce crezi?

- Oh nu! exclamă Nicole, consternată, în timp ce el făcuse deja un pas spre uşă.

Se agăţă, din reflex, de braţul său pentru a-l reţine. Trebuia să-l împiedice cu orice preţ să plece. Tatăl său nu i-ar ierta niciodată un incident de acest gen!

- Rămâi! îi ordonă.

Dispreţul lui Lang o stimula mai bine decât alcoolul şi o cuprindea mânia.

-Ai acceptat această invitaţie, este prea târziu să-ţi schimbi părerea. Nu-ţi voi permite să te foloseşti de mine drept scuză.

- Serios?

O privire zeflemitoare o ţinea în frâu pe a sa.

- Serios! replică Nicole fără să se lase descumpănită.

Lang lăsă intenţionat ochii în jos spre mâna Nicolei, care rămăsese prinsă de braţul său.

- Oare ai intenţia să recurgi la forţă pentru a mă împiedică să plec? o ironiză.

Sub efectul umilinţei, obrajii tinerei fete se îmbujorară. Dădu drumul braţului lui Lang, ca şi când s-ar fi transformat brusc într-un baton de dinamită.

- Iartă-mă, făcu Nicole cu un aer foarte trist.

Se vedea deja obligată să-i explice tatălui său plecarea lui Lang. Nu va accepta să creadă că de data aceasta n-avea nici o vină. Percepea confuz zgomotul de la duş şi, cuprinsă de panică, își înfrânse orgoliul pentru a-l ruga:

- Nu pleca, tata ar fi atât de contrariat. Te rog! Va fi furios...

- împotriva cui?

O tăcere apăsătoare se lăsă câteva clipe în încăpere. Un nou val de mânie o cuprinse pe Nicole. De ce punea Lang întrebări atât de enervante?

- împotriva mea, evident, replică în cele din urmă, aruncându-i o privire duşmănoasă.

Long păru să se gândească, apoi se întoarse complet spre Nicole, cu o suplețe uimitoare.

-Dacă înțeleg bine, dai o foarte mare importanță prezenței mele în acest moment?

- Da, într-un fel, admise tânăra fată, nu fără să încerce o anumită jenă.

Oare unde voia să ajungă?

- Şi pentru ca să rămân aici, eşti gata să accepți orice condiții, nu-i aşa? exclamă bărbatul într-o manieră dezinvoltă, dar încărcată de amenințări.

Evident, trebuia totuşi să-l ia în serios. Si Lang va profita de situație pentru a o şantaja! Oare ce va pretinde? Cu respirația tăiată, Nicole îl întrebă. Stia la fel de bine ca el că nu era în măsură să lupte.

- Ce condiții?

Lang ridică sprâncenele prefăcându-se mirat.

- Nu bănuieşti?

- Presupun că vrei să fii tratat cu respectul şi supunerea datorate poziţiei şi averii dumitale! replică Nicole pe un ton ironic.

Bărbatul o măsură cu o privire pătrunzătoare.

- Va fi suficient să lupţi puţin împotriva firii dumitale agresive şi capricioase, spuse el, dispreţuitor. Eşti dispusă să-mi accepţi condiţiile?

Nicole îşi îndepărtă cu nervozitate o şuviţă de păr care-i căzuse pe faţă.

- Cum ţi-am spus dimineaţă, sunt de acord să despart sentimentele personale şi obligaţiile profesionale, în interesul clubului. Nu voi merge mai departe, Lang. Sentimentele mele vor rămâne aşa cum sunt.

- Este timpul să te schimbi, afirmă Lang.

- Si dacă refuz, pleci, nu-i aşa?

- Exact!

- Nu poţi suporta ca să nu cadă toată lumea în genunchi în faţa dumitale, marele Lang Jamieson! exclamă Nicole cu dispreţ. Este o problemă de principii! Poţi să fii mândru!

In loc de răspuns, bărbatul ridică din umeri. Strălucirea furioasă din privire contrazicea totuşi indiferenţa pe care se prefăcea că o simte. Fără o vorbă, se îndreptă spre uşă şi ieşi din încăpere. Această reacţie aduse o expresie consternată pe faţa Nicolei.

Rămase o clipă ţintuită pe loc, neştiind ce să facă.

Apoi, lăsă brusc platoul care o încurca şi se repezi în urma lui. Lang se afla deja afară din casă.

- Lang, eşti nedrept! strigă, văzându-l dispărând în întuneric.

Cum acesta nu părea decis s-o asculte, fu obligată să-l urmeze poticnindu-se pe drumul care ducea la locuinţa lui.

-Lang! întoarce-te, te rog!

Ajunsese la câțiva metri de el şi tot nu se întorcea.

- Bine, îi strigă, ai câştigat! îți cer iertare pentru toate cuvintele neplăcute pe care le-am rostit şi îți accept toate condițiile! Dar întoarce-te! Tata va fi supărat dacă nu te întorci, murmură, pentru a termina cu un suspin de epuizare.

în sfârşit, Lang se întoarse. în întuneric, Nicole nu putea să-i distingă expresia feței. Se mulțumi să-i descopere accentul zeflemitor din voce.

-Toate condițiile mele? repetă bărbatul.

Uşoare frisoane de teamă o străbătură pe tânăra fată.

-în... limitele rezonabilului, bâigui cu o voce întretăiată.

Lang izbucni într-un râs sarcastic.

- Oare ce te face să crezi că mă gândesc să pretind lucruri necugetate? Dacă amintirile îmi sunt exacte, ți-am cerut pur şi simplu să te arăți mai sociabilă! Dacă te gândeşti la alte condiții, crede-mă că le poți atribui imaginației dumitale!

Totuşi, Nicole era convinsă că Lang provocase intenționat acest echivoc, cu siguranță pentru a-i adresa cuvinte ofensatoare. Cu obrajii arzând de mânie şi de ruşine, adună ce-i mai rămăsese din demnitate şi răspunse foarte tăios:

-M-ai liniştit.

Descopăr cu plăcere că cel puțin asupra unui punct suntem de acord.

-Si asupra celorlalte?

Tânăra fată ridică din umeri cu o nonşalanță studiată pe care, din nefericire, Lang n-o putea vedea în întuneric.

-Neavând de ales, îţi accept condiţiile. De-acum, voi fi blândeţea şi amabilitatea întruchipate. La drept vorbind, spuse şi se întrerupse timpul necesar de a schiţa mină ironică, pariez că până la urmă vei fi agasat, atât de fermecătoare şi de supusă mă voi arăta.

- Mă îndoiesc, replică imediat bărbatul. Schimbarea va fi foarte odihnitoare.

O mână fermă o prinse de braţ şi o făcu să se întoarcă.

- Pentru că am căzut de acord, acum ar trebui să ne întoarcem. Probabil tatăl dumitale se întreabă unde am plecat.

Se gândea numai acum la Bryce, pentru că obţinuse ce voia! Iritată de un asemenea comportament, Nicole se eliberă cu brutalitate şi-l precedă pe Lang pe drumul de întoarcere. Hotărât lucru, bărbatul acesta era foarte talentat să profite de situaţiile în care ea se afla în poziţie de slăbiciune!

Din fericire, Bryce nu ieşise încă din baie, când ajunseră în bucătărie. Nicole fu uşurată că nu trebuia să-i explice pentru ce ea şi Lang ieşiseră din casă. Reuşi să termine pregătirea mâncării şi să pună masa în sufragerie, fără să fie întreruptă de noi incidente.

Capitolul 5

în timpul cinei, Nicole participă puțin la conversație. Era absorbită în gândurile sale şi se mulțumi să răspundă când unul dintre bărbați i se adresa direct. Bryce părea mulțumit să-şi vadă fiica într-o dispoziție mai potolită față de invitatul său. Cu siguranță, era convins că se hotărâse să-şi schimbe atitudinea din proprie voință. Dacă nu era nimic de obiectat în comportare, totuşi în sinea sa sentimentele erau foarte diferite.

Cum îi spusese tatălui său în aceeaşi dimineață, prezența lui Lang îi amintea cu cruzime de Julian. De altfel, şi asta era şi mai teribil, imaginea sa se suprapunea în mintea ei neîncetat peste cea a tânărului bărbat, mergând până la a o alunga. Nicole nu reuşea să înțeleagă de ce. Julian fusese bărbatul pe care-l iubise, cu care dorise să se căsătorească, în acest caz de ce i se substituia mereu Lang în gânduri? Până acum, Nicole nu dispunea decât de o singură explicație pentru acest fapt straniu. Ostilitatea pe care o încerca pentru patronul tatălui său era atât de vie şi de profundă, încât eclipsa toate celelalte sentimente. Şi deocamdată, se considera mulțumită de această explicație.

Spre marea uşurare a tinerei fete, masa se desfăşură fără probleme. Când sosi clipa să spele vasele, fu uimită să-l vadă pe Lang executând asta în cel mai firesc mod din lume, împreună cu tatăl său. Unul le spăla şi celălalt le ştergea, iar Nicole îl privea gânditoare pe invitatul lor. Nu şi-l imaginase niciodată cu o cârpă în mână. Oare nu considera această sarcină prea înjositoare pentru el? Când voise să încerce să-l împiedice să facă această treabă, Lang o îndepărtase, afirmând:

-Asta este pentru a-ți mulțumi pentru ospitalitate.

Dacă Julian ar fi fost în locul său, nu i-ar fi propus niciodată să par-

ticipe la spălatul vaselor, nici măcar pentru a-şi manifesta recunoştinţa faţă de Nicole. Deşi nu era nimic în comparaţie cu Lang, Julian era totuşi foarte conştient de poziţia sa socială şi avea un ascuţit simţ a ceea ce nu era demn de el. In schimb, Lang părea să nu dea nici o importanţă acestui gen de considerente şi Nicole trebui să recunoască, asta era în favoarea lui.

- De fapt, exclamă bărbatul întrerupând-o din gândurile sale pe tânăra fată, am în biroul meu o circulară pe care Avril Maher, secretara clubului, a trimis-o tuturor membrilor. Intenţionam să ţi-o aduc în seara asta, dar cum ţi-am întâlnit tatăl la Sandy, nu m-am mai întors acasă. Voi trece să ţi-o las mâine dimineaţă, doar dacă...

Un zâmbet irezistibil îi apăru pe buze şi-i lumină ochii.

- ... doar dacă, reluă, nu doreşti să încerci piscina. In acest caz, vei putea veni să iei tu însăţi hârtiile.

- Da, poate, mulţumesc, răspunse Nicole.

De fapt, era deja practic hotărâtă să nu dea curs acestei oferte. Ţinea să nu-i datoreze nimic lui Lang. Dispunând toată săptămâna de o piscină, nu avea nevoie de a sa pe timpul weekendului. Totuşi, de când zărise de dimineaţă splendida faţadă a casei sale, era mistuită de curiozitate. I-ar fi plăcut să vadă dacă interiorul era la înălţimea acelui exterior impozant. Şi brusc, se auzi spunând:

- Da, poate voi trece să iau acea circulară. Aveam intenţia să vin să-i mulţumesc doamnei Verdon pentru că mi-a pregătit cu atâta amabilitate nişte legume.

Bryce terminase de aranjat vasele pe etajere. Agăţă cârpele şi întrebă:

- Ce te-a făcut să te interesezi de Clubul de nataţie, Lang? N-ai deja

destul de muncă pentru a conduce Yallambee?

- Mi-a plăcut întotdeauna înotul, afirmă acesta foarte simplu. Este un sport care mă pasionează şi am lansat proiectul de construcţie a unei piscine la Nullegai. Apoi, am considerat de datoria mea să urmăresc până la capăt realizarea acestui proiect. La drept vorbind, când s-a înfiinţat Clubul de nataţie, n-am avut intenţia să joc vreun rol acolo. Obiectivul meu fusese doar terminarea piscinei. Am asistat de formă la prima reuniune a clubului şi s-a întâmplat să fiu ales preşedinte, înainte de a înţelege ce se petrecea!

îşi însoţi ultimele cuvinte cu un zâmbet plin de umor.

-Ai fi putut refuza acest rol dacă nu ţi-l doreai cu adevărat, obiectă Nicole.

Măcar dacă ar fi făcut-o! se gândi.

-Aş fi putut, într-adevăr, admise Lang pe un ton uşor ironic. Dar cum nimeni nu părea hotărât să-mi ia locul, am rămas. Trebuia ca cineva să se consacre intereselor clubului.

Nicole înţelegea perfect situaţia. Trăise lucruri asemănătoare la Sydney.

Toată lumea voia să profite de activităţile clubului, dar erau mereu aceiaşi cei care-şi asumau sarcinile şi responsabilităţile.

-Primele competiţii trebuie să aibă loc miercurea viitoare, nu-i aşa? confirmă tânăra fată.

- Exact. Imi pare rău, ar fi trebuit să-ţi vorbesc despre asta mai devreme. Avril m-a rugat să te anunţ. A lipsit în ultimele săptămâni, altfel te-ar fi informat la timp.

Nicole dădu din cap. Acum înţelegea de ce nu întâlnise pe nimeni la club în timpul primei săptămâni de lucru. Faptul pe care-l

considerase destul de curios se lămurea prin absența secretarei.

-Ați stabilit deja natura probelor? îl întrebă.

- Da, Avril a discutat cu responsabilul piscinei din Franklyn. Cel puțin pentru început, vom proceda ca ei.

- Bine, în aceste condiții nu ne mai rămâne decât să pregătim cronometrele şi să vedem cum se înoată la Nullegai! exclamă cu amabilitate Nicole.

- Chiar aşa, acceptă Lang cu un zâmbet atât de devastator, încât Nicolei i se tăie respirația.

Lăsă în grabă ochii în jos pentru a-şi ascunde emoția bruscă ce o cuprinsese.

-Ai descoperit deja minuni printre elevii tăi? întrebă Lang.

Tânăra fată luă un aer misterios.

-Poate, făcu ea, gândindu-se la progresele spectaculoase ale tinerei Rhonda Parrish. Aşteaptă, vei vedea miercuri!

Lang ridică sprâncenele în mod comic.

-Va trebui, pentru că ții să-ți păstrezi secretele!

-Intr-adevăr, confirmă Nicole, zâmbind în sinea sa.

Măcar o dată, Lang nu era la curent cu toate şi puțină neştiință îi va face bine, consideră ea.

Când bucătăria fu perfect aranjată, tânăra fată se duse cu tatăl său şi cu invitatul lor în salon. în acea clipă, conversația luă o întorsătură mai generală, incluzându-l din nou pe Bryce. După un timp, Lang îşi luă rămas-bun de la gazdele sale. Nicole îşi dorea un somn reconfortant. Ziua se dovedise bogată în emoții şi nu întârzie să-i ureze noapte bună tatălui său, apoi se duse în cameră oftând de mulțumire.

Cântecul păsărelelor o trezi a doua zi dimineață pe tânăra fată.

Erau cocoţate pe un arbore de lângă fereastra sa şi Nicole deschise ochii pentru a descoperi o zi minunată, strălucind de soare. în acelaşi timp, un delicios miros de bacon prăjit îi gâdilă nările. Când Nicole îşi luă ceasul de pe noptieră, îi scăpă şi o exclamaţie de neîncredere. Era aproape ora nouă şi prevăzuse să se trezească mai devreme! Sări grăbită din pat, descoperindu-şi picioarele frumoase şi bronzate şi se repezi în baie. După ce-şi făcu toaleta, îmbrăcă un şort de culoarea bronzului şi un corsaj uşor din bumbac galben, fără mâneci, nici bretele, încreţit deasupra pieptului.

- Ar fi trebuit să mă trezeşti, îi reproşă cu blândeţe tatălui său, intrând în bucătărie.

Acesta aproape îşi terminase micul dejun şi, în timp ce mânca, citea o carte pe care o pusese lângă coşul cu condimente.

-Nu voiam să dorm atât de mult, adăugă Nicole.

Bryce îi adresă un zâmbet afectuos.

- Nimic nu te grăbeşte în această dimineaţă. Presupun că aveai nevoie de somn.

Tânăra fată îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză în faţa lui.

- Nu vreau să pierd puţinul timp pe care-l putem petrece împreună, afirmă pe un ton plin de tandreţe.

Incepu să-şi ungă o felie de pâine prăjită cu unt şi adăugă:

- In plus, trebuie să merg s-o văd pe doamna Verdon pentru a-i mulţumi şi cu această ocazie voi putea lua circulara despre care mi-a vorbit Lang.

- In acest caz, fa-o imediat după micul dejun, în timp ce eu organizez ziua de muncă împreună cu Alan şi Sandy, o sfătui Bryce.

Inchise cartea înainte de a o pune pe o etajeră şi adăugă:

-Nu te grăbi cu Lang şi Jessie. Apoi ne vom întâlni aici.

Tatăl său părea să creadă că-şi dorea să se scalde. Cum n-ar fi înțeles rezervele sale de a folosi piscina lui Lang, Nicole nu abordă subiectul. Se mulțumi să încline din cap în semn de încuviințare. Cu puțin noroc, socoti ea, îşi va putea petrece tot timpul pe care i-l acordase tatăl său stând de vorbă cu Jessie Verdon.

Il părăsi pe Bryce şi porni pe drumul care ducea la casa lui Lang. După un sfert de oră ajunse la tufişurile care marcau începutul grădinii sale. Soarele împrăştia o căldură plăcută şi Nicole îi oferi cu plăcere umerii şi brațele goale. Cum nu era grăbită, se plimbă liniştită, admirând florile şi plantele, respirând parfumul variat care o înconjura.

In timp ce se apropia de casă, drumul se lărgea şi se transforma într-o alee care avea deasupra o pergolă. Vița sălbatică ce o acoperea desena o dantelă pe dalele curate din piatră. Şi în spate, sub bolta de verdeață, o masă şi nişte scaune de grădină îi lansară o invitație mută. Descoperi piscina din întâmplare, pe o terasă vastă în spatele casei. Era destul de mare şi Nicolei îi fu greu să reziste chemării acelei ape care strălucea sub cerul albastru.

Aruncă rapid o privire în jurul ei. Nevăzând pe nimeni, merse până la marginea pavată cu dale a bazinului şi scoțându-şi sandaua dreaptă, îşi permise să-şi ude vârful piciorului. Cum se aşteptase, temperatura apei era ideală.

-Soseşti tocmai la timp să faci o baie cu mine, făcu o voce lângă ea.

Nicole se ridică brusc, atât de brusc încât tocul celeilalte sandale alunecă pe marginea netedă a piscinei. îşi pierdu echilibrul şi, cu un strigăt, căzu în bazin, împroşcând apă în jurul său.

Reveni imediat la suprafață, aruncându-şi părul spre spate, îşi aținti

o privire dezolată asupra hainelor ude.

-Priveşte-mă! se lamentă. Poţi să fii mândru! De ce m-ai speriat aşa, sosind ca un hoţ în spatele meu?

Lang se înălţă deasupra ei, iar chipul nu-i exprima nici o remuşcare.

- Nu te ştiam atât de sperioasă! exclamă acesta pe un ton zeflemitor. Data viitoare să nu te mai apropii atât de mult de margine!

Avea darul s-o scoată din sărite cu umorul său. Şi, văzându-l acolo, atât de dezinvolt în costumul de baie bleumarin, cu prosopul aruncat neglijent pe umăr, Nicole ajunse în culmea mâniei.

- Nu-ţi face griji pentru mine. Tot ce-ţi cer, este să nu mă mai urmăreşti peste tot.

- Nu te urmăresc peste tot, negă Lang cu o voce glacială. Oare ce-ţi închipui? Mă pregăteam să fac o baie, când te-am văzut pe terasă.

-Ei bine, eu nu te-am văzut! replică Nicole.

După o scurtă ezitare, aceasta se decise să ia mâna pe care i-o întindea bărbatul, scara aflându-se exact în partea opusă a piscinei.

Işi puse cealaltă mână pe marginea bazinului, pentru a se sprijini, dar apa care îi intrase în corsaj fu eliberată brusc de această mişcare şi degetele Nicolei alunecară.

Eforturile sale disperate de a se prinde din nou avură drept consecinţă un rezultat complet neaşteptat. Zdruncinăturile se transmiseră mâinii întinse a lui Lang şi, jumătate căzând, jumătate plonjând, acesta i se alătură Nicolei în apă.

Nu se făcuse decât dreptate, se gândi tânăra fată fără să-şi poată stăpâni un hohot de râs. Privi încântată prosopul acum ud, care rămăsese pe umărul proprietarului său. Când capul lui Lang apăru la

suprafaţă, acesta strigă:

-Mică...!

Se întrerupse în mijlocul exclamaţiei şi, cu un gest furios, apucă prosopul de baie pentru a-l pune pe margine.

-Incercam să te ajut!

-O ştiu, afirmă Nicole, încă râzând.

Apoi, cum percepu o expresie de furie pe chipul lui Lang, în timp ce se apropia de ea, înţelese că o acuza că-l trăsese intenţionat în apă. Se apără imediat:

-N-am nici un amestec în asta, Lang. Sincer, îţi jur!

- Iţi imaginezi că te voi crede? De când ne-am întâlnit, nu te gândeşti decât să-mi joci feste!

-Dar nu de data asta! obiectă Nicole scuturând din cap. De altfel, nu văd de ce te plângi, tu cel puţin eşti în costum de baie!

- După părerea ta, oare trebuie să accept fără să spun o vorbă această mică glumă?

- Ba nu, eu...

Tânăra fată începu să bată în retragere cât mai repede posibil. Revăzând scena, nu se putea stăpâni să râdă şi veselia nu contribuia la a-l convinge pe Lang de nevinovăţia sa. Conştientă că o va ajunge înainte de a atinge scara, începu brusc să înoate. Inutilitatea încercării de a fugi se verifică după câteva mişcări, deoarece trebui să se oprească pentru a-şi reaşeza corsajul pe care apa i-l ridică până la faţă. In ciuda rapidităţii gestului, o mână mare profită de asta pentru a-i prinde umărul şi a o obliga să se întoarcă.

- Imi pare rău, Lang, chiar nu aveam intenţia să te fac să cazi, îl asigură, în speranţa de a-i domoli mânia.

- Nici eu n-aveam intenția să fac ceea ce voi face, declară bărbatul, fără să se lase îmbunat.

Cealaltă mână i se strecură în părul ud al Nicolei, în timp ce-şi aplecă fața peste a sa. Pentru a o pedepsi, puse cu violență stăpânire pe buzele ei. Tânăra fată vru să se zbată, dar căldura gurii sale trezea în ea senzații ascunse şi îşi aminti de prima dată când Lang o ținuse în brațe. Aproape fără să-şi dea seama, încetă să se încordeze şi în cele din urmă se surprinse răspunzând cu un total abandon sărutului său.

Simțind că nu-i mai rezista, Lang n-o mai strânse atât de brutal lângă el şi buzele îi deveniră mai blânde şi mai persuasive. Mâna îi coborî de-a lungul spatelui Nicolei, până la locul în care şortul şi corsajul se separau. Tânăra fată uită totul, în afara trupului ferm şi musculos care se strângea lângă al său. Nu se mai gândea decât să răspundă la mângâiere prin mângâiere şi-şi plimbă degetele peste pieptul musculos al lui Long, peste umerii lați, iar sărutările acestuia deveniră în acea clipă mai intense şi mai pasionate.

Nicole nu reuşea să înțeleagă ce i se întâmpla şi totuși, chiar dacă Lang i-ar fi dat drumul, nu s-ar fi îndepărtat de el. Sângele îi fierbea în vine ca un torent năvalnic şi bătăile dezlănțuite ale inimii îi răsunau până în urechi. Oare Lang o hipnotizase pentru a exercita asupra ei o putere atât de neaşteptată şi absolută? Nu, nu avea nevoie de asta, trebui să mărturisească. Emoția care o cuprinsese se născuse în adâncul ființei sale.

Lang ridică în sfârşit capul şi cufundă o privire pătrunzătoare în ochii albaştri ai Nicolei, care-i reflectau stupoarea şi tulburarea.

- Te felicit. N-ai fi putut să-ți dovedeşti mai bine indiferența față de bărbați! o ironiză. Doar dacă nu m-ai luat încă o dată drept un altul?

încovoindu-se în sinea sa sub ironia crudă, tânăra fată reuşi totuşi să ridice din umeri cu prefăcută dezinvoltură.

- Dar tu, drept cine m-ai luat? îi replică amintindu-şi brusc de Eunice Blanchard.

Regretă că nu se gândise la ea mai curând. Dacă s-ar fi gândit, poate n-ar fi cedat atât de uşor sărutărilor lui Lang.

- Ce vrei să spui cu asta?

Nicole ridică din nou din umeri şi, foarte demnă se îndreptă spre scară.

- Presupun că ai prietene care ţi-ar acorda cu siguranţă favorurile cu mai multă plăcere decât mine?

Lang nu negă şi, fără să-i răspundă la întrebare, lansă un nou atac:

- Toate astea nu-mi explica totuşi de ce te-ai arătat atât de cooperantă? Ei bine, te ascult!

- Chiar vrei să ştii de ce m-am arătat cooperantă?

Izbucni într-un râs puţin forţat şi-i aruncă o privire vicleană.

- Este uşor. Cum hotărâsei să-mi impui acele sărutări în chip de pedeapsă, am căutat să fac să-ţi scadă mânia, atâta tot. Există mai multe moduri de a câştiga, Lang, nu ştiai? Unul dintre ele este să te prefaci că pierzi!

Replică sa insolentă îi aduse o privire ucigaşă şi dispreţuitoare. Urcă scara mai mult cu grabă decât cu graţie, preocupându-se înainte de orice să scape de prezenţa periculoasă a proprietarului de la Yallambee.

- Mă... voi întoarce mai târziu pentru hârtii, bâigui Nicole o dată ajunsă pe uscat şi în siguranţă. Te las, baie plăcută!

- Iţi mulţumesc, dar mi-am pierdut cheful, făcu Lang pe un ton

şfichiuitor şi nu întârzie să i se alăture. Doar pentru asta ai venit?

- Da, dar nu este urgent. Pot foarte bine să trec în cursul după-amiezii.

- Acum sau niciodată! exclamă Lang aproape cu răutate. După-amiază lipsesc.

-Bine, în acest caz...

Nicole trecea stânjenită de pe un picior pe altul. Lang se întorsese deja şi plecase cu paşi mari spre casă. Neavând de ales, se hotărî să-l urmeze, fără tragere de inimă. Ajunsă la uşa bucătăriei, rămase nemişcată, conştientă de apa care şiroia din hainele sale.

-Te aştept aici, îl anunță. Nu vreau să ud pe jos.

-Oh, pentru Dumnezeu, încetează să cauți scuze stupide! bombăni bărbatul.

O prinse pe Nicole de încheietura mâinii şi o trase fără menajamente înăuntru.

-N-am intenția să te sărut din nou, dacă asta te nelinişteşte!

-Nu, eu... voiam doar să evit să ud pe jos! reuşi în sfârşit să afirme tânăra fată, cu o voce încărcată de ranchiună.

Privea neputincioasă, cu o mânie stânjenită spatele bronzat al lui Lang, în timp ce el o trăgea pe pardoseala verde deschis a bucătăriei. Trecerea tinerei fete lăsa o urmă strălucitoare.

-Nu-ți fie teamă, bucătăria a văzut şi altele, o asigură însoțitorul său pe un ton tăios şi întorcându-se o secundă spre ea. Te poți crede într-un decor de teatru, dar înainte de orice, aici suntem într-o casă, iar casa aceasta este a mea!

Vorbind cu atâta naturalețe despre un loc aşa de luxos, Lang

dovedea că era obişnuit încă de la naştere cu el. Tot ce observă Nicole traversând holul pentru a merge într-un birou cu pereții acoperiți cu cărți, evoca luxul şi bogăția. Tânăra fată simți mai mult ca niciodată că aparținea unei lumi foarte diferite de cea a lui Lang. Mobilierul şi decorarea pe care le privi fără să se emoționeze, o cufundară într-o admirație apropiată de teamă.

Din al doilea sertar al unui birou acoperit cu marchetărie, Lang scoase un teanc de hârtii, apoi plecă în direcția uşii.

-Voi studia aceste hârtii cu tine, în bucătărie. N-am luat încă micul dejun, declară cu un zâmbet.

Nicole întoarse repede privirea. Hotărât lucru, zâmbetul lui Lang avea darul s-o facă să roşească!

-în acest caz, nu vreau să te fac să întârzii, murmură Nicole grăbită. Mă voi întoarce să mă schimb şi mă voi uita apoi la ele.

-Nu, Avril mi-a cerut să-ți explic anumite puncte amănunțit.

Ar fi mai bine să le examinăm împreună, afirmă Lang pe un ton fără replică, în timp ce ajunseră din nou în bucătărie.

Bărbatul îşi plimbă ochii strălucind de amuzament peste ținuta tinerei femei şi adăugă indiferent:

- Si dacă îți doreşti să porți ceva mai uscat, probabil voi putea găsi ce-ți trebuie printre lucrurile lăsate de surorile mele. Asta îți va permite să le pui pe ale tale în uscătorul de rufe.

Da, îşi dorea să îmbrace ceva mai uscat... şi mai puțin mulat, se gândi tânăra fată cu o grimasă! Sortul şi corsajul i se lipiseră pe corp ca o a doua piele. Totuşi, ar fi preferat de mii de ori să fugă în această ținută. Lupta era prea inegală. In hainele care-i scoteau în evidență formele, îl

amuza pe Lang. Işi dădea seama că în acest timp, se tulbura la vederea trupului său atletic îmbrăcat doar în costum de baie?

- Nu, nu, nu-ți da această osteneală, protestă Nicole. Pot să...

- Ia loc şi ascultă măcar o dată, îi comandă Lang şi, cu o mână fermă, o obligă să se aşeze pe un scaun din bucătărie. Nu durează mult.

Nicole scoase un oftat de ruşine şi de exasperare, dar nu se mişcă. Aşteptă. Ce altceva putea face? Lang se gândise chiar să ia cu el hârtiile pentru a o scuti de tentația de a fugi cu ele în timpul absenței sale.

Când se întoarse, îi întinse un capot albastru cu alb, un prosop de toaletă, o perie şi un pieptene. Nicole observă cu uşurare că era îmbrăcat. Purta o cămaşă imaculată şi pantaloni de doc asortați, susținuți în talie de o curea lată din piele.

- Vei găsi o baie în patele spălătoriei, o anunță arătându-i o uşă la celălalt capăt al bucătăriei. Dacă vrei, te poți schimba acolo, în loc să urci.

Necerând mai mult decât să se sustragă prezenței sale tulburătoare, fie şi pentru o clipă doar, Nicole se grăbi să-i urmeze propunerea. Capotul crea o iluzie de intimitate de care ar fi preferat să se lipsească, dar se simțea totuşi mai puțin vulnerabilă în veşmântul larg şi uscat. îşi şterse energic părul cu prosopul, îl pieptănă apoi, traversând spălătoria, îşi puse lucrurile ude în uscător şi-l puse ea însăşi în funcțiune.

Când apăru din nou în bucătărie, Lang ținea în mână o tigaie şi se întoarse spre ea:

-Ai mâncat?

-Da, mulțumesc, răspunse Nicole înclinând capul.

Nehotărâtă, îl privi prăjind un ou.

-Te... pot ajuta?

-Nu, nu, mă ocup eu de tot, îi replică pe un ton uşor ironic. Dar dacă instinctele tale de stăpână a casei o cer, îți pot încredința responsabilitatea cafelei!

Fără să ia în seamă ironia, Nicole se îndreptă spre filtrul de cafea. Prefera să-şi găsească mai degrabă o ocupație decât să rămână încremenită în contemplarea interlocutorului său. Când îl privea, în minte îi veneau cele mai nesăbuite gânduri şi nu mai ştia ce era cu ea.

-Să torn cafeaua, sau doreşti să te ocupi tu de asta? întrebă Nicole câteva minute mai târziu, luând loc alături de Lang la masă.

-Cum vrei, draga mea, răspunse acesta cu nepăsare.

îi mulțumi când îi întinse o ceaşcă plină. Nicole îşi turnă de asemenea o cafea, iar Lang o întrebă:

-Eşti sigură că nu vrei să mănânci nimic?

Tânăra fată scutură din cap.

-Nu, am luat deja micul dejun. De altfel, nu este puțin cam târziu pentru al tău?

O licărire malițioasă străluci în ochii albaştri şi Lang încuviință în maniera sa mereu decontractată:

-Intr-adevăr, puțin, dar nu m-am întors din turul de inspecție decât cu câteva minute înainte de sosirea ta.

-Ai muncit deja în această dimineață? se miră Nicole.

-Am avut de controlat câteva lucruri.

-Voiai să controlezi munca tatălui meu?

Această replică promptă îi scăpă Nicolei mai repede decât ar fi vrut. Nu avea nici un gând de ascuns, dar Lang ridică sprâncenele în semn de iritare.

-Nu, de ce? Ar fi trebuit s-o fac?

Confuză, Nicole îşi plecă ochii asupra cafelei. Işi regreta amarnic vorbele. Dacă nu era atentă, putea să-i dea lui Lang îndoieli asupra capacităților lui Bryce.

- Nu, bineînțeles că nu, murmură în cele din urmă, silindu-se să întâlnească din nou privirea interlocutorului său.

Acum, se întreba dacă bărbatul vorbea serios.

-Voiam doar...

-Voiai să mă provoci şi nu să-ți discreditezi tatăl, o completă Lang.

- Iți cer iertare, spuse tânăra fată în şoaptă, muşcându-şi buza inferioară. Retrag ce am spus.

-Serios? Asta este un eveniment!

Long părea atât de supărat, încât Nicole încercă să destindă atmosfera schimbând subiectul.

-Apropo de circulara de la club, îi aminti, nu doreai să-mi explici unele puncte?

Lang nu răspunse imediat.

Se mulțumi să-i susțină privirea, care devenise rugătoare. în cele din urmă oftă profund şi, spre marea uşurare a Nicolei, zâmbetul atât de mult aşteptat îi lumină fața.

- Uneori mă întreb dacă îți dai exact seama de lecțiile pe care le meriți pentru provocările tale?

-Credeam că m-ai pedepsit deja!

- Am încheiat un acord, făcu Lang cu un râs uşor, dar asta nu înseamnă nimic în comparație cu tratamentul pe care mi-ar plăcea să ți-l aplic.

Nicole consideră prudent şi chibzuit să nu solicite explicații asupra acestui subiect şi îşi îndreptă atenția asupra foilor care erau aşezate

între ei, pe masă. în acea clipă, trebuia să-şi ocupe mintea, pentru a-şi ascunde tulburarea.

Se grăbi să indice cu degetul un rând de pe prima pagină.

-Avril te-a rugat să-mi vorbeşti despre acest punct?

Lang aprobă dând din cap.

- Si mai există problema sărbătorilor Nullegaiului. Este menționată puțin mai departe.

îi preciză un anumit număr de detalii şi, în largul ei când discuta subiectul favorit, tânăra fată renunță provizoriu la comportamentul ostil. Manifestă brusc o bunăvoință care, evident, îl surprinse pe interlocutorul său. Vorbiră despre diferite stiluri de înot, despre performanțe, despre antrenament, despre numărul de participanți la probe, despre condițiile în care Nullegai primea echipele venite din alte oraşe şi le trimitea pe ale sale în afară. Vorbiră despre toate şi ajunseră la un acord deplin. între ei domnea o atmosferă de înțelegere atât de plăcută, încât Nicole nu simți cum trece timpul. îşi dădu seama de ora înaintată doar când o femeie între două vârste, foarte slabă, apăru în uşa încăperii.

După cum bănuise, era vorba de Jessie Verdon. Lang le prezentă una alteia şi după ce o salută pe cea care sosise, Nicole simți brusc o jenă considerabilă când privirea îi căzu peste capotul său. Oare ce va crede această femeie găsind-o în această ținută într-o amabilă întâlnire între patru ochi cu Lang? Scena prezenta toate aparențele unei idile.

- Cred... că mă voi duce să-mi iau hainele, este timpul să plec. Cu siguranță, tata mă aşteaptă.

Schiță un zâmbet uşor jenat începând să se îndrepte spre spălătorie. Bâigui apoi, adresându-se lui Lang:

- Acum... când sunt la curent, va fi mult mai uşor pentru mine.

- Este foarte firesc, făcu Lang pe un ton ironic.

O privi cu un viu amuzament pe tânăra fată bătând în retragere. Apoi se întoarse spre servitoare pentru a-i da explicații:

- Nicole a căzut în piscină complet îmbrăcată. I-am împrumutat acest capot pentru a-şi putea usca lucrurile.

- Oh, sărmana! exclamă servitoarea. Ce ghinion!

- Intr-adevăr, răspunse Nicole, schimbând o privire gravă cu Lang. Vedeți, se poate întâmpla orice!

Se simți mai în largul ei când îşi puse din nou propriile haine. Agăță capotul pe umeraş în spatele uşii din baie şi-i mulțumi Jessiei, cum avusese intenția.

- Vă rog, n-aveți pentru ce, afirmă cu amabilitate servitoarea. Dacă acest mic ajutor v-a permis să petreceți ceva mai mult timp cu tatăl dumneavoastră, asta este ce contează. Cred că-i lipsiți mai mult decât o spune.

- In acest caz, ar fi bine să nu mai întârzii mult și să-l întâlnesc cât mai repede.

Cu un zâmbet, Nicole îşi arătă picioarele goale.

- Mi-au rămas sandalele pe marginea piscinei. Am uitat complet de ele. Mă duc să le iau. Il puteți saluta pe Lang din partea mea, când se va întoarce?

Acesta dispăruse într-adevăr în timp ce Nicole se afla în baie.

- Desigur, dar cred că nu lipseşte mult. A plecat doar să răspundă la telefon.

- Adevărat?... Imi pare rău, dar trebuie să plec, altfel tata s-ar putea îngrijora. Cu siguranță, îl voi vedea altă dată.

Rostind aceste cuvinte, Nicole fugi deja spre uşă.

- Cum doriți. Ii voi spune la revedere din partea dumneavoastră, exclamă Jessie, în timp ce tânăra fată se îndepărta.

Prosopul ud al lui Lang era încă acolo unde îl lăsase în furia sa. Din reflex, Nicole îl stoarse energic înainte de a-l pune la uscat pe bara verticală a scării de la piscină. Ii fu mai greu să-şi recupereze sandalele. Cea pe care şi-o scosese pentru a încerca temperatura apei se afla pe marginea piscinei. Cealaltă, pe care o pierduse în timp ce căzuse, era în schimb căzută pe fundul bazinului. Tânăra fată căută din ochi o unealtă de grădină, o greblă de exemplu, pentru a încerca s-o aducă la suprafață. Cum nu zări nimic de acest gen, încercă o anumită ciudă. Nu dorea câtuşi de puțin să-l cheme pe Lang în ajutor.

Sandaua se afla pe marginea cea mai puțin adâncă a piscinei şi se gândi că o putea prinde cu degetele de la picioare. Era de-ajuns să se chircească şi să-şi afunde piciorul în apă având grijă să nu-şi ude şortul. După mai multe încercări fără rezultat, se învinui cu regret că nu era mai înaltă. Era furioasă că reuşise să atingă sandaua, fără s-o prindă. Totuşi, nu era decât o problemă de milimetri. Cu o strâmbătură, se hotărî să se întoarcă spre casă pentru a cere ajutor.

în clipa în care se ridică, ceva uşor îi atinse brațul. Tresări instinctiv şi pierzându-şi echilibrul, căzu în apă pentru a doua oară în acea zi. în timpul căderii, zări două picioare îmbrăcate în pantaloni albi. Apoi îl văzu pe Long aruncând departe o rămurică. Se înfurie.

-Ai făcut-o intenționat, eşti un monstru! Te amuză asta!

Cu mâinile în şolduri, strigă furioasă:

- Nu este decât ochi pentru ochi, replică Lang cu ochii strălucind de ironie.

- Dar eu n-o făcusem intenționat! De câte ori va mai trebui să-ți repet?... Te încăpățânezi prostește să nu mă crezi!

-Mă întreb de ce...

Intonația sa exprima un asemenea scepticism, iar privirea o asemenea severitate, încât Nicole nu se putu stăpâni să roşească. Evident, nu era întru totul de condamnat pentru neîncrederea sa. Comportamentul tinerei fete îl justifica pe deplin.

-N-ai nici o scuză, îi reproşă totuşi, cu vehemență.

Acum nu mai avu nici o greutate să-şi recupereze sandaua.

-N-ar fi trebuit să-mi joci festa asta urâtă, adăugă.

în colțul gurii lui Lang apăru o grimasă ironică.

-Sper că nu-ți imaginezi că-ți voi cere iertare?

-Marele Lang Jamieson să ceară iertare! Nu, nu-mi imaginez asta, făcu Nicole arătându-se la fel de ironică. Nu-mi fac atâtea iluzii!

Bărbatul izbucni într-un râs exasperant, iar Nicole se ridică afară din bazin, de data aceasta fără ajutorul său.

- Cunoscându-ți caracterul răzbunător, sunt sigur că îmi vei plăti această pretinsă nedreptate.

Pretinsă nedreptate! Glumea! Nu meritase nici o clipă această a doua baie, dar Lang avea dreptate cel puțin asupra unui punct: da, se va răzbuna.

Ocazia se ivi mai repede decât ar fi sperat. Când se îndreptă spre Lang pentru a-şi recupera sandaua dreaptă, acesta se aplecă politicos pentru a o ridica. Nicole profită de poziția sa aplecată pentru a-l împinge cu amândouă mâinile, cu toată puterea.

Rezultatul fu dintre cele mai satisfăcătoare. Când reveni la suprafața apei, Long arboră aceeaşi expresie furioasă ca Nicole cu cinci

minute mai înainte.

- Sper că nu-ți imaginezi că-ți voi cere iertare? exclamă acesta din urmă pe un ton identic cu al său.

Râdea, încântată de festa sa, dar totuşi nu avu curaj să rămână pentru a-i înfrunta mânia. Doar privirea sa, în timp ce ieşea din apă, fu de-ajuns pentru a-i tăia respirația şi o luă la fugă fără să aştepte pedeapsa pe care i-o promitea. Nu-şi încetini cursa înainte de a ajunge la gardul care împrejmuia grădina tatălui său. O privire aruncată peste umăr îi arătă că nu era urmărită. Pătrunse aşadar în pas mai calm în interiorul casei.

- Ce naiba ți s-a întâmplat? exclamă Bryce, mirat s-o vadă apărând udă şi gâfâind.

Fără să vrea, Nicole se întoarse spre uşă, încă aşteptând, împotriva oricărei probabilități, să-l vadă pe Lang apărând. Râse, uşor jenată.

-Oh, nu te nelinişti! Incercând să-mi recuperez una dintre sandale din piscină, am căzut acolo. Am alergat până aici, pentru că ştiam că mă aşteptai.

Bryce nu păru deloc convins de această explicație.

-Pentru început, ai putea să-mi spui ce căuta sandaua ta în piscină?

-A căzut acolo, făcu Nicole cu aerul cel mai dezinvolt.

-Presupun că ți-a căzut din mână?

-Nu, din picior, mărturisi tânăra fată cu un zâmbet ciudat.

Tatăl luă un aer bănuitor.

-Nu înțeleg nimic. Oare catadicseşti să mă lămureşti?

- Totuşi este foarte simplu, afirmă Nicole şi-i rezumă astfel toată povestea, încât tatăl său nu află nimic despre cele două căderi în apă ale lui Lang.

Se feri să-i vorbească despre sărutul care urmase primei şi era sigură că Bryce ar fi fost contrariat aflând împrejurările celei de-a doua.

- într-adevăr, declară în concluzie, cel mai stânjenitor moment a fost cel în care Jessie m-a surprins în capot, ca şi când aş fi petrecut noaptea acolo.

- Nu se va emoţiona pentru atât de puţin, replică Bryce cu un hohot de râs.

Nicole făcu ochii mari.

- Cum? Vrei să spui că este obişnuită să vadă femei în această ţinută, împărţind micul dejun cu Lang?

- Nu, făcu bărbatul cu un oftat agasat. Voiam să spun că nu-şi va face idei, fără dovezi.

Expresia exasperată a tatălui său îi arătă că fusese foarte inspirată să nu-i mărturisească purtarea sa faţă de Lang şi mai ales ultimul incident. Uşurată că scăpase ieftin, îl părăsi puţin după aceea pentru a merge să se schimbe.

Capitolul 6

Restul weekendului trecu foarte repede şi, curând, clipa întoarcerii sosi. Bryce îşi conduse fiica la Nullegai, unde începea pentru ea o nouă săptămână.

Gervais veni cu întârziere luni după-amiază pentru lecție. Se apropie de Nicole fără să se grăbească, ca şi când avea tot timpul şi ca şi când aceasta nu avea nimic altceva de făcut decât să-l aştepte. Ii trebuiră ore să se schimbe şi, când în sfârşit ieşi din cabină, îşi mai permise să se oprească pentru a discuta cu un coleg.

- Chiar eşti sigur că de data aceasta eşti gata? nu putu să se stăpânească Nicole să-l ironizeze când fu în sfârşit în fața ei.

Din cauza lui, toate cursurile vor fi decalate.

- Cred că da, răspunse băiatul foarte calm. Cu ce începem?

- Arată-mi mai întâi ce ştii să faci, declară Nicole, zâmbind de atâta tupeu.

Băiatul ridică din umeri cu un aer dezinvolt şi indică din mână extremitatea mai puțin adâncă a piscinei.

- Acolo?

- Unde vei vrea.

- Cunosc toate stilurile de înot, afirmă Gervais cu siguranță. Mama m-a dus anul trecut să iau lecții la Franklyn.

Chiar dacă luase multe lecții, Nicolei îi venea greu să creadă că ştia cu adevărat toate stilurile. Dar într-adevăr, rezultatele variau după calitățile şi bunăvoința elevilor. îşi păstră totuşi îndoielile însoțindu-l pe Gervais de cealaltă parte a piscinei. Va fi curând edificată asupra însuşirilor sale.

Si fu edificată! Gervais ştia într-adevăr să facă toate mişcările, dar

când era vorba să execute în apă, era o cu totul altă treabă. După un timp, tânăra fată se întrebă dacă nu se arăta intenționat mai stângaci decât era.

Nu văzuse niciodată un copil mai puțin talentat. Părea totuşi destul de inteligent pentru a-i înțelege sfaturile, în acest caz de ce făcea exact contrariu?

Când îi spunea să expire sub apă, scotea fața congestionată şi se plângea tuşind că avea nevoie să respire. Corpul îi părea de plumb şi nu reuşea să plutească în ciuda încurajărilor Nicolei.

La sfârşitul cursului, tânăra fată constată că tocmai avusese cea mai nefericită şi mai penibilă experiență de predare. îl chemă pe băiat, care plecase spre vestiar.

-Gervais, chiar doreşti să înveți să înoți? îl întrebă studiindu-i foarte atent reacția.

-Mama spune că este foarte important să ştiu să înot.

- Este adevărat, bineînțeles, acceptă Nicole, dar nu asta te-am întrebat. Tu, doreşti cu adevărat să înveți să înoți?

Băiatul păstră o expresie indescifrabilă şi, ca în sâmbăta precedentă, susținu privirea Nicolei fără să cedeze.

-Dacă nu ştiu să înot, nu mă voi putea înscrie în Clubul de natație, nu-i aşa?

-Doreşti să te înscrii acolo?

-Mama spune...

Nicole îl întrerupse, țâfnoasă. Oare începea orice frază cu aceste două cuvinte?

-Dar tu ce spui? exclamă ea.

Băiatul ridică sprâncenele ca şi când tocmai i se pusese o întrebare

absurdă.

- Lang Jamieson este preşedintele clubului, nu-i aşa?

- Si ce-i cu asta? făcu tânăra fată, tresărind fără să vrea.

- Este un înotător foarte bun.

- Totuşi, nu văd legătura între acest fapt şi dorința ta de a deveni membru al clubului.

Oare unde voia să ajungă copilul?

- Se interesează de mine, declară acesta.

Desigur, pentru că avea intenția s-o ia de soție pe Eunice Blanchard! Nicole era gata să facă această remarcă, dar se stăpâni exact la timp. Se mulțumi să-l întrebe cu prudență:

- Oare el ți-a sugerat să faci parte din club?

- Nu, mama.

La capătul răbdării, Nicole îşi trecu mâna prin păr şi încheie:

- Bun, dacă mama ta este de acord, revino să mă vezi mâine după-amiază. In cazul în care vei vrea să participi realmente la competiții, avem de lucru.

- Aşa mă gândeam şi eu, afirmă Gervais mereu pe acelaşi ton indiferent şi detaşat.

A doua zi, timpul se schimbă complet. Fu atâta ploaie şi vânt, încât Rod Barker hotărî să închidă piscina după-amiază. In timpul dimineții, Nicole studiase documente şi scăpase de o muncă administrativă obligatorie, care nu-i plăcea foarte mult. Fu încântată să aibă un răgaz neaşteptat de o jumătate de zi.

După ce-i spuse la revedere lui Rod, porni cu capul plecat sub ploaia torențială. După câțiva paşi, privind la stânga şi la dreapta pentru a traversa, observă un vehicul familiar. Desigur, era vorba de maşina lui

Lang! Era normal să fie parcată în fața casei Eunicei Blanchard. Oare nu trebuia să se căsătorească în viitor cu această femeie?

Această idee îi produse Nicolei o ciudată indispoziție. In același timp, o durere surdă îi rodea pieptul. De ce oare reacționa astfel? Lang nu era nimic pentru ea şi nu va fi niciodată, era de neconceput! Aceste raționamente frumoase n-o calmară deloc. Stia că ar fi trebuit să-şi continue drumul, dar o forță tainică o obligă să rămână pe loc, adăpostită puțin de ploaie sub copacii care mărgineau strada. O mişcare uşoară lângă uşa de la intrare a Eunicei Blanchard nu întârzie să-i răsplătească aşteptarea. Se deplasă uşor, pentru a vedea mai bine. Era Lang. Evident, tocmai sosise, socoti tânăra fată, deoarece de-abia ajunsese la casă şi bătea.

Câteva clipe mai târziu, o femeie deschise larg uşa. Era fină, suplă, cu un păr foarte negru, superb. Purta o elegantă tunică din mătase albă, peste pantaloni de culoare roşu aprins. Nicole se afla prea departe pentru a-i distinge trăsăturile feței, dar după modul în care îşi întâmpină vizitatorul, o identifică uşor. Intr-o amplă mişcare a mânecilor largi, două brațe se întinseră spre Lang, i se înnodară în jurul gâtului şi buzele de culoare roşu-aprins se uniră cu ale sale într-un sărut lung şi pasionat.

Nicole se întoarse prompt şi o şterse la fugă. Durerea din piept devenise chinuitoare şi-şi reproşă cu amărăciune că spionase acea scenă de dragoste. Era pe deplin pedepsită. Oare la ce se aşteptase? îşi imaginase că Eunice Blanchard şi Lang mergeau ținându-se de mână?

Nu reuşea să-şi alunge din minte imaginile pe care le surprinsese. Când Eric se întoarse după ore, mai târziu după-amiază, încă o obsedau. în speranța de a se amuza, îi acceptă invitația la cină. Le refuzase deja

pe cele două precedente, dar acum era necesară o companie pentru a-şi reveni. Conta pe o masă bună, puțin vin şi o conversație prietenească pentru a uita.

Se duseră în cel mai bun dintre cele două restaurante italieneşti din Nullegai. Comandară o mâncare delicioasă numită saltimbocca. Era vorba despre felii de vită şi de jambon afumat foarte fin, garnisite cu o frunză rulată de salvie, fură servite cu orez, şofran şi spanac. O excelentă sticlă de vin roşu de Chianti însoți cina. Confortul locului şi gustul delicios al mâncărurilor îi produseră Nicolei o anumită destindere fizică. Totuşi, mintea nu-şi găsea odihna. îi reveneau fără încetare acele imagini şi, în efortul de a scăpa de ele, tânăra fată îşi manifestă de mai multe ori enervarea față de Eric. Când pentru a treia oară, rosti cuvintele puțin mai tare, se scuză:

-îți cer iertare, Eric, nu sunt o interlocutoare prea plăcută în seara aceasta.

îi adresă un zâmbet dezolat, căruia tânărul bărbat îi răspunse printr-o privire călduroasă şi plină de înțelegere.

-Nu mă plâng.

-Ar trebui. Mă port foarte urât.

- Presupun că eşti contrariată pentru că elevii tăi nu s-au putut antrena în această după-amiază. Ştiind că prima competiție are loc mâine, te înțeleg foarte bine.

-Nu este dramatic, îl asigură Nicole. Se descurcă totuşi foarte bine.

-Ai reperat deja viitorii campioni? o întrebă cu interes.

-Nu mă voi hazarda până acolo, replică tânăra fată pe acelaşi ton. Totuşi, am câteva eleve care ar putea reuşi, dacă perseverează.

- Dar tu, de ce nu participi la competiție? o întrebă Eric.

Capacitățile ți-ar permite.

-Nu, nu cred, obiectă Nicole. De altfel, mă interesează mai mult să predau decât să practic natația. Oh, desigur, îmi place să înot, dar trebuie să mărturisesc că atunci când munceam pentru a deveni profesor, toate acele lungimi de bazin pe care trebuia să le parcurg mă plictiseau până la urmă!

-într-un fel, cu atât mai bine. Ți-ai păstrat cel puțin tot farmecul siluetei feminine. N-ai umerii impresionant de lați ai anumitor sportive.

-Am vorbit destul despre mine! exclamă Nicole, evitând privirea sincer admirativă a interlocutorului. Ce ți-a insuflat dorința de a antrena copiii la natație în timpul liber?

-Sunt puțin ca şi tine, declară Eric. Ador sportul, dar nu sunt făcut pentru competiții. Cum spunea profesorul meu: "Ai stil, dar n-ai viteză!"

Bărbatul râse uşor şi continuă:

- După studiile pentru a deveni învățător, am considerat normal să-mi urmez elevii în afara clasei, în activități ca natația.

îmi place să lucrez cu copiii. Sunt în stare de minuni.

-Nu-i aşa? exclamă Nicole cu entuziasm.

Si brusc, o cută îi brăzdă fruntea. Tocmai îşi amintise de un copil care nu merita acel compliment.

-Ce ai? o întrebă Eric văzându-i aerul întunecat. Am spus o prostie?

- Nu, în nici un caz, îl asigură Nicole cu un zâmbet silit. Mă gândeam la Gervais.

-Si ce-i cu asta?

-Oh, nimic important! Pur şi simplu a venit pentru prima lecție

ieri după-amiază şi mi-am pierdut speranța de a-l face să realizeze cel mai mic progres. N-am văzut niciodată un copil de această vârstă eşuând pe toată linia. Nu înțelege absolut nimic.

- în locul tău nu m-aş îngrijora prea mult, o sfătui Eric. Gervais consideră că are dreptul la un tratament de favoare dat fiind poziția socială a familiei sale. Si când nu-l primeşte, îşi pierde toate capacitățile.

Nicole nu aderă complet la această părere. în timpul lecției, nu observase nici măcar o dată o cât de mică diminuare a atitudinii pline de siguranță a lui Gervais Blanchard.

-Nu asta este situația, spuse. Gervais beneficiază de avantajul unui curs particular. Ce tratament mai bun poate spera?

Cu buzele strânse într-o mină preocupată, Eric se gândi o clipă şi ridică din umeri.

- în acest caz, de ce nu schimbi radical condițiile de predare? Propune-i să se alăture unuia din grupurile tale. Vei vedea rezultatul.

Nicole arboră o expresie sceptică.

-Am încercat sâmbăta trecută, dar n-a încetat să-mi spună formula sa magică: "Mama spune", n-are decât aceste două cuvinte pe buze! Personal, consider că ar lucra mai bine în mijlocul unui grup. Concurența şi comparația cu camarazii săi i-ar face foarte bine.

-Sunt de părerea ta.

Eric şi Nicole trecură apoi la alte subiecte de conversație. Tânărul bărbat evocă celelalte oraşe în care predase, apoi fiecare vorbi despre familia sa şi dialogul îşi urmă neabătut drumul.

Când ieşiră din restaurant, nu mai ploua. Norii se împrăştiaseră treptat de pe cerul de culoarea cernelii, descoperind strălucirea câtorva stele. Nicole şi Eric hotărâră să se întoarcă pe jos în loc să ia un taxi.

Casa surorilor Guthrie nu se afla departe şi aerul proaspăt mirosea bine a ploaie şi a parfumuri înviorate de flori.

La uşa camerei Nicolei, Eric o luă pe tânăra fată în braţe şi o sărută cu multă tandreţe. Aceasta nu protestă. Se arătase amabil şi indulgent faţă de ea tot timpul serii şi se simţea puţin vinovată că se folosise de el pentru a încerca să-şi uite problemele. Buzele sale moi nu-i treziră totuşi nici o reacţie pasionată şi când în sfârşit se îndepărtă de Eric, nu simţea decât un calm sentiment de prietenie.

In tot timpul zilei de miercuri, Nicole fu foarte nervoasă. Nu încetă să se întrebe dacă îl va vedea pe Lang la piscină cu ocazia competiţiilor prevăzute pentru acea seară. Prezenţa sa, în calitate de preşedinte al clubului, nu era indispensabilă cu ocazia unor asemenea manifestaţii. Cum locuia destul de departe de Nullegai, n-ar fi fost surprinsă de absenţa lui. Si totuşi, Lang veni. Nu se mai întâlniseră de la acea duminică atât de agitată şi Nicole nu era foarte liniştită la ideea de a-l înfrunta pe bărbatul pe care-l împinsese în apă. Dacă acesta dorea, putea cu uşurinţă să-i facă viaţa imposibilă în munca sa. Din fericire, măcar în acea zi de miercuri n-avea să se teamă de mare lucru. Trebuind să se ocupe de înotători, beneficie de-a gata de un pretext pentru a-l evita cât mai mult pe Lang. Dacă n-ar fi fost susţinută de acest gând, n-ar fi avut curajul să asiste la competiţii. Teama se dovedi atât de mare, încât ar fi fost capabilă să se pretindă bolnavă pentru a-şi amâna confruntarea cu preşedintele clubului.

Dar, în cazul de faţă, fu atât de absorbită să-i pregătească pe copii, încât nici măcar nu observă sosirea lui Lang. Nu-şi dădu seama de prezenţa sa decât mult după aceea, când îşi desprinse în sfârşit ochii de la blocnotesul unde înscrisese numele concurenţilor. îi descoperi cu

spaimă silueta impozantă la câțiva metri de ea. Din fericire, era întors cu spatele şi discuta cu personalitățile locale. Muşcându-şi buzele de îngrijorare, Nicole aplecă imediat capul peste blocnotes şi nu mai îndrăzni să-l ridice înainte de a înscrie ultimul înotător.

Startul era pregătit şi, prin difuzor, Rod Barker invita deja primii opt concurenți să se prezinte. Nicole alergă până la semnul de treizeci de metri. Ținea să vadă cum se va comporta Rhonda. încă de la plecare, nu-i fu permisă nici o îndoială. Câştigătoarea va fi fetița cea sprintenă. Plonja cu multă siguranță şi nu pierdu timpul efectuând întoarcerea. La sosire, Nicole văzu că avea cinci metri avans față de cel mai apropiat concurent. Un zâmbet larg îi lumină fața şi aşteptă nerăbdătoare pe ceilalți, pentru a le cunoaşte timpul. Nicole notă repede performanțele tuturor participanților, iar Rod ceru copiilor să iasă din bazin.

- Cât, domnişoară Lockwood, cât? strigă Rhonda foarte agitată, alergând spre ea.

- Douăzeci şi şapte de secunde şi patru zecimi, răspunse Nicole zâmbind micii figuri încântate. A fost foarte bine. Nu-ți vor mai permite să concurezi pe această distanță, adăugă mai puțin veselă, eşti prea tare.

- Cu atât mai rău, replică imediat Rhonda. Voi participa la probe mai lungi.

Acest entuziasm încrezător readuse zâmbetul pe buzele Nicolei. Apoi îşi reluă blocnotesul pentru a-i informa şi pe ceilalți asupra timpilor lor.

De-a lungul întregii seri, probele se succedară într-o organizare perfectă. Nicole fu încântată, deoarece marea majoritate a elevilor săi reuşiseră aşa cum sperase. Si pentru ei, aceste competiții constituiau

recompensa binemeritată a eforturilor.

Nicole nu se aflase nici o clipă față în față cu Lang. Totuşi, fusese conştientă de mai multe ori de prezența sa şi, împotriva voinței sale, se speriase. Cea mai mare parte a timpului, Lang se aflase pe marginea opusă a piscinei şi Nicole fu uşurată. Dar când se termină ultima probă şi materialul fu aranjat, situația se schimbă. Mulți dintre copii plecaseră deja cu părinții lor. Apoi, ultimii participanți şi ultimii spectatori trecură de portalul piscinei şi Rod Barker se duse să încuie după ei. Incepând din acea clipă, Nicolei nu-i mai fu posibil să se prefacă în nici un fel că ignoră prezența inamicului său.

- Bună seara, Lang, făcu ea pe cel mai indiferent ton posibil, asigurându-se că Eric rămăsese lângă ea.

Tânărul bărbat se oferise să cronometreze în timpul probelor şi acum, putea să-i servească de protecție.

- Bună seara, Nicole, exclamă Long fără să se apropie de ea.

Rămase lângă bărbatul cu care discuta şi adăugă cu o voce aproape aspră:

- Am un mesaj pentru tine din partea tatălui tău, aşa că nu pleca imediat, te rog.

Ce ghinion! Ar fi fost într-adevăr mai bine să se mulțumească să-l salute cu un semn şi să-şi continue foarte repede drumul.

- Nu întârzia, domnule Nicholls, îi spuse Lang lui Eric. O voi conduce eu pe domnişoara Lockwood.

- Ba nu, aşteaptă, Eric! exclamă Nicole fulgerându-l pe Lang cu privirea.

Oare cum îndrăznea să ia asemenea inițiative?

- Sunt sigură că mesajul tatălui meu este foarte scurt. Te ascult.

- Dimpotrivă, este foarte lung, ripostă bărbatul imediat.

Cu un oftat profund de nemulțumire, Nicole se resemnă să-l concedieze pe bărbatul care rămăsese răbdător alături de ea.

- Nu vreau să te rețin, Eric. Iartă-mă, te voi vedea mai târziu.

Nu mult mai târziu, se gândi ea tunând şi fulgerând în sinea ei, pentru că întrevederea cu Lang nu va dura un minut în plus peste strictul necesar.

- De acord, aprobă Eric. Aşteptându-te, voi prepara cafeaua.

- Cu plăcere. N-am avut timp să beau una după cină.

- Pe curând! exclamă tânărul bărbat cu un ultim zâmbet.

Schiță un salut uşor adresat lui Lang şi interlocutorului său şi se îndreptă spre ieşire.

In acea clipă, Lang făcu prezentările şi Nicole descoperi că acesta se întreținea cu trezorierul clubului, Clive Waterhouse. Cum tratau probleme despre care tânăra fată nu cunoştea nimic, pierdu curând şirul conversației. Cei doi bărbați ar fi putut să aleagă un alt moment pentru a dezbate probleme atât de neplăcute. In sfârşit, se arătară dispuşi să se despartă şi Nicole îi ură cu uşurare noapte bună trezorierului.

- Eşti sigur că ai timp pentru mine? exclamă pe un ton agresiv, îndată ce rămase singură cu Lang.

- Asta mă va costa un efort supraomenesc, declară acesta ironic. Dar dacă nu vrei să afli ce m-a însărcinat tatăl tău să-ți spun....

Se întrerupse intenționat în mijlocul frazei şi făcu gestul de a se îndrepta spre parcajul unde avea garată maşina.

-Ah, nu! exclamă Nicole, postându-se curajoasă în drumul său. Nu m-ai făcut să aştept tot acest timp, pentru a pleca fără să-mi spui nimic!

- Si cine m-ar reține? Eric Nicholls? Uiți că s-a dus să prepare

cafeaua! Aşteptându-te, voi prepara cafeaua, repetă el imitându-l cu răutate pe tânărul bărbat. Cât este de amabil faţă de tine!

-Nu-ţi pot face acelaşi compliment! ripostă Nicole. N-ai de ce să-ţi baţi joc de Eric, pentru că el ştie cel puţin ce înseamnă politeţea.

-Politeţe? Oare ce trebuie să înţeleg? îl consideri politicos pentru că-ţi face cafeaua, sperând apoi să te atragă în patul lui?

Tremurând de furie, Nicole strigă:

- Ce tot spui? De altfel, asta n-are nici o importanţă, nici una! Treburile mele nu te privesc. Nu reprezinţi nimic pentru mine, Lang, absolut nimic!

Fusese încordată toată ziua şi de data aceasta, era prea mult. La acea oră nu era în stare să suporte modul în care se juca Lang cu nervii săi. Se întoarse brusc şi o luă la fugă. Lacrimile îi şiroiau pe faţă. Când trecu pe lângă maşina lui Lang, îi auzi paşii exact în spatele ei. Rămase nemişcată şi-i ţinu piept, respirând greu şi sacadat, cu pumnii strânşi.

-Lasă-mă, Lang, lasă-mă! gemu Nicole. Nu vreau să te mai văd, nu vreau să-ţi mai ascult insinuările odioase! Nu-mi da tu lecţii! Lasă-mă în pace, este tot ce-ţi cer!

-Crezi că te voi lăsa în starea asta? exclamă bărbatul cu violenţă.

Mâinile i se întinseră spre Nicole, îi prinseră capul şi cu degetele mari, începu să-i şteargă lacrimile.

-Dragul de Nicholls, îşi va imagina...

- Puţin îmi pasă ce crede Eric! Puţin îmi pasă ce vor crede ceilalţi bărbaţi! Vă urăsc pe toţi! suspină tânăra fată; şi nu mă atinge!

Incercă să se elibereze.

- Toţi sunteţi nişte mincinoşi, preocupaţi doar să căutaţi micile voastre satisfacţii ordinare.

Cum Lang tot nu-i dădea drumul, reluă mai tare:

-Ti-am spus să nu mă atingi!

Incepu să-i lovească pieptul cu pumnii.

-Nicky, pentru Dumnezeu, calmează-te!

Cu o mână îi imobiliză încheieturile şi cu cealaltă reuşi să deschidă portiera maşinii.

- Urcă! îi ordonă. Văzând că nu ascultă, îi împinse corpul care se clătina, pe scaunul din spate. Se instală apoi lângă ea, trântind portiera şi o strânse cu putere lângă el, fără să-i dea cea mai mică poibilitate de a se zbate. Când Nicole acceptă în sfârşit că nu putea să fugă, consimți să se lase pe pieptul lui lat şi, epuizată, plânse îndelung.

Când valul de lacrimi secă, Lang coborî spre ea o privire scrutătoare şi întrebă:

-Te simți mai bine, acum?

Nicole se smiorcăi şi dădu din cap încercând să se smulgă din acea apropiere tulburătoare.

- Iartă-mă, spuse cu o voce tremurătoare, fără să reușească să-l privească în ochi. M-am comportat într-un mod realmente ridicol.

- Nu, se simte doar că un bărbat ți-a făcut foarte mult rău. Suferi încă din cauza lui?

"Nu atât de mult cât din cauza ta! îi răspunse în sinea sa. Dar cu voce tare, declară:

-Da, încă sufăr.

Lang oftă şi-i netezi cu un gest blând părul ciufulit. Degetele atinseră uşor fața umflată de plâns.

-Nu merită să te gândeşti atât de mult la el, murmură.

-Nu, acceptă Nicole cu o voce vibrantă.

Atingerea degetelor sale o făcu să se înfioare. în cele din urmă, se hotărî să-l privească, ochii albaştri căutându-i cu teamă pe ai lui.

-Lang, eu...

La vederea expresiei sale, Nicole nu-şi termină fraza. îşi muşcă buzele cu nervozitate.

-Oh, Lang! exclamă în sfârşit, aflându-se brusc fără apărare în timp ce acesta o atrăgea din nou lângă el.

O sărută mai întâi tandru, ca pentru a o consola, a-i da curaj. Dar cum Nicole răspunse cu abandonare totală irezistibilei presiuni a gurii sale, deveni mai înflăcărat. Mâinile îi coborâră până la talia Nicolei, aducând-o lângă trupul său şi tânăra fată se simți topindu-se lângă el. Spera din toată ființa sa la o îmbrățişare mai fermă. Descoperi că nimeni nu mai contase pentru ea, în afară de acest bărbat, din ziua în care-l cunoscuse. Si inima lui Lang, ale cărei bătăi puternice şi dezordonate le percepea, îi arăta că nici ea nu-i era indiferentă.

Când buzele bărbatului se desprinseră de ale sale, Nicole lăsă să-i scape un geamăt de dezamăgire. în clipa următoare, ele ajunseră lângă urechea sa, trasând un drum de senzualitate până la baza gâtului. Paralizată de dorință, Nicole îi permise lui Lang să-i descheie unul din nasturii bluzei şi s-o acopere cu mângâieri.

- Ce frumoasă eşti! îi şopti continuând s-o amețească sărutând-o.

Nicole tresări violent sub forța emoțiilor pe care Lang se părea că le putea trezi atât de uşor în ea.

Nu înțelegea cum putuse, în ciuda hotărârilor sale, să se îndrăgostească de el, după crunta lovitură pe care i-o dăduse Julian. Dar Lang era altfel, o iubea. Totuşi, în mintea Nicolei dragostea era legată indisolubil de căsătorie şi, în câteva secunde, confruntarea dintre aceşti

doi termeni o aduse în fața unei realități greu de suportat. Lang se va căsători cu Eunice Blanchard! Oare nu fusese personal martoră în ajun la o scenă care o dovedea din plin? Acest gând avu asupra tinerei fete efectul unui duş rece. Se îndreptă brusc, moartă de ruşine. Cum putuse uita cu atâta uşurință că Lang se angajase față de altă femeie? Cum îl putuse lăsa să-şi ia asemenea libertate față de ea?

Indată ce percepu o creştere a rezistenței, bărbatul înălță capul.

- Ce s-a întâmplat, Nicky? se miră.

- Nimic.

Tânăra fată se eliberă uşor dar ferm şi-şi încheie cu degete neîndemânatice bluza.

- Am fost atât de proastă încât să uit pentru un scurt moment propriile observații, adăugă cu o voce nesigură.

Lang nu schiță nici un gest pentru a o reține, dar privirea îi deveni extrem de atentă.

- Care sunt aceste observații?

- Si tu ai uitat? îl ironiză.

- Ce anume?

-Că eşti la fel ca toți ceilalți bărbați, replică Nicole. Toți sunteți nişte mincinoşi fără conştiință!

Lang scutură energic din cap.

-Despre ce naiba vorbeşti?

Nicole se eliberă cu hotărâre din brațele sale, găsind forță în umilință şi mânie.

-Ți-am spus deja, Lang... Nu mă atinge!

-Este puțin cam târziu pentru a-mi da acest ordin, spuse bărbatul pe un ton insuportabil de ironic.

Obrajii Nicolei se îmbujorară şi îşi pierdu sângele-rece. Dar când ridică ochii, îşi reveni.

-Apropo de ce spuneam...

Nicole ridică din umeri şi-i aruncă o privire plină de dispreț.

- Dacă te amuză să ne jucăm de-a neştiutorii, nu văd nici un inconvenient. Dar nu conta pe mine pentru a menaja capriciile vanității tale masculine. Nu, nu mă vei avea!

Vocea îi răsună cu deplină convingere, apoi deschise portiera şi ieşi rapid din maşină. Aplecându-se spre Lang, adăugă:

-Aşa că du-te şi fă-ți numărul de magie la o altă femeie!

Fără să-i lase timp să răspundă, trânti portiera şi se îndepărtă cu capul sus. Perfect stăpână pe sine în aparență, se simțea totuşi complet răvăşită şi descurajată.

Cum se putuse abandona cu atâta pasiune mângâierilor acestui bărbat? Era de neînțeles. Dacă îi rămăsese puțină demnitate, era pentru că Lang nu cunoştea profunzimea sentimentelor sale. S-ar fi îndoit de ceea ce simțea pentru el şi umilința i-ar fi fost nemărginită.

Capitolul 1

Doar a doua zi dimineață, când se întoarse la muncă, Nicole își dădu seama că nu primise mesajul pe care tatăl său i-l încredințase lui Lang. Incercă să-l sune în timpul pauzei de prânz. Cum nu-i răspunse, își aminti că de cele mai multe ori mânca la Lang. Se hotărî să-l sune din nou seara şi să insiste până când îl va găsi acasă. Nu îndrăznea să-l caute la Long, fiindu-i prea teamă că trebuie să-i vorbească acestuia din urmă, dacă din nefericire răspundea la telefon.

Din fericire, tatăl Nicolei se întoarse acasă puțin timp după cină. Fu oarecum mirat auzindu-şi fiica şi aceasta se grăbi să-i explice de ce-l sunase.

-Lang avea un mesaj din partea ta aseară, dar...

Nu ştia cum să formuleze sfârşitul frazei.

-... n-a avut timp să mi-l spună.

Bryce izbucni în râs.

-Nu era un motiv să-ți ieşi astfel din fire. Trebuia să te anunțe doar că voi trece să te iau sâmbăta viitoare şi să te aduc aici pentru weekend.

-Atâta tot?

-De ce?

Era sigură că în acea clipă tatăl său se încruntase.

-Te aşteptai la altceva?

Tânăra fată strângea convulsiv pumnii. Dacă nu s-ar fi stăpânit, ar fi urlat. Scena de neuitat din noaptea trecută ar fi putut fi evitată! Lang o lăsase să înțeleagă că avea să-i transmită informații importante. Mizase pe credulitatea ei şi-şi bătuse joc de ea! Un val de furie o cuprinse. Cu prețul unui imens efort, reuşi în sfârşit să răspundă întrebării tatălui său, aproape normal:

-Nu, nu, nu mă aşteptam la nimic special. Credeam doar că eşti la curent cu serbările din Franklyn. Clubul de natație din Nullegai participă la ele şi intenționam să te invit să vii cu noi.

Uitase complet de aceste serbări şi îşi aminti exact la timp pentru a salva situația.

Bryce îi explică foarte blând:

-Nu, draga mea, nu conta pe mine, cel puțin dacă nu te înscrii tu însăți la competiții. Stii că nu-mi plac genul acesta de manifestări. Sunt activități care ți se potrivesc mai bine decât mie. Dacă înțeleg bine, nu te voi vedea sâmbătă?

-Nu şi-mi pare rău. Dacă nu vii, nu ne vom vedea.

Un gând îi trecu brusc prin minte.

-Stii dacă... Lang va merge la Franklyn?

- Nu cred, răspunse calm Bryce şi fiica sa oftă uşurată. Aşteaptă nişte vizitatori care trebuie să-i cumpere animale. Va fi foarte ocupat.

- Perfect, făcu Nicole, dând din cap mulțumită. Si duminică vei fi liber?

- Evident.

- în acest caz, nu vreau să faci un drum atât de lung pentru o singură zi. Aş putea încerca să găsesc pe cineva care pleacă spre Yallambee. Sau, dacă ne-am întâlni la Nullegai şi am rămâne aici amândoi? îi propuse cu entuziasm.

Se ruga ca tatăl său să rețină a doua idee. Cu cât mergea mai puțin la Yallambee, cu atât avea mai puține şanse să-l întâlnească pe Lang, îşi făcu socoteala.

- Si ce să facem la Nullegai? întrebă Bryce pe un ton plin de umor.

Nicole se prefăcu că-l dojeneşte.

- Ironia n-are rost. în acest oraş, există curiozităţi demne de interes. Tocmai m-am informat. Ascultă-mă bine!

Râse uşor.

- Se pare că pe drumul care duce la munte, există nişte peşteri foarte pitoreşti şi parcul naţional, desigur, unde se pot face plimbări pe jos sau călare, la alegere. Ida mi-a recomandat un lac numai la câţiva kilometri, care este paradisul pescarilor... şi ţie îţi place să pescuieşti, nu-i aşa? Oare trebuie să continuu să-ţi laud frumuseţile regiunii?

- Nu, este suficient, o asigură Bryce. Ce alegi din toate acestea?

- Pentru că tu te deranjezi, onoarea îţi aparţine! îi oferi cu generozitate, apoi adăugă cu un aer viclean: Eu mă voi ocupa de picnic şi de momeli.

Bryce râse din toată inima.

- într-adevăr, cunoşti bine gusturile tatălui tău, fetiţo, dar poate ar fi mai bine să vedem cum va fi vremea să luăm o hotărâre. Nu poţi fi sigur de nimic în sezonul acesta.

- S-ar putea oare să plouă, ca marţea trecută? Sper că nu.

A fost o zi atât de posomorâtă.

Cum ajunseră la un acord, închiseră şi Nicole se întoarse cu paşi lenţi în cameră. In minte, trecu în revistă diferitele etape ale conversaţiei. Niciodată în cariera sa nu i se întâmplase să uite o manifestare ca serbările din Franklyn. Totuşi, se felicită pentru atenţia şi interesul acordate muncii sale. Nu se punea problema să-i permită unui bărbat s-o facă să-şi piardă capul. Si-l va alunga din gânduri şi din inimă. Va reuşi! Oare nu reuşise să-l alunge şi pe Julian?

Spre marea sa mulţumire, înotătorii din Nullegai se distinseră în timpul festivităţilor din Franklyn. Nu cuceriseră nici unul din primele

locuri în timpul probelor organizate, dar reuşiseră cel puţin să se claseze mereu printre cei mai buni şi se arătaseră în progres faţă de anii precedenţi. Pentru că acum dispuneau de o piscină şi de un profesor, le erau permise toate speranţele pentru viitor. In câteva luni, se gândi Nicole, dacă-şi continuau eforturile, vor deveni concurenţi periculoşi pentru celelalte cluburi.

Săptămânile trecură şi termometrele arătau temperaturi ridicate. Cu ocazia weekendurilor la Yallambee, Nicole vedea câmpurile imense de grâu colorându-se în auriu sub razele strălucitoare ale soarelui. Curând, secerătoare enorme vor intra în acţiune.

In timpul vizitelor, tânăra fată se ţinea cu prudenţă la distanţă de casa lui Lang. Reduse astfel contactele cu el la minimum necesar. De obicei îl vedea în fiecare zi de miercuri, cu ocazia probelor de nataţie săptămânale. Intâlnirile erau scurte şi Nicole reuşea întotdeauna să se comporte de o manieră detaşată şi rece, ascunzându-şi sentimentele. Cele ale lui Lang nu erau deloc mai uşor de ghicit. Era mereu politicos, dar dădea dovadă de o anumită răceală. Nicole trase concluzia că nu-l preocupa starea relaţiilor lor. Cu siguranţă, nu simţea nici cea mai mică dorinţă de a căuta să le îmbunătăţească. Nicole nu mai îndrăzni să-l provoace şi probabil Lang se mulţumea cu acest rezultat. Nimic altceva nu-l interesa.

într-adevăr, această situaţie îi convenea şi tinerei fete. Date fiind discuţiile foarte limitate, agresivitatea sa faţă de Lang practic scăzuse. Din păcate, emoţia tandră care o înlocui o stânjeni şi mai mult şi aceasta refuza să dispară. îl iubea pe Lang. Si această dragoste, se gândi cu inima grea de tristeţe, nu o voia. O respingea, cum ar fi făcut Lang dacă ar fi avut cunoştinţă de ea. Totuşi, deocamdată, intensitatea ei devenea

aproape insuportabilă. Crezuse că până la urmă se va diminua, apoi va dipărea complet. Dar supraviețui, găsindu-şi forța într-o sursă misterioasă, după toate aparențele neavând de suferit în urma relațiilor reduse dintre Nicole şi Lang. în fiecare marți, tânăra fată se străduia să se convingă că nu mai simțea nimic şi că împărtăşea indiferența lui Lang. Apoi sosea seara de miercuri şi adevărul ieşea din nou la lumină în mod cert. încercase să se legene cu iluzii şi evidența dragostei sale o tulbura în fiecare săptămână poate mai mult decât în săptămâna precedentă.

în speranța de a-şi învinge suferința pe care i-o provocau sentimentele sale, Nicole se consacră trup şi suflet muncii. Deseori, rămânea la piscină peste program. în timp ce elevii săi trăgeau un folos considerabil din aceste ore suplimentare, tânăra fată dimpotrivă, slăbea văzând cu ochii. într-o zi, Rod consideră de datoria sa să-i vorbească. O sfătui să-şi tempereze ritmul de muncă.

Nicole îi dădu dreptate într-o oarecare măsură, dar nu-l ascultă. Considerând satisfacțiile pe care i le oferea meseria superioare pierderii a câteva kilograme, nu-şi schimbă prea mult programul. Pe tabloul succeselor sale profesionale nu era ecât o umbră: Gervais Blanchard. In zadar îi dădea exemplu şi-i oferea cu generozitate şi o nesfârşită răbdare explicații, de-abia progresa. In concluzie, tânăra fată credea că percepe licăriri de înțelegere şi începea să spere că era în sfârşit pe drumul cel bun. A doua zi, când băiatul revenea, trebuia să ia totul de la început. Niciodată nu cunoscuse un elev atât de dezamăgitor.

Intr-o după-amiază, Nicole avu surpriza să-l vadă pe Gervais sosind însoțit de masa sa. Auzise vorbindu-se mult despre Eunice Blanchard, dar era prima dată când o întâlnea. In timp ce copilul se îndrepta spre

vestiar, tânăra femeie se apropie de ea. Imbrăcată cu o rochie din mătase roz foarte elegantă şi cu o pălărie albă cu boruri largi, era exact ca renumele său. Totul la ea arăta bogăție, rafinament şi aroganță. Nicole o găsi puțin ridicolă, ca şi lipsa sa de simplitate, şi se agăță de această idee pentru a-şi face curaj.

Mai înaltă decât ea, mama lui Gervais o măsură de sus, înainte de a exclama, încruntată:

- Să nu-mi spui că dumneata eşti profesoara fiului meu!

Această intrare în subiect o descumpăni pe Nicole. Strângând din dinți, reuşi să răspundă politicos:

- Sunt Nicole Lockwood. Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă Blanchard?

-Ah, mă cunoşti!

Această idee păru să-i facă o nemăsurată plăcere. Cu o cută mică pe buze, Nicole se grăbi să-i înfrângă puțin orgoliul.

- Văzându-vă intrând cu Gervais, am bănuit că dumneavoastră sunteți.

Ochii negri o examinară, aproape o disecară, cu un fel de violență.

- Pari studentă. Am crezut că ai diplomă.

-Am, replică prompt tânăra fată.

îi iertă totuşi interlocutoarei sale dispreţul. Cu părul strâns în două codițe deasupra urechilor, pentru a n-o deranja, nu arăta deloc a femeie adultă.

- Toate diplomele şi certificatele mele se află în birou. Doriți să le vedeți?

Eunice Blanchard respinse propunerea cu un gest disprețuitor din umeri.

- Asta nu schimbă nimic. Dacă eşti incapabilă să transmiţi cunoştinţele pe care le-ai primit, la ce-ţi servesc diplomele?

-Este o afirmaţie, sau o simplă supoziţie, doamnă Blanchard?

- Oh nu, domnişoară Lockwood, nu este vorba de o simplă supoziţie. Sunt convinsă de ce afirm! exclamă tânăra femeie cu un insolent dispreţ. Cum ar putea fi altfel? Fiul meu mi-a spus că nu l-ai învăţat nimic.

Obrajii Nicolei se aprinseră în faţa unei asemenea acuzaţii. Si totuşi, era obligată să admită că nu obţinuse nici un rezultat cu Gervais.

- Da, există un adevăr în ceea ce spuneţi, admise. După părerea mea, ar trebui să se alăture unui grup. Cursurile i-ar fi de mai mult folos în aceste condiţii. Când mai mulţi copii sunt împreună, ei...

- încerci să arunci responsabilitatea eşecului dumitale asupra deciziei de a-i plăti fiului meu ore particulare?

Cu mâna pe piept, Eunice Blanchard luase o poză teatrală pentru a-şi exprima indignarea.

-în nici un caz! protestă Nicole.

Exprim doar părerea conform căreia...

-Voi fi sinceră, domnişoară Lockwood, părerile dumitale nu mă interesează câtuşi de puţin, o întrerupse din nou tânăra femeie cu un dispreţ nemărginit. Un singur lucru mă preocupă. Eşti sau nu capabilă să-l înveţi pe fiul meu să înoate? Dacă sarcina te depăşeşte, fii cinstită şi mărturiseşte-o. Astfel, nu-mi voi mai pierde banii şi Gervais timpul. Aş putea să caut un profesor mai competent.

-Este dreptul dumneavoastră, acceptă Nicole cu asprime. Dar dacă binevoiţi să-mi permiteţi să-mi termin fraza, mi-ar plăcea să vă spun că n-am avut niciodată un elev ca el. In majoritatea cazurilor, cei care

întâmpină greutăți atât de mari fac progrese enorme antrenându-se cu alți copii.

-In majoritatea cazurilor, domnişoară Lockwood?

Eunice Blanchard ridică sprâncenele fine, desenate cu creionul.

- Da, susținu Nicole. Din nefericire, anumiți elevi rămân complet nereceptivi la ce li se predă, mai ales dacă nu sunt motivați.

Buzele foarte roşii schițară o strâmbătură sarcastică.

-Ei bine, eşti foarte abilă. Tocmai ai găsit o explicație foarte practică pentru a-ți ascunde incapacitatea profesională. Ce credeai? Fiul meu vrea să învețe să înoate. Vrea ca domnul Jamieson să fie mândru de el!

Nicole primi această declarație ca pe o lovitură de pumnal în inimă. Oare avea nevoie să audă această confirmare a interesului pe care i-l purta Lang Eunicei Blanchard?

-Trebuie neapărat ca Gervais să ştie să înoate pentru ca Lang să fie mândru de el? se strădui să întrebe.

- Ceea ce-i trebuie domnului Jamieson nu te priveşte, făcu Eunice Blanchard pe un ton şuierător. Tocmai vorbeam despre fiul meu.

Eşti sau nu în stare să-l înveți să înoate, sau trebuie să mă adresez altcuiva?

Fiindu-i puse la îndoială capacitățile profesionale, Nicole nu putea rămâne fără să reacționeze.

- Dacă, după cum pretindeți, Gervais doreşte într-adevăr să înoate, da, sunt în stare să-l învăț să înoate, răspunse cu o voce glacială. Dar impun condițiile mele. Pretind ca fiul dumneavoastră să se alăture unui grup.

Eunice Blanchard înclină capul.

- Foarte bine, domnişoară Lockwood, de acord cu condiţiile dumitale. In interesul dumitale, sper că vor da rezultate bune. Altfel, îţi promit că nu vei face carieră la Nullegai. Am mare influenţă în acest oraş, să nu uiţi!

-Imi voi aminti de asta, afirmă scurt Nicole.

Işi privi cu dezgust interlocutoarea. Aceasta o părăsi brusc şi tânăra fată o văzu adresându-i lui Rod Barker un zâmbet condescendent, când trecu pe lângă el.

Spre marea uşurare a Nicolei, după o săptămână de antrenament în grup, Gervais făcu progrese, desigur slabe, dar incontestabile. In clipa în care îşi recăpătă încrederea, totul luă din nou o întorsătură proastă, pentru un motiv inexplicabil. Chiar mai rău, Gervais exercita o proastă influenţă asupra colegilor. Făcea pe bufonul, se amuza să-i stropească şi termina prin a crea o mare dezordine. Nicole credea că va înnebuni şi ceilalţi copii nu întârziară să se plângă că prezenţa lui Gervais le perturbă orele.

-Nu ştiu ce să fac! declară Nicole întorcându-se cu Eric la surorile Guthrie, la sfârşitul unei şedinţe extrem de greu de suportat.

Părea să progreseze şi brusc, nimic!

Pocni din degete.

-Din nou, nu mai este bun de nimic. N-am avut niciodată de-a face cu un copil ca el!

Eric îi sugeră o soluţie radicală.

-în locul tău, aş renunţa să mă ocup de el. Nimeni nu aşteaptă de la tine o reuşită spectaculoasă.

- Ba da, mama sa, afirmă Nicole cu un aer posomorât. M-a ameninţat că-mi ruinează cariera dacă fiul său nu progresează.

- Este odioasă! exclamă Eric. Nu m-ar mira, o recunosc în asta!

Făcură câțiva paşi în tăcere şi tânărul bărbat reluă pe un ton încurajator:

- Va mai trebui să şi reuşească, şi nimic nu este mai puțin sigur. Evident, comitetul va avea un cuvânt de spus. Doamna Blanchard nu dispune de o armă perfectă împotriva ta.

- Nu mai ştiu nimic.

Nicole ridică din umeri într-un gest de disperare.

- Dacă membrii comitetului îi sunt prieteni, cu siguranță va obține de la ei ce va vrea.

Fiecare reflectă pentru el la această perspectivă îngrijorătoare.

- Ai vrea să fac eu o încercare cu Gervais? se oferi cu amabilitate Eric.

Tânăra fată scutură din cap şi-i adresă un zâmbet trist.

- Nu, mulțumesc. N-aş vrea să te ocupi de Gervais în detrimentul copiilor care lucrează cu tine.

într-adevăr, clubul îl însărcinase pe tânăr să antreneze înotători deja experimentați, care nu mai aveau nevoie de sfaturile teoretice ale Nicolei.

-Atunci, ce intenționezi să faci? o întrebă Eric.

- Voi încerca să am o discuție serioasă cu Gervais. De fiecare dată când îi vorbesc despre natație, se închide ca o scoică. Va trebui să găsesc un mijloc de a-i înfrânge rezistența.

Râse uşor, fără convingere.

- Până atunci, voi continua să mă rog pentru a evita catastrofa. N-am de ales.

- Nu, n-ai de ales, confirmă cu gravitate Eric, apoi chipul i se

lumină, deoarece crezu că întrezăreşte o soluție. Poate ai putea să-i ceri lui Lang Jamieson să încerce să discute cu Gervais? Am auzit zvonuri după care curând o va lua în căsătorie pe teribila doamnă Blanchard. Poate este un demers de încercat, ce crezi despre asta?

-Nu! strigă Nicole, îngrozită.

Să-i ceară lui Lang să intervină în treburile sale! Nu se punea problema! Continuă pe un ton mai ponderat:

-îți dai seama? Profesorul ducându-se să se plângă preşedintelui, pentru că unul dintre elevi nu progresează! Cum aş părea?

-N-ar face o impresie foarte bună, recunoscu Eric.

Trecură două săptămâni şi Nicole tot nu rezolvase problema. Două săptămâni în timpul cărora tânăra fată trebui să suporte reproşurile Eunicei Blanchard. Aceasta hotărâse să vină ea însăşi să constate progresele, sau mai curând lipsa progreselor fiului său. Comitetul Clubului de natație se reunea săptămâna viitoare, vineri. Eunice Blanchard o avertizase pe Nicole că va asista la această reuniune.

-Poți conta pe prezența mea, îi spuse pe un ton plin de venin.

în consecință, Nicole aştepta acea zi cu mare teamă. Nu era îngrijorată numai din cauza Eunicei Blanchard. Imposibilitatea de a obține un rezultat cu Gervais îi producea şi o supărare personală. Să-şi vadă elevii devenind înotători buni îi dăduse întotdeauna o imensă satisfacție şi până acum, nici unul nu-i dăduse acest îngrozitor sentiment de eşec.

Işi privi grupul terminând ultima lungime de bazin. Unul câte unul, copiii ieşeau din apă şi mergeau să vadă timpii pe cronometrul care se afla la capătul bazinului. Nicole îi trimise la vestiare. Gervais sosi bineînțeles ultimul, executând mişcări care nu semănau cu nimic.

Când ieşi în sfârşit din bazin, Nicole îi spuse:

-Asta este tot pentru astăzi, Gervais. Poți să te duci să te îmbraci. Domnul Barker va închide în câteva minute.

Băiatul dădu din cap şi se îndepărtă. După patru sau cinci paşi, se întoarse cu un aer nesigur.

-Domnişoară Lockwood?

-Da.

Nicole era surprinsă. Era prima dată când îl vedea lipsit de siguranță.

Părea încurcat şi acest sentiment era foarte nou pentru el.

-Mama spune că veți fi dată afară din cauza mea. Este adevărat?

-Ei bine, cred că vrea să încerce asta, admise posomorâtă Nicole.

-Imi pare rău, nu sunteți răspunzătoare.

- Nici tu, Gervais, aşa că nu te îngrijora. N-am reuşit să lucrăm împreună, atâta tot.

- Ba da, este vina mea! protestă băiatul cu putere. Am crezut că dacă... dumneavoastră...

-Ce ai crezut? întrebă încet Nicole, brusc foarte interesată.

- Am crezut că dacă eram rău, mă veți da afară, mărturisi dintr-o suflare.

-Aşadar, ai făcut-o intenționat!

Era mai mult uşurată decât supărată de această mărturisire. Eşecul pe care-l încercase cu Gervais o făcuse să se îndoiască până la urmă de capacitățile sale de profesor.

-Dar de ce nu mi-ai spus nimic când te-am întrebat dacă doreai să înveți cu adevărat?

Asta ne-ar fi scutit pe amândoi de necazuri.

-Dacă v-aş fi spus, planul meu n-ar fi reuşit. I-ați fi anunțat adevărul mamei mele.

-Ai fi preferat să-ți joci rolul alungându-te de la orele mele, nu-i aşa?

Neîndrăznind să răspundă, băiatul se mulțumi să ridice din umeri într-un mod expresiv.

- Mama voia să înot destul de bine pentru a putea să particip la competițiile organizate de club.

-Si dacă înțeleg bine, tu nu-ți doreai asta?

-Nu foarte mult. Doream...

- Ce? făcu Nicole mereu cu aceeaşi blândețe pentru a-l ajuta să vorbească.

-Să joc tenis, îi mărturisi cu capul plecat.

Tânăra fată era stupefiată. Toate problemele veneau din faptul că acest copil era interesat de alt sport!

-Si de ce n-ai face tenis, dacă asta te interesează?

Gervais îi aruncă o privire elocventă.

-Lang Jamieson nu este preşedintele Clubului de tenis, declară pe un ton tăios.

Tânăra fată nu reuşea să-şi revină din surpriză.

- Vrei să spui că toată această treabă avea ca scop să-i facă plăcere lui Lang?

- Exact, confirmă calm copilul. Dar n-am prevăzut o astfel de întorsătură. Nu ştiam că mama se va lega de dumneavoastră.

Brusc, păru din nou tulburat.

- Poate nu este prea târziu pentru a repara prejudiciile, afirmă Nicole cu un zâmbet.

îndreptându-se spre ieşirea de la piscină, îl întrebă pe copil:

- Atunci, într-adevăr ştii să înoţi corect?

Faţa micuţă se înroşi de ruşine.

- în tot cazul, mult mai bine decât am facut-o până acum, recunoscu stânjenit.

După multe zile de îndoială, Nicole îşi recăpătă în sfârşit încrederea în ea.

- Vei accepta să-mi arăţi cum te descurci, într-una din aceste zile?

- Dacă vreţi, acceptă imediat copilul. îmi place să înot pentru mine, dar mi-e groază de antrenamente.

Se strâmbă şi, ajungând la capătul bazinului, adăugă:

- Chiar îmi pare rău că v-am produs necazuri, domnişoară Lockwood şi că... m-am purtat atât de urât faţă de dumneavoastră.

Oftă şi continuă cu un aer gânditor:

- Mama spune că trebuie să învăţ să-i supun pe oameni voinţei mele, pentru că poziţia socială a familiei în Nullegai îmi dă dreptul ăsta... dar nu voi face niciodată aşa, domnişoară Lockwood, nu-i aşa?

- Nu, Gervais.

îi ciufuli părul într-un gest de simpatie. Lecţia fusese dură pentru un copil atât de mic, dar cu siguranţă va trage un mare folos din ea.

- Raporturile dintre oameni sunt mult mai plăcute când încearcă să se înţeleagă în loc să se domine, afirmă Nicole.

- Nu cred că mama va fi de acord cu dumneavoastră!

Izbucni în râs. Tânăra fată îl privi cu mirare. Ca o omidă care se transformă în fluture, Gervais îşi schimbase aparenta aroganţă cu un aspect mult mai atrăgător.

Totuşi, Nicole se feri de orice comentariu referitor la doamna

Blanchard. Rolul său nu era să critice în mod deschis părinții elevilor.

- Si acum, exclamă ea cu un aer malițios, cine va spune adevărul? Vrei să-i vorbești mamei tale, sau dorești s-o fac eu în locul tău?

Gervais părea pradă unei mari nehotărâri şi-şi privea posomorât vârfurile picioarelor.

- Este de preferat să-i vorbesc eu.

- Eşti sigur?

Băiatul dădu din cap şi ridică scurt ochii spre Nicole.

- Da. Eu sunt vinovat, aşa că eu trebuie să-i vorbesc.

Tânăra fată consideră această decizie foarte curajoasă în timp ce-l însoți pe copil până la vestiar. Apoi se alătură lui Rod Barker şi lui Eric, care o aşteptau cu discreție puțin mai departe. Cu siguranță, Eunice Blanchard nu va fi foarte mulțumită aflând că fiul său o indusese intenționat în eroare.

Reuniunea Clubului de natație avea loc în holul mare al primăriei.

Nicole fu plăcut surprinsă constatând că numeroase persoane se deranjaseră să asiste la ea. Prezența lor constituia un element favorabil pentru viitorul clubului. Desigur, Lang era acolo, aşezat pe o estradă împreună cu alți responsabili cu organizarea. In costumul maro din pânză, cu cămaşa bej căruia îi lăsase primul nasture descheiat, era de o frumusețe impresionantă şi Nicole simțea un şoc de fiecare dată când îl privea.

Ea, dimpotrivă, încerca să se facă nevăzută. Se aşeză pe un scaun din marginea extremă a unui rând din mijloc. In clipa când îşi scotea din poşetă un blocnotes şi un stilou pentru a lua notițe dacă se dovedea necesar, îşi făcu intrarea Eunice Blanchard. In acea seară purta pantaloni albi de o croială care o subția, cu o vestă tip taior asortată.

Adresând salutări maiestuoase celor pe care-i considera demni de ele şi aruncând priviri dispreţuitoare celorlalţi, se îndreptă spre un scaun din primul rând.

Fix la ora opt, preşedintele deschise şedinţa citind ordinea de zi şi scuzându-i pe absenţi. Nicole ascultă cu interes diferitele rapoarte, apoi preşedintele dădu cuvântul auditoriului.

De-abia se făcuse linişte după invitaţia sa, că Eunice Blanchard se ridică, dreaptă ca însăşi justiţia. De ce oare mai avea să se plângă, acum, când Nicole era scoasă din cauză? Tânăra fată îi aşteptă cuvintele cu curiozitate.

- Domnule preşedinte, domnilor membri ai comitetului, începui ea pe un ton autoritar, pretinzând atenţie, aş vrea să votaţi concedierea domnişoarei Lockwood, noul nostru profesor, din motive de incompetenţă. Si propun să i se caute neîntârziat un înlocuitor.

Nicole era prea năucită pentru a reacţiona.

Oare Gervais nu-i spusese nimic? Toate privirile se întoarseră spre nefericita tânără fată. De la estradă, Lang declară:

- Inainte de a merge mai departe, Eunice, ar trebui să precizezi ce-i reproşezi domnişoarei Lockwood.

Toate privirile se îndreptară din nou asupra virulentei Eunice Blanchard.

- Ii reproşez totul, domnule preşedinte! exclamă aceasta într-o manieră aproape teatrală. Fiul meu ia lecţii cu domnişoara Lockwood de mai multe săptămâni. Este vorba de lecţii particulare şi de curând, împotriva voinţei mele de altfel, domnişoara Lockwood a hotărât să-l integreze într-un grup. Dar în tot acest timp, n-a făcut nici un progres. Dimpotrivă, nu mi-e teamă să spun că a pierdut chiar ce ştia. Afirm că

această persoană nu are calitățile cerute. Fiul meu este aici pentru a o dovedi. Mi se pare presant să i se retragă responsabilitățile, pentru a proteja copiii acestui oraş de consecințele dezastruoase ale predării sale.

Eunice Blanchard se aşeză şi o tăcere consternată plană câteva clipe asupra asistenței. Apoi se ridică impasibilă, vocea lui Lang.

-Domnişoară Lockwood, ce aveți de răspuns? Aveți cuvântul.

-Mulțumesc.

Nicole se ridică şi se agăță de spătarul scaunului din fața sa. Un atac atât de violent, atât de bine calculat pentru a o doborî, o lăsase fără grai. Făcu totuşi un efort.

-Pentru a mă apăra, permiteți-mi să spun ce... cred...

-Domnule preşedinte! strigă Eunice Blanchard fără să se preocupe că o întrerupea. Am cerut concedierea domnişoarei Lockwood şi mi-ar plăcea să solicitați ca oamenii care sunt de părerea mea s-o arate. Nu suntem aici pentru a asculta scuzele pe care această persoană le va inventa pentru a se disculpa.

- Oh, taci puțin Eunice şi lasă-ne s-o ascultăm pe domnişoara Lockwood! exclamă un bărbat înalt care se afla în spatele tinerei femei. Cunoaştem versiunea ta, acum s-o ascultăm pe a sa.

Eunice Blanchard se întoarse pentru a-i arunca nepoftitului o privire ucigaşă.

-Am dreptul să ştiu cine este de părerea mea, tună şi fulgeră ea. Si nu încerca să mă întrerupi, Bob Maher, sau...

-Linişte!

Apelul lui Lang la ordine căzu ca o plesnitură de bici. Eunice tăcu, iar bărbatul se adresă din nou Nicolei.

-Vă ascultăm, domnişoară Lockwood.

-Mulțumesc, repetă Nicole, dregându-şi vocea. Cum am încercat să vă spun, în cazul lui Gervais este vorba despre lipsă de interes. Venea la piscină fără a avea dorința de a urma un antrenament. Intenționat s-a arătat un elev foarte prost, în speranța de a fi exclus de la cursul meu şi a se putea consacra unui alt sport pe care-l preferă natației.

Eunice Blanchard izbucni într-un râs zgomotos, cu scopul de a-şi exprima neîncrederea.

- Sunt mirată că n-ai exprimat acest lucru când am venit să-ți vorbesc, domnişoară Lockwood!

- Am descoperit adevărul doar în această după-amiază, doamnă Blanchard, replică imediat Nicole.

Revenindu-şi puțin din şoc, acum era hotărâtă să se apere cu energie.

Chiar dacă pierdea partida, va avea satisfacția că s-a bătut.

- în această după-amiază! făcu cealaltă femeie pe un ton disprețuitor. Te-am prevenit despre intenția de a supune cazul dumitale reuniunii. Crezi oare că ne poți înşela cu această invenție de ultim minut?

- Este strictul adevăr, susținu Nicole în timp ce-şi dădea seama că Eunice arunca în mod abil îndoiala asupra sa.

-Mă pun garant pentru asta! strigă o voce din spatele sălii.

întorcându-se, Nicole îl zări pe Eric. Se ridicase şi venea curajos în ajutorul său.

- Nicole mi-a vorbit deseori despre dificultățile pe care le avea cu Gervais. Si a descoperit cheia misterului numai în această după-amiază, vă asigur.

Un concert de murmure ale oamenilor uluiți umplu sala, dar vocea Eunicei Blanchard reuşi să acopere zgomotul.

- Evident, eşti mână-n mână cu ea. Nu te mulțumeşti să aveți aceeaşi locuință, cu siguranță împarți şi patul cu ea!

Această remarcă odioasă transformă murmurele asistenței în proteste indignate. Nicole îşi muşcă buzele pentru a nu exploda şi-i adresă lui Eric un semn din cap. Eunice Blanchard nu ezitase să-l atace şi pe el, iar tinerei fete îi părea rău.

Lang trebui să intervină din nou pentru a stabili ordinea. Lansă un avertisment:

- Eunice, te-aş ruga să nu laşi sentimentele personale să te orbească, sau s-ar putea să treci pe la tribunal pentru defăimare.

Furioasă că primise o admonestare în public, tânăra femeie aproape strigă:

-Atunci, aveți bunătatea să puneți capăt acestei comedii solicitând oamenii care sunt de părerea mea să se manifeste, cum v-am cerut deja! Este evident că această persoană n-are nimic de spus pentru a se apăra.

Dacă Nicole nu reuşea să se dezvinovățească, toată cariera ei va fi ruinată. Afacerea Nullegai o va urmări pretutindeni. Aceste considerente o făcură să mizeze totul pe o carte.

- Domnule preşedinte! Pot să-i pun o întrebare doamnei Blanchard? făcu într-un mod insistent.

Lang îi adresă o privire întrebătoare Eunicei. Aceasta înclină capul, simulând o mare plictiseală.

- Intreabă-mă ce vrei, exclamă pe un ton dispreţuitor. Dar grăbeşte-te, n-am intenția să-mi petrec noaptea aici!

-Voi fi scurtă, o asigură Nicole, stăpânindu-şi cu greu mânia care o cuprindea.

Oare îi va permite acelei femei răuvoitoare să-i compromită cariera? Nu! Bazându-se pe promisiunea unui copil, îşi jucă ultima carte.

- Iată întrebarea. De ce v-aţi pus în practică ameninţarea pe care mi-aţi făcut-o acum câteva zile, deşi Gervais v-a explicat, ca şi mie în această după-amiază, de ce n-a făcut progrese?

- Puteţi dovedi ceea ce spuneţi? întrebă Lang peste vocile care se ridicară din nou.

-Nu, mărturisi Nicole. Dar Gervais mi-a spus...

- Evident, nu poate demonstra nimic! o ironiză Eunice. De altfel, nu este nimic de demonstrat, deoarece totul este pură invenţie, v-o spun. Incearcă să-şi ascundă incompetenţa. De ce aş plăti ore particulare fiului meu dacă n-ar fi vrut, vă întreb?

Eunice tocmai rostise cuvintele pe care le aştepta Nicole.

Profită imediat de situaţie.

- Pot să vă spun eu, doamnă Blanchard, replică tânăra fată aţintindu-şi în mod elocvent privirea asupra lui Lang. Dar m-am gândit că nu vreţi să divulg acest motiv.

-Nu înţeleg ce...

-încă mă acuzaţi că inventez, doamnă Blanchard?

întreruperea fu făcută de data aceasta de Nicole şi-şi fixa cu atenţie adversara cu o privire care n-o slăbea.

Obrajii Eunicei fură cuprinşi brusc de roşeaţă şi o licărire de duşmănie îi apăru în ochi. Evident i-ar fi plăcut s-o mai acuze pe Nicole că minte, dar nu îndrăzni. Mai degrabă se lăsă pradă furiei. Zgâlţâindu-

şi scaunul, strigă:

- Eşti o....!

Se opri subit, conştientă că era punctul de atracţie al sălii. Iar privirile aţintite asupra ei erau extrem de lipsite de simpatie. O mai privi o clipă pe Nicole cu ochii strălucind de ură şi părăsindu-şi brusc locul, ieşi în trombă din hol.

Plecarea sa cufundă asistenţa într-o tăcere stupefiată. Bob Maher îşi reveni primul:

- Domnule preşedinte, pentru că Eunice a binevoit... să-şi retragă plângerea, sugerez din partea clubului să-i adresăm scuze domnişoarei Lockwood, care a fost subiectul acuzaţiilor fără fundament.

Propunerea stârni entuziasmul şi Lang, în numele tuturor persoanelor prezente, îi adresă scuze. Cuvintele sale fură urmate de aplauze călduroase şi Nicole se consideră încurajată. în ochi îi veniră lacrimi şi se strădui să le stăpânească. Partida era câştigată, nu era momentul să plângă.

Restul şedinţei fu mai puţin furtunoasă. Toate problemele fură rezolvate în mod rapid şi eficient şi, în mai puţin de o oră, totul se terminase. Nicole aşteptă ca trecerea să fie liberă pentru a ieşi din rând. Zărindu-l pe Lang îndreptându-se spre ea, dădu din coate şi i se alătură grăbită lui Eric.

In calitate de preşedinte, fusese obligat să se supună hotărârii majorităţii, dar în particular, cu siguranţă nu era mulţumit de victoria pe care Nicole o repurtase asupra Eunicei Blanchard. Ori tânăra fată nu se simţea în stare să-i înfrunte încă o dată nemulţumirea.

Capitolul 8

- Oh, tată, a fost îngrozitor! Ce umilinţă pentru mine!

Sâmbătă dimineață, pe drumul spre Yallambee, Nicole îi povesti tatălui său evenimentele din ajun.

-Femeia aceasta este răutatea personificată. Nu înțeleg totuşi de ce s-a înverşunat împotriva mea. După câte ştiu, nu i-am făcut nimic!

-N-ar trebui să te mai gândeşti la această treabă, afirmă Bryce.

îi dădu o palmă uşoară şi afectuoasă pe braț fiicei sale.

-Esențialul este că acuzațiile n-au fost reținute.

-Dar răul a fost făcut, declară Nicole cu o mină dezolată. Acum, toți oamenii mă vor supraveghea pentru a se asigura de calitatea muncii mele, sunt sigură de asta.

-Ai prea multă imaginație!

Bryce râse uşor.

- Ai primit scuze publice. Ce-ți trebuie mai mult? Nimeni nu împărtăşeşte părerea doamnei Blanchard.

Tânăra fată schiță un zâmbet jalnic.

-Ai dreptate. Totuşi, aş fi preferat să se evite scandalul.

-Haide, încetează să-ți faci griji! Ai tot weekendul înaintea ta, şi luni va fi o poveste veche, vei vedea!

Pentru oamenii din Nullegai poate, se gândi cu tristețe Nicole, dar Eunice şi Lang nu vor fi gata să uite. Nu, pentru ei, problema nu era încă rezolvată. Intorcându-se spre tatăl său, Nicole îi puse întrebarea pe care o repeta sâmbătă după sâmbătă:

-Lang este acasă în acest weekend?

De data aceasta răspunsul fu diferit de cel din celelalte săptămâni:

- Nu, a luat avionul cu Clive Waterhouse şi Bob Maher, pentru a asista la o întrunire a crescătorilor de animale din Tamworth. Nu se va întoarce decât luni.

Cu un oftat de uşurare, Nicole se lăsă pe spătarul scaunului său. Slavă Domnului, weekendul va fi cu adevărat un moment de repaus şi de relaxare. Se speriase atât de mult la ideea de a trebui să-l înfrunte pe Lang după evenimentele din ajun. Ii trebuia timp, foarte mult timp, să se pregătească pentru atacurile pe care nu se îndoia că le va trebui suporta la viitoarea lor întâlnire. Nicole o ridiculizase pe viitoarea soţie a lui Lang. Acesta cu siguranţă nu era dispus să-i ierte afrontul. Probabil îl simţise ca şi când îl primise el însuşi.

Nicole şi tatăl său îşi făcuseră obiceiul să prânzească sâmbătă foarte devreme şi să-şi petreacă restul zilei călărind pe proprietate. De-a lungul weekendurilor, tânăra fată ajunsese s-o cunoască în întregime. Colinele rămăseseră ţinta favorită pentru plimbare.

Acolo, natura se păstrase încă în mod miraculos şi animalele sălbatice trăiau libere ca în primele zile ale lumii. Flora era splendidă, fiecare pas nou acolo era o încântare. Nicole nu se lăsă surprinsă de ariciul de mare acoperit cu ghimpi care îşi vâra botul terminat cu un cioc în pământ, pentru a căuta hrană, sau de pasărea-liră care cânta admirabil. De fiecare dată când se duceau pe coline, tatăl său îi dezvăluia o nouă minune.

De obicei, seara citeau, jucau jocuri de societate sau priveau la televizor, după dispoziţie. Pentru Nicole, aceste weekenduri reprezentau o schimbare radicală a modului său de viaţă. De altfel, o aprecia. începuse să înţeleagă gustul tatălui său pentru această viaţă liniştită, într-o anumită izolare.

Duminică fu o căldură toridă. De la un capăt la altul al orizontului, nici un nor, iar soarele orbitor făcea deja să nu se mai vadă albastrul cerului, când Nicole şi tatăl său îşi terminară micul dejun.

- Ce facem astăzi? întrebă tânăra fată mijind ochii pentru a privi peisajul inundat de lumină prin fereastră.

- Fă ce vrei, draga mea. în ceea ce mă priveşte, voi fi obligat să-mi petrec ziua supraveghind proprietatea. Cu seceta asta, cel mai mic foc se poate propaga foarte repede, îi explică Bryce cu o urmă de îngrijorare.

- Pot să vin cu tine?

- Nu, nu. Plec cu mai mulți angajați şi, văzând căldura, crede-mă, nu este o plăcere să stai afară. Te sfătuiesc să te duci să te răcoreşti în piscina lui Lang. Dacă vom descoperi un incendiu, Jessie va fi prima anunțată prin radio.

-Aş prefera să te însoțesc. Nu mă deranjează căldura şi doi ochi în plus n-ar fi prea mult pentru a repera focurile, adăugă Nicole pe un ton convingător.

- Plecăm pe motociclete, nu călare.

- Ei şi? exclamă tânăra fată, nesesizând diferența.

- Ei bine, va trebui să te urci în spatele meu.

Cum Nicole dădu din cap în semn de aprobare, Bryce continuă:

-Aşa că vom fi împreună în acelaşi loc, iar ochii tăi vor vedea exact acelaşi lucru cu ai mei.

Nicole trebui să recunoască, nu se gândise la asta.

- Nu pot să iau un cal? sugeră.

- Nu se pune problema, făcu Bryce cu un zâmbet care-i ascundea cu greu rezerva. N-ai nici o idee de ce reprezintă un incendiu în aceste condiții. Te asigur că nu este o glumă. Nu cunoşti domeniul destul de bine pentru a te putea lăsa să călăreşti singură. Pe de altă parte, chiar cel mai rapid cal nu este întotdeauna în stare să meargă mai repede decât un incendiu. Este suficient ca vântul să sufle peste foc şi flăcările

se răspândesc cu o viteză inimaginabilă. Nu-ți poți crede ochilor.

Fața Nicolei se lungi.

- Dacă am înțeles bine, trebuie să rămân acasă.

- Imi pare rău, draga mea, dar este exact ce-ți rămâne mai bun de făcut într-o asemenea zi. Aşa că du-te şi fă o baie, cum ți-am propus. Vei putea să-i ții companie Jessiei. Toată lumea fiind plecată, sunt sigur că nu cere mai mult.

- Bine, bine, nu-ți voi sta în drum! afirmă Nicole cu o ironie glumeață.

Tatăl său râse cu blândețe. In timpul weekendurilor precedente, tânăra fată ar fi refuzat categoric să se ducă la Lang. Dar astăzi, ştiind că lipsea, acceptă. După ce îmbrăcă un şort şi o bustieră cu spatele gol peste costumul de baie înflorat din două piese, părăsi casa puțin după tatăl său.

Pentru început, petrecu un timp cu Jessie, care-i servi un pahar mare cu o delicioasă limonadă rece. Stătură de vorbă prieteneşte şi această oprire îi permise Nicolei să se odihnească. Doar faptul că venise pe jos pe căldura aceea, o obosise. Tatăl său avea dreptate, admise în cele din urmă. Pe o asemenea zi, dacă nu erai obligat, nu ieşeai.

Când tânăra fată îşi exprimă gândul de a face o baie, Jessie o copleşi cu sfaturi, ca o mamă.

- Să nu rămâneți prea mult timp în apă. Soarele vă va arde pielea.

- Nu vă faceți griji, voi fi prudentă, promise Nicole. N-am intenția să schimb bronzul meu frumos cu nişte băşici!

- După baie, vă veți putea instala pe un şezlong la umbnră, adăugă Jessie indicând cu mâna bolta de verdeață.

Nicole consimți, şi după ce-şi lăsă hainele în baia de la parter,

traversă terasa, îndreptându-se spre dreptunghiul albastru şi strălucitor al piscinei. Se hotărâse să nu-şi pună cască şi-şi strânsese părul cu o clamă. De data aceasta, nu-şi dădu osteneala să încerce temperatura apei cu vârful piciorului înainte de a se arunca în ea. Plonjă imediat.

în comparaţie cu aerul înăbuşitor, apa era minunat de răcoroasă. Nicole parcurse pe spate toată lungimea bazinului. Era o adevărată încântare. Un timp, făcu pluta într-o relaxare şi un calm perfecte. Când razele soarelui începură să-i ardă faţa, se întoarse pe burtă şi începu să înoate destinsă.

Marea parte a dimineţii se desfăşură astfel.

Tânăra fată îşi întrerupea băile pentru lungi clipe în care aproape adormea pe un şezlong la umbră. Jessie veni o dată s-o anunţe că Bryce luase legătura cu ea prin radio. O asigurase că totul se desfăşura bine. El şi ceilalţi bărbaţi nu reperaseră încă nimic îngrijorător. Nicole îi mulţumise că o ţinea la curent, apoi îi propuse să facă o baie cu ea. Femeia izbucnise în râs, exclamând:

- Eu nu părăsesc niciodată uscatul!

Câteva clipe mai târziu, un zumzăit ca de albină o trezi pe Nicole din somnolenţă. Ridicând pleoapele grele, văzu insecta învârtindu-se în jurul buricului ei şi, din prudenţă, se hotărî să plece în apă, fără să mai aştepte.

Nu rămase mult în piscină şi, întorcându-se cu paşi lenţi, cu mintea puţin toropită de căldură, se izbi de un trup musculos. Două mâini i se aşezară pe talie. Apoi două braţe o îmbrăţişară ferm, înăbuşindu-i un strigăt de surpriză:

- Lang! şopti în sfârşit. Ce...

Buzele lui Lang puseră stăpânire pe ale sale, oprindu-i vorbele, dar

nu şi bătăile inimii. Emoția era prea puternică. Nicole se agăță de el pentru a nu cădea. Indată ce Lang înălță capul, tânăra fată exclamă totuşi:

-Ce te-a apucat?

Cu un zâmbet ironic în colțul gurii el răspunse:

-Oare n-am dreptul să pretind plată pentru folosirea piscinei mele?

-Nu accept acest gen de plată, replică tânăra fată. Prefer să-ți dau bani.

In zadar încerca să se elibereze.

-Si ce faci aici? Credeam că lipseşti până luni.

- Ei bine, m-am întors mai devreme şi am descoperit că nu-ți displace să te scalzi când nu sunt aici. In mod normal, nu te apropii de casa mea, nu-i aşa, Nicky?

Râdea ca ntotdeauna de ea, pe un ton degajat.

"Aveam interesul să mă țin la distanță, răspunse Nicole în sinea sa. Când văd cât sunt de tulburată să fiu cu tine!"

Motivul pe care i-l spuse lui Lang fu însă complet diferit.

-Cred că şi ție îți place mai mult să nu mă vezi, declară tăios. Aşa că, dacă vrei să-mi dai drumul, mă voi întoarce glonț la tatăl meu.

-Oh, nu pleca!

Brațele lui Lang se strânseră şi mai mult în jurul ei, zădărnicind dinainte orice încercare de evadare.

-Incă nu ți-am spus ce aveam de spus.

-In acest caz, să terminăm cât mai repede, te rog.

-De acord.

Cu amândouă mâinile, Nicole încercă să respingă pieptul gol al lui Lang, dar acesta nu se îndepărtă nici un centimetru de ea.

- Te previn, exclamă tânăra fată, cu intenția de o lua înaintea atacurilor sale, dacă vrei să-mi reproşezi ce s-a întâmplat vineri seara, nu-ți da osteneala. Iți voi cere imediat scuze pentru că am ridiculizat-o pe femeia vieții tale.

Chiar n-am avut de ales. Dintr-o toană, era gata să-mi distrugă cariera. A trebuit să mă apăr.

- Sunt conştient de asta. Află că Eunice Blanchard nu este femeia vieții mele, afirmă pe un ton dur. Poate am fost văzuți împreună de mai multe ori de la moartea soțului său. Dar probabil nu ştii că mi-a cerut doar sfaturi pentru administrarea proprietății. Nu este absolut nimic între noi.

-Mincinosule!

In fața acestei dovezi de rea-credință masculină, Nicole nu se putu stăpâni să exclame:

- într-o după-amiază, întorcându-mă de la piscină, v-am văzut pe amândoi în fața uşii sale! Am văzut cum te-a întâmpinat! Relațiile nu păreau limitate strict la afaceri.

- Poate ar fi trebuit să spionezi mai mult timp, afirmă Lang cu o voce ascuțită. Ai fi constatat că m-am smuls cu fermitate sărutului său nedorit.

-Asta spui tu! ripostă cu furie Nicole. Dar am auzit zvonurile care circulă.

-Puțin îmi pasă de ce ai auzit!

Degetele lui Lang se strânseră şi mai tare pe talia tinerei femei.

-Eunice nu este nimic şi nu va fi niciodată nimic pentru mine. Am făcut-o să înțeleagă limpede asta, acum câteva săptămâni, deoarece nutrea unele iluzii în legătură cu acest subiect.

Nicole se hotărî totuşi să-l creadă.

- Si vineri seara? insistă tânăra fată. Am remarcat cum îi spuneai Eunice în sus, Eunice în jos!

în timp ce eu eram neglijabila domnişoară Lockwood, străina de Nullegai, n-o puteai face mai bine s-o simt.

La această acuzație, Lang ridică ochii spre cer.

-Prostuțo! de ce dai atâta importanță acestor detalii? Evident, i-am spus Eunice, pentru că o cunosc dintotdeauna. Pentru mine n-a fost niciodată doamna Blanchard! o asigură în cel mai energic mod.

îşi strecură o mână după ceafa Nicolei şi o obligă să-şi întoarcă fața spre a sa. Cu o voce mai blândă declară:

-Nu eşti o străină, Nicole, trebuie să mă crezi.

în spatele genelor lungi şi arcuite, privirea tinerei fete exprima încă scepticism.

- Dacă n-aş fi reuşit să-mi dovedesc afirmațiile, ar fi găsit pe cineva s-o sprijine şi mi-aş fi pierdut postul iară să mişti un deget.

Il copleşea cu reproşuri, uitând totuşi că ea se arătase nesuferită față de el. In definitiv, ar fi avut motive să-şi dorească să fie concediată.

- N-aş fi avut nevoie, facu Lang zâmbind.

- Spune mai degrabă că n-ai vrut să mă aperi! îl corectă Nicole cu agresivitate.

- Atenție! exclamă Long coborând spre ea o privire glumeață şi amenințătoare în acelaşi timp.

M-ai tratat drept mincinos o dată, fără consecințe. In locul tău, n-aş forța norocul a doua oară!

Corpul puternic lipit de al ei o lipsea pe Nicole de puteri. Adunându-şi ultimele urme de energie, aceasta strigă:

- Oare ce ai putea să-mi faci? Ei bine, permite-mi să renunț la strălucita ta companie.

Il privi atent, cu un aer insolent.

O clipă crezu că Long îi va suci gâtul. Apoi licărirea de mânie dispăru din ochii aurii şi bărbatul slăbi uşor strânsoarea.

- Intr-adevăr, poate ar fi mai bine să te las să pleci... cât timp mai sunt în stare, murmură.

Acum, Nicole era liberă. Observă brusc că nu mai avea dorința de a fugi, aşa cum îşi imaginase.

- Cât timp mai eşti în stare? repetă tânăra fată, jumătate suspicioasă, jumătate intrigată.

Dintre ei, Lang se întoarse primul. Se îndepărtase deja cu câțiva paşi, când facu brusc stânga-mprejur, pentru a o privi drept în față.

- Exact, provocatoare mică, mică...

Se stăpâni la timp să rostească un cuvânt cu siguranță destul de dur şi reveni spre Nicole, cu o mină furioasă. Plină de teamă, aceasta se dădu imediat înapoi.

- Ca toate femeile, ai darul să mă înnebuneşti, dar vei vedea tu! Nu-ți voi permite să-mi tulburi viața, jucându-te cu mine după toanele dispoziției tale.

Să-i tulbure viața? De stupefacție, Nicole rămase țintuită locului. Oare înțelesese bine? Temându-se că-i interpretase greşit cuvintele, bâigui cu timiditate:

- Oare vrei... să spui....?

- Că te doresc? Da! Că te iubesc? Din nou da!

Privirea o susținu pe a sa cu îndrăzneală, dar tânăra fată crezu că-i percepe emoție în voce.

- Presupun că asta voiai! continuă Lang. Ai hotărât să-l faci să plătească pe alt bărbat pentru suferințele pe care ți le-a pricinuit Julian. Si eu am fost ales! Oare nu m-am substituit lui încă din prima noapte?

- Nu, nimic nu este mai greşit, făcu Nicole, cu fața luminată de un zâmbet radios.

Inima îi era pe cale să explodeze, atât o umpluseră de fericire cuvintele lui Lang.

- Nu eşti bărbatul care să folosească drept înlocuitor altuia, îi explică. De fiecare dată când am încercat să mă gândesc la Julian, chipul tău îmi apărea în minte.

Buzele lui Lang schițară o grimasă cinică:

- Probabil ai încercat o mare ciudă!

- Da, acceptă Nicole, adresându-i o privire malițioasă. Dar era şi mai rău! în acel moment mă aflam cu bărbatul pe care-l iubeam la nebunie

- un bărbat care pretinde că mă iubeşte de asemenea - şi nu se gândește decât să mă copleşească mereu cu acuzații fără fundament.

Străbătu spațiul care-i despărțea şi-şi înnodă brațele în jurul gâtului lui Lang. Privindu-l cu o adorație neascunsă, îl întrebă:

- In loc să mă acuzi, n-ai putea să mă săruți mai degrabă?

Lang o atrase aproape violent lângă el. Chiar înainte de a pune stăpânire pe buzele ei, şopti:

- Este un aranjament posibil.

Vocea vibrantă răsună îndelung în urechile Nicolei, atât de mult cât dură sărutul lor. Se topea în contact cu trupul puternic strâns lângă al său. Mâinile lui Lang o copleşeau cu mângâieri şi tânăra fată nu mai rezistă dorinței să-şi plimbe degetele peste spatele lui musculos, ferm şi

cald.

Incet, buzele lui Lang coborâră irezistibil, atingând la fel de uşor ca un fulg obrajii catifelaţi, gâtul oferit şi umerii tinerei. Cedând emoţiilor puternice, Nicole răspunse fără reţinere, trasând o linie de mici săruturi înflăcărate de-a lungul maxilarului pătrat, apoi al gâtului bronzat. Cu un oftat pasionat, Lang prinse în mâini faţa tinerei fete.

- Când? o întrebă pe un ton încărcat de emoţie. Când ne vom căsători? Nu mai pot suporta să te ţin în braţe, ştiind că nu eşti a mea. Vreau să te ţin aici pentru totdeauna! Să ne căsătorim cât mai repede posibil, draga mea!

Nicole întoarse uşor capul pentru a-i săruta căuşul palmei.

- Când vei vrea, dragostea mea, acceptă radioasă.

Long îi adresă un zâmbet nonşalant şi senzual, care-i acceleră bătăile inimii. Trecându-şi un braţ în jurul umerilor săi, bărbatul o luă cu el.

-Vino, să nu rămânem aici. N-aş fi crezut că-mi voi face cererea în căsătorie pe marginea unei piscine.

-Este un loc care mi se potriveşte întru totul! glumi Nicole.

- Există încă multe alte lucruri care ţi se potrivesc, draga mea! exclamă Lang cu o blândă ironie. Mă gândesc de exemplu la o bună corecţie pentru a te pedepsi că ai crezut că te-am tratat ca pe o străină de Nullegai, vinerea trecută.

Nicole ridică spre el o faţă marcată de reproş:

-Aş fi putut să-mi pierd postul şi n-ai fi reacţionat.

-Cine te-ar fi făcut să-l pierzi?

-Ei bine, Eunice... şi oamenii care s-ar fi aliat părerii sale, evident!

- Si, după tine, cine ar fi urmat-o pe Eunice?

- De unde să ştiu? După privirea dură pe care ai ațintit-o asupra mea în timpul şedinței, cu siguranță ai fi fost primul.

- Cât te înşeli în privința mea! îmi reproşam că nu te puteam scoate din inima şi din mintea mea.

- Si ai găsit soluția! Cea mai radicală, era să mă alungi pur şi simplu din oraş.

- Eşti într-adevăr încăpățânată!

Lang își plecă asupra ei ochii în care strălucea amuzamentul.

- Oare n-ai înțeles că nimeni n-ar fi susținut-o pe Eunice? De ce te mai îndoieşti? Dacă vrei să ştii, toată lumea mi te-a ridicat în slăvi. Oamenii din Nullegai sunt încântați de munca ta. Crede-mă, Eunice n-avea nici o şansă împotriva ta!

La aceste cuvinte, tânăra fată roşi de plăcere.

- Măcar dacă aş fi ştiut! oftă. Nu mi-ar mai fi fost atât de teamă că n-am să te mai văd. Stii de ce te-am evitat în timpul acestor săptămâni?

Sufeream prea mult, când eram lângă tine, la gândul că te vei căsători cu Eunice.

-Atunci înțelegi ce simțeam eu, văzându-te mereu în compania lui Eric Nicholls, replică imediat Long.

- Cum? Erai gelos pe Eric?

Nicole nu-şi credea urechilor.

- Sper să nu mai încerc niciodată sentimentele care mă copleşeau când vă vedeam împreună! exclamă bărbatul, aproape cu violență.

- Dar n-aveai motive să fii gelos, protestă Nicole. Nu ți-am spus că

nu l-am încurajat deloc pe Eric să mă însoțească peste tot? Suntem amândoi interesați de natație, atâta tot.

- Cu timpul, oamenii se schimbă, afirmă Lang. Ai fost foarte îndrăgostită de Julian.

- Aşa credeam. Acum, îmi dau seama că a fost o iluzie. Ceea ce simțeam pentru el nu era nimic în comparație cu ce simt pentru tine.

Era cel mai minunat răspuns, şi Lang îi mulțumi Nicolei în cel mai plăcut mod. Sărutul său exprima intensitatea pasiunii ce i-o trezea. Când buzele li se despărțiră, Nicole înclină capul într-o parte, cu un aer malițios:

- Când ți-ai dat seama că eşti îndrăgostit de mine? îl întrebă.

- Incă din prima noapte, afirmă Lang fără ezitare.

Nicole rămase cu gura căscată de surprindere:

- Dar nu este posibil! Eu.... noi...

Se îmbujora la această amintire.

-Nici măcar nu m-ai văzut! spuse pe nerăsuflate bărbatul, zâmbind amintirilor. Plângeai atât de tare în somn, încât am considerat absolut normal să te iau în brațe pentru a te consola. Apoi, tot cu acelaşi scop, te-am sărutat. Ai răspuns cu o asemenea pasiune sărutului meu, încât m-am surprins regretând că nu sunt cel pe care-l iubeai.

Pentru a-l tachina, Nicole îi aminti:

-Ai pretins că nu m-ai luat în brațe decât pentru a putea dormi!

- Da, mă împiedicai să dorm, este adevărat! susținu Lang cu un aer poznaş. Eram împărțit între dorința de a te ține lângă mine pentru a te proteja şi cea de a-i spune două vorbe bărbatului care ți-a făcut atât de

mult rău.

- Regret că n-am ştiut asta, afirmă Nicole. Dacă aş fi ştiut, poate n-aş fi fost atât de agresivă față de tine.

-Asta te-ar fi scutit de multe frământări, draga mea.

îşi trecu mâna de-a lungul taliei şi a şoldurilor ei.

-Ai slăbit, făcu pe un ton de reproş.

-Trebuia să mă obosesc muncind, pentru a nu mă gândi la tine, îi explică Nicole. Dar nu te îngrijora, voi lua foarte repede în greutate. Poate...

îi adresă o privire malițioasă.

-Poate voi deveni la fel de grasă şi de liniştită ca vacile tale.

Lang se prefăcu indignat.

-Vacile mele nu sunt grase, sunt frumoase!

-Oh, Dumnezeule, mai am multe de învățat, exclamă Nicole pe un ton prefăcut umil.

Credeam că-ți fac un compliment.

-Aştept altele, făcu Lang ațintindu-şi asupra Nicolei privirea aurie, de o strălucire aproape insuportabilă.

-Ce fel de complimente?

Lang, în loc de răspuns, o luă în brațe şi puse stăpânire pe buzele ei. Sărutul cu care-i răspunse tânăra fată dovedea mai bine decât orice cuvinte cât de mult îl iubea şi câtă nevoie avea de el.

Sfârşit